"Acımasız, gerçekçi bir gerilim!"
Tess Gerritsen

ÖLDÜRME SAATİ

ROMAN

PAUL CLEAVE

PEGASUS®

ÖLDÜRME SAATİ

PAUL CLEAVE

Ben uyurken geldiler. Soluk yüzleri bana dik dik bakıyor, yumuşak sesleri uyanmamı söylüyordu. Bana geceyi hatırlatmaya, ne yaptığımı hatırlatmaya gelmişlerdi.

Yalnızca Charlie ne yaptığını bilmiyor. Giysileri kanlı, alnında bir şişlik var ve haberler önceki gece tanıştığı iki kadının vahşi bir cinayete kurban gittiğini söylüyor. Charlie katilin Cyris olduğunu biliyor, ama sorun şu ki polis öyle birinin var olduğuna inanmıyor. Charlie'nin eski karısı Jo da öyle. Charlie'nin eski karısının kendisine inanmasına ihtiyacı var. Jo arabasının bagajında bağlanmış bir halde çırpınırken Charlie, Cyris'in gerçekten var olup olmadığını anlamaya çalışıyor...

Ve öldürme saati hızla yaklaşıyor.

"Cleave'in sürprizler yapma konusunda muhteşem bir becerisi var. Onun cinayet hikâyeleri bağımlılık yapıyor." –Sunday Telegraph

Söz konusu olan gerilim romanları olduğunda, Cleave okuyucuyu nasıl ağına düşüreceğini çok iyi biliyor." –Sunday Herald

"Cleave'in merak uyandıran, karanlık ve mükemmel tempolu psikolojik gerilim romanları, son sayfasına kadar sonu gelmeyen bir sihirle, hepimizin içine gizlenmiş kötülüğü gözler önüne seriyor." –Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5360-45-0

786055 360450

Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke

1

Ben uyurken geldiler. Soluk yüzleri bana dik dik bakıyor, yumuşak sesleri uyanmamı söylüyordu. Bana geceyi hatırlamaya, ne yaptığımı hatırlatmaya gelmişlerdi. Gülümsemiyor, beni suçlamıyorlardı; yalnızca orada durup bana bakıyorlardı. Sadece yalnız kalmak istiyordum, sadece unutmak; ama onlara gitmelerini söylemek için sesim çıkmıyordu. Neden burada olduklarını bildiğim için korkuyordum. Buraya beni suçlamaya gelmişlerdi. Benden nefret etmeye. Duygularını ben de paylaşıyordum. Bana dokunamıyorlardı, çünkü onlar sadece birer hayaletti. Ben de onlara dokunamıyor, onları bir kenara itemiyordum ve yalnızca sözler onları yok etmek için yeterli değildi. Gözlerine baktım, hissetmemi istedikleri suçluluğu gördüm. Ve bu duyguyu gerçekten hissettim. Hatta başka hiçbir şey hissetmiyordum. Boğazımda zorlukla bastırdığım bir çığlıkla uyandım. Tadı kan ve ölüm gibiydi. Kendimi o kâbustan çıkarmayı başardım, ama hiçbir şey değişmedi. Saat öğleden sonra beşti ve ben ter içindeydim.

Gözlerimi sildim. Hayaletler kayboldu, ama mesajları sabit kaldı. Sabah suçluluk ya da acı hissetmediğim bir zaman vardı. Ama bu, öldürme saati gelip Kötülük beni elimden tutmadan ve

bana ölümle ilgili şeyler fısıldamadan önceydi. Silkinerek rüyalarımın tortularından kurtulmaya çalıştım. Bütün geceden kurtulmaya çalıştım, ama yalnızca zihnimdeki her şeyi birbirine karıştırıp bir baş ağrısına dönüştürmeyi başardım.

Günlerden pazartesiydi. Dönüp bakınca giysilerimin yerde olduğunu gördüm. Şortum kan içindeydi. Otururken bütün kaslarım acıdı. Bu hareket başımın içinde derin zonklamalara neden oldu. Alnımdaki şişliğe dokunduğumda dünyam sarsıldı, ama giydiğim giysilerin o ölü kadının bana verdikleri olduğu gerçeğini gözden kaçırmama yetecek kadar değil. Yatağın kenarına doğru ilerledim. Dirseklerimi dizlerime koyup hareketsiz oturdum. Şortumdaki kan desenleri çeşitli büyüklüklerde ve şekillerdeki kan damlalarından oluşuyordu. Sıcak yatak odamda ürperdim. Binlerce örümcek omurgamda bir aşağı bir yukarı inip çıkıyor gibiydi. Tüylü bacakları ve minik dişleri tenime yapışıyor, dürtüyor, ısırıyordu. Onları itip ayağa kalktım.

Koridorumdaki tavan alçalmış gibi, kamburumu çıkarıp banyoya yürüdüm. Ev dünden beri kapalı olduğu için hava boğucuydu. Banyonun penceresini açtım, yabancının giysilerini üzerimden çıkarıp duşa girdim. Suyu kucaklayıp üzerimden dökülmesine izin verdim, ama yine de temizlenemedim. Midem bulanıyor, kendimi iğrenç hissediyordum. Bir an sonra dizlerimin üstüne düştüm. Kusmuk boğazımı yakıp yere fışkırdı. Başımdan dökülen sular dudaklarımı yıkadı, ama ölümün tadı kaldı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayıp duşu kapadım. Duştan çıktım. Kendimi kurulama zahmetine girmedim. Vazgeçmek istiyordum, her şeyden vazgeçmek. Vücudumu kontrol ettim. Kesiklerin kanaması durmuştu. Aynaya bakınca alnımdaki koyu mavi derinin altında bir golf topu varmış gibi göründüğünü fark ettim. Onu görmek baş ağrısının beynimin derinliklerine inme-

sine neden oldu. Baş ağrım orada kendine bir yuva bulup tabelasını astı, uzun süre kalmak üzere iyice yerleşti.

Havluyu belime sarıp evin içinde yürümeye başladım. Su saçlarımdan süzülüp bedenimden aşağıya kayarken halıda ıslak izler bıraktım. Boğucu hava nemli bir ceket gibi beni sarmalıyordu. Sanki bir mezarlığın içinden geçiyordum. Belki de burası gerçekten bir mezarlıktı. Gözlerimi kapadım, düşüncelerimde bekleyen iki kadın benimle aynı fikirdeydi. Mutfakta iki ağrı kesici yuttum. Bu iki sözcük, ağrı ve kesici, birbiriyle ne kadar uyumluydu. Ben de aslında bir kesici, bir katil miydim?

Salondaki perdeleri ve pencereleri açtım. Sıcak hava dışarı çıkarken ılık hava içeri girdi. Buzdolabından bir kola alıp televizyonun önüne geçtim. Uzaktan kumandayı aldım, ama düğmelerine basmadım. İçkimden birkaç yudum aldım. Boş ekrana ve salonumun bulanık yansımasına bakarken birkaç dakika geçti. Sonunda düğmeye bastım.

Televizyon ekranı titreşti ve iki boyutlu görüntü canlandı. Bütün hayat o şekilde olsa ne kadar kolay olurdu. Haberler başlamıştı. Ölümler ana haberdi. Gazeteciler ve sunucular sürekli gülümseyip kötü haberler veren güzel insanlardan oluşuyordu. Maaşlarının buna bağlı olup olmadığını düşündüm; trajedi ne kadar büyükse o kadar çok mu kazanıyorlardı? "Mega-cinayet" ifadesini kullanıyorlardı, çünkü insan trajedisini sansasyona dönüştürecek gerçek bir sözcük dağarcıkları yoktu. Bir gece önce benimle birlikte olsalar hangi sözcükleri kullanırlardı merak ediyordum. Toplumun şokta olduğunu söylüyorlardı. Bir değil, iki cinayet... Tanrı sever vergi mükellefi vatandaşlar paralarının karşılığını alıyorlardı. Anlamsız cinayetler, diyorlardı. Vahşet cinneti, diyorlardı. Yalnızca ne kadar vahşi olduğunu söyleyemiyorlardı, ama tahmin ediyorlardı. Bir neden, bir ipucu yoktu. Onların en sevdiği türde bir hikâyeydi bu. "Törensel cinayetler" ifadesini o

kadar sık kullanıyorlardı ki bir sabun firmasının onlara sponsor olduğunu tahmin etmek zor değildi, çünkü hiçbir şey bu şeytani katliamı onlardan daha iyi temizleyemezdi. Doğrulayamadıkları bilgiler için "içeriden alınan duyumlar" ifadesi en iyisiydi.

Kathy ve Luciana'nın hayatına dair fotoğraflar ekrandan geçerken bir gece önce fark etmediğim şeyleri öğrenme fırsatı buldum. Muhabir onların kişisel başarılarını ve isteklerini sıralıyordu. Aile üyeleri ve arkadaşlar ekrana gelip acılarını ve onlarla ilgili hikâyelerini paylaşıyorlardı. Onları hayatta bıraksaydım öğreneceğim ayrıntılardan oluşan bir açık büfe vardı karşımda. Yakında ben de televizyona çıkacaktım. Mikrofonu yüzüme doğrultup bir yorum isteyeceklerdi. Bana hayaletlerin sorduğu soruyu soracaklardı: *Neden?*

Yatak odama gidip giyindim. Yerdeki kanlı şortu alıp kirlilerin arasına attım. Dolabımın altından eski bir bavul çıkarıp yatağımın üstüne koydum. Şehirden çıkmam gerekiyordu. Tercihen ülke dışına gitmeliydim. Bavulumu toplayıp öylece gidecektim. Bu da arkadaşlarımı, işimi ve *mortgage* ödemelerimi geride bırakmam anlamına geliyordu, ama böylesi hapiste çürümekten iyiydi. Bunu fark etmem birkaç saniye, bavulumu toplamam on beş dakika aldı.

Kendimle ilgili farkındalığım yavaş yavaş oluşmaya başlarken acıktığımı fark ettim. Uyandığım andan beri bedenimde bir yabancının yaşadığını hissediyordum. Yavaş hareketlerle sandviç hazırladım. Sandviçlere bakıp ne halt ettiğimi düşündüm. Sonra da hepsini yedim. Tatları küle benziyordu. Üzerine içtiğim portakal suyunun tadı da ayrıydı.

Garaj yolundan geri geri çıktım. Saat neredeyse yedi olmuştu, ama hava hâlâ aydınlıktı. Ilık ve yapış yapış hava yeni biçilmiş çimen kokuyordu. Sokağımdaki evlerin pencerelerinden yansıyan

güneş yangın varmış gibi bir görüntüye neden oluyordu. Güneş yakındaki arabanın çatısından yansıyıp doğruca gözlerime girdi. Beyzbol şapkasını ters takmış küçük bir çocuk, bisikletiyle dolaşıp posta kutularına tost makinesi reklamı ya da kaybolan köpeğini bulmasına yardım etmemizi isteyen bir ilan koyuyordu. Birkaç kapı ötedeki yaşlı kadın dizlerinin üstüne çökmüş, bahçesindeki yabani otları koparıyordu. Bana el salladı. Ben de karşılık verdim, ama bu hareketin içi boş gibi geldi. Tanıdığını sandığı Charlie Feldman'ın ülkeden sıvışmak üzere olduğunu bilse el sallamazdı diye düşündüm. Kadın ot yolma işine geri döndü. Oğlan posta kutuma bir broşür bırakıp bitişikteki eve geçti. Sokakta ilerlerken ikisinin dikiz aynamda küçülmesini seyrettim.

Birkaç dakika sonra pazartesi sabahının erken saatlerinin beni bu dünyayla, Gerçek Dünya'yla tanıştırdığı geniş çayırın yanından geçtim. Bu Gerçek Dünya'da bitkilerle arası iyi olan yaşlı kadınlar yoktu, çocuklar oyun oynamaz, pencere kenarlarında taze kekler soğumaya bırakılmazdı. Tanrım, artık hayatın nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Rutinlerle ilgili bir şey olmadığı kesindi; *mortgage*'ınızı ödemeniz, market alışverişi yapmanızla ilgili bir şey de değildi; mutlu yıllar şarkılarının söylenmesi, pulların yalanması ve patlak lastiklerin değiştirilmesiyle de ilgili değildi. Eskiden öyle olduğunu sanırdım. Eskiden dünyada adalet olduğunu, bir denge olduğunu sanırdım, ama bütün hayat, yaşam ve ölümden ibaretti. İnsan hayatın yaşamayla ilgili, hayatta kalmayla ilgili olduğunu düşünmek istiyordu, ama ne kadar uğraşırsanız uğraşın, hayat hep ölümle ilgili bir şey haline geliyordu.

Uzun çimen ve ağaçlara, toprağa ve çalılara bakarken sığ bir mezar kazmak için yalnızca birkaç kürek toprak gerektiğini fark ettim. Bölgede birkaç düzine insan olabilirdi, kayıp âşıklar, ka-

yıp hayatlar, yalnızca kayıplar. Uzak uçtaki ağaçlar sabahın erken saatlerinde olduğu kadar heybetli görünmüyordu.

Öldürme saati geçmişti, nedeni buydu. Polis arabası, olay yerini çevreleyen sarı bantlar, düzinelerce telsiz hışırtısı yoktu. Yalnızca hayaletler vardı. Uzun çimenlerin üstünde dikilmiş, beni çekmeyi bekliyorlardı. Beni çağırıyor, beni suçluyorlardı. Bana dokunmak, beni tutmak ve hiç bırakmamak istiyorlardı.

Ürpererek anayola döndüm.

Gerçek Dünya kaderle ilgili bir şey değildi, şansla hiçbir ilgisi yoktu. Eğer öyleyse Luciana ve Kathy'nin şansı da benimkiyle aynı zamanda tükenmişti. Hız sınırına aldırmadan gaza bastım. Kaçmadan önce ilgilenmem gereken bir şey daha vardı... görmem gereken bir kadın daha.

2

Dedektif Bill Landry önce saatine, sonra alarm saatindeki kırmızı rakamlara baktı. Alarm saatiyle kolundaki saat birbirinden iki dakika farklıydı. Son rakamın sekizden dokuza geçişini seyretti. Görmek için geldiği kadın olması gerekenden bir dakika daha uzun süredir ölüydü. Odaklanmaya çalıştı. Canı feci şekilde sigara istiyordu. Hayat, eğer onu yavaşça sonlandırmıyorsanız aynı değildi. Ölü kadının yüzüne bakıp sütümsü gözlerine odaklandı. Bunu kadın da kabul ederdi. Hatta Bill'in kahveye de ihtiyacı olduğunu düşünürdü.

Bill, katilin derisinin tırnaklarının altında kalıp kalmadığını görmek için ellerine, tırnaklarına bakarken kadının bu kadar çok insanın tırnaklarına bakacağını bilse maniküre son gidişinde neler yaptıracağını merak etti. Manikürün ne kadara mal olduğunu merak etti. Hayatın, ölümün ve ikisinin arasındaki ayrıntıların hep fiyat etiketleri vardı. Ölümün maliyeti küçük olarak başlardı. Elli dolarlık doktor ziyareti gibi. Sonra da iyi para dökmeye başlardınız, tabii kötü paranın ardından. Kanseri ya da bedeninizi işgal eden yüzlerce diğer hastalığı kovmaya çalışırdınız. Bazen elli dolar bile olmazdı. Bazen yalnızca beş dolar olurdu. Ya da

on. On dolarlık yatırım. Örneğin bir bıçak. Ya da bir bahçe makası. İkisi de deriyi ve eti her hastalıktan daha hızlı keserdi. Size ne saldırırsa saldırsın başka masraflar da olurdu. Kanlı giysilerin yerine yeni giysiler. Artık sizin küçülen bedeninize uymayan bol giysilerin yerine daha küçük giysiler. Sinirleri yatıştırmak için içki. Parlak tabut kataloglarından alışveriş yapan, o anda moda olana göre renk, işçilik ya da biçim seçen kurbanın ailesi. Faturaya eklenen, bugünlerde en değerli mülk olan mezar yeri ve ceset için yeni giysiler. Yas tutanlar için yeni giysiler. Kötü haber doktor yerine polisten geldiğinde masraflar hızla artardı. Bir cinayetin ardından nakit paralar savrulmaya başlardı. Mahkeme davaları. Avukatlar. Haberler. Kötülükten para kazanan insanlar.

Gün serinliyordu. Bu, kesinlikle şarttı. İçerideki ağırlaşmış havada bozulmuş meyve tadı ve kokusu vardı. Bill Landry havalandırmayı ve pencereleri açamazdı; evin ısısını değiştirecek bir şey yapamazdı. Yoksa adli tabip ve diğer görevliler sinir krizi geçirirdi. Pencerenin kenarına gidip solan güne bakarken bu işin bir gün gerçekten bitip bitmeyeceğini merak etti. Altın rengi çakıl taşları ve pahalı bitkileriyle güzel arka bahçenin etrafı sarı plastik kanıt işaretleriyle çevrelenmişti. İşaretler siyah rakamlarıyla pizza restoranlarında kendisine verilen sipariş disklerinin daha büyük modellerine benziyordu. İkisini de aynı insanların üretip üretmediğini merak etti.

Komşu eve güneş vuruyordu. Koyu mavi çelik çatıdan yansıyan güneş yakındaki ağaçta bulunan limonların mor renkte görünmesine neden oluyordu. Bill Landry ellerini yumruk yaptı. İnsanlar pencerelerinin kenarında dikilmiş ona bakıyor, gözleri hayretle irileşiyor, ağızları açılıyordu. Landry onları tutuklayabilmeyi diledi. İnsanların manzarasını engellemek için geniş brandalar çekmeyi beceremeyen adamını vurmak istiyordu. Tiksintiyle arkasını döndü.

Landry dikkatle adım atarak odayı geçti. Çeşitli yerlerde kurumuş kan ve şiddet izleri vardı. Diğer olay yerinde de durum aynıydı.

Odada kesinlikle bir kadın dokunuşu vardı; iki çiçek vazosu, romantik sahnelere ait hüzünlü tablolar, konsoldaki mumlar. Eskiden, onunla evliyken karısının etrafa yaydığı türden şeylerdi hepsi. Makyaj malzemeleri ve saç ürünleri, üzerinde saç spreyi lekeleri olan aynanın altına saçılmıştı. Yerdeki birkaç ayakkabının yanında bir saç kurutma makinesi duruyordu. Etrafa bakmaya devam etti. Pamuk topları ve mendillerle dolu bir sepet. Çizgi filmlerdeki aslanlara benzeyen bir çift terlik. Dolabın yanındaki duvarda asılı duran dönem filmlerine ait posterleri gösteren bir takvim. Şubat ayında Empire States binasının üstündeki öfkeli King Kong sevgilisini tutarken uçaklarla savaşıyordu. Hiçbir tarih işaretlenmemiş, hiçbir mesaj not edilmemişti. Kötü bir günün yaklaştığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Oda parmak izi tozlarıyla ve düzinelerce boş, naylon kanıt torbalarıyla kaplıydı. Yedek eldivenler, not defterleri ve olay yeri formları her yerdeydi. Adli tabip tırnakların altındaki kanıtları korumak için sessizce ölü kadının ellerine ve ayaklarına poşet geçirip bağladı. Yanındaki takım çantasında makaslar, bıçaklar, pamuk topları ve iğneler duruyordu. İçlerinde saç, iplik ve kan örneklerinin bulunduğu etiketlenmiş şişeler büyük bir tepsiye dizilmişti. Evde bulunan eşyalara ait envanterler, düzinelerce lastik bant, cetvel ve mezuralar her yerdeydi. O geldiğinde etraf bu kadar dağınık değildi. Şimdiyse ev, üzerinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Yatak odası kapısının hemen yanında, bu kasırganın nedenini oradan götürmek için bekleyen bir ceset torbası duruyordu.

Ensesi tüylü ve gergin bir adli tabip cesedin fotoğraflarını çekiyordu; flaşın vızıltısı ve patlaması son yarım saattir Landry'nin

sinirlerini törpülüyordu. Adamın boynunda iki fotoğraf makinesi vardı; biri 35 mm'lik, diğeri dijital. Birkaç dakikada bir film değiştirmek zorunda kalıyordu.

Landry kurbanın adres defterini alıp odanın köşesine geçti, defteri üçüncü kez incelemeye başladı. Buradaki bazı insanlar belki de henüz neler olduğunu bilmiyordu bile. Diğerleri birilerinin omzunda ağlıyor veya içki içip dünyanın neden bu kadar pis bir yer olduğunu merak ediyordu.

Birden buna daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Adres defterini alıp odadan çıktı, koridordaki diğer dedektiflerin yanından hızla geçti. Ona bir şey söylediler, ama dışarı çıkması gerekiyordu, hem de hemen. Hızla aşağıya inip ön kapıya koştu. Bir reklam şarkısı ve bir güvenlik sisteminin reklamı kafasına takılmıştı. O reklamı görmüş olsaydı bu kadın hâlâ hayatta olur muydu? Şarkıyı mırıldanmamak için kendini zor tuttu.

Gömleğinin yakasını çekiştirdi. Ev sıcaktı, aşırı sıcak. Yatak odası dışında evin başka bir yerinde şiddet belirtisi yoktu. Ne kırılmış bir mobilya, ne kan lekesi. Diğer olay yeri de aynıydı. Kırık cam yoktu. İçeri zorla girilmemişti. Yalnızca iki kadın ölmüştü ve nedeni konusunda bir bilgi yoktu. Hep böyle olurdu.

Dışarı çıkıp evin yan tarafına koştu. Çömelip serin akşam havasını içine çekti. Cebinden iki kanıt torbası çıkardı. Adres defterini birine koydu. Sonra kimsenin bakmadığından emin olarak ikinci torbayı ağzına götürdü. Kusması birkaç saniye içinde bitti. Kalıntıları öksürerek torbaya çıkardı. Torbayı bağlayıp arabaya götürdü.

Tekrar içeri giremezdi. Henüz olmazdı. Hatta bu gece hiç giremeyebilirdi. Normalde her şeyi inceler, bütün günü burada geçirirdi... ne kadar gerekirse o kadar zaman geçirirdi. Ama normalde elinde hiç bu kadar güçlü bir ipucu olmazdı. Kusmuk tor-

basını bagaja koydu. Meslektaşlarından birisi kustuğunu öğrenirse canını ne kadar sıkacaklarını tahmin edebiliyordu. Adres defterini torbadan tekrar çıkarıp Charlie Feldman'a ait bir referans aradı, ama hiçbir şey yoktu. Bu çok garipti. Çünkü ceketinin iç cebindeki üçüncü kanıt torbasında cesedin yanında bulduğu bir not defteri vardı. Landry, Bay Feldman'ın adının kanla sırılsıklam olmuş bir not defterinde ne aradığını çok merak ediyordu.

3

Garaj yoluna girdim. Arabanın ağırlığıyla bir düzine kadar kaldırım taşı oynadı. Bunları çimentoyla yerine yapıştırmak istiyordum, ama bir türlü fırsat bulamamıştım. Kapıları kısa bir süre önce siyaha boyanmış, tokmakları sarı sarı parlayan garaj kapısının önünde durdum. Kahverengi evin kenarları ve çatısı siyahtı. Evin boyanmasına ben yardım etmişti. Alttaki siper tahtalarının birkaç tanesi orayı son gördüğümden beri çürümüştü. Bir yıl içinde yenilenmeleri gerekecekti. Bunu kimin yapacağını merak ettim.

Şu anda yapabileceğim en iyi şey garaj yolundan geri çıkıp bir daha asla geri gelmemekti. Bedenimdeki her kas gitmemi söylüyordu, ama oradan çekip gidemiyordum. Bir yerlerden uçağa binmeliydim. Bir pilotun bakış açısıyla bakıldığında her şey daha farklı görünürdü. Güneşe doğru yükselirken bütün sorunlarım kaybolurdu. Orada değilmişim gibi hissediyordum. Sanki bu da bütün gün gördüğüm rüyanın bir parçasıydı. Uzanıp elimi Jo'nun evinin siper tahtalarında gezdirdim. Ahşap, sert ve pürüzsüzdü. Kapıya uzanırken birkaç derin nefes alıp alt dudağımı ısırdım.

Bu delilikti. Kapıya vurdum, ama elim kapının içinden geçmedi. Uyanmadım da.

Beni görünce Jo'nun gülümsemesi kayboldu. Bir kolu aşağıya düştü; diğeri kapının pervazında kaldı. Beni selamlaması "merhaba" sözcüğünü içermiyordu. Yüzünde bozuk tavuk yemiş gibi bir ifade vardı. Yeni pişmiş kahvenin kokusunu alabiliyordum.

"Merhaba, Jo, içeri girebilir miyim?"

"Ne istiyorsun, Charlie?"

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Sence neyin gerektiğini umursuyor muyum?"

"Lütfen. Bu çok önemli."

Bana baktı, yüzümdeki yaraları inceledi. Gönülsüzce karar verirken iç çekti. "Çabuk ol."

"En azından içeri girebilir miyim?"

Bu kez daha yüksek sesle olmak üzere yine iç çekti, sonra kenara çekildi. Ben içeri girince kapıyı kapattı, çıkmama engel olmak istercesine kapıya yaslandı. Jo benden birkaç santim kısa, birkaç yaş küçüktü, ama iki katım olgundu. Ela rengi gözleri, şu anda olduğu gibi kaş çatana kadar yumuşak bakardı. Bronz yüzünde açık renkli çiller vardı. Kısaltılmış saçları omuzlarının hemen üstündeydi. Jimnastik salonuna gittiği için bedeni formdaydı. Onu son gördüğüm zamankine göre daha iyi görünüyordu.

"Demek, 'Nasılsın, Jo?' ya da 'Güzel görünüyorsun, Jo,' ya da 'Seni özledim, Jo,' yok," dedi.

"Ben de bunu diyecektim. İyi görünüyorsun, Jo. Yeni saçlarını sevdim."

"Saçlarımı kestirmedim, Charlie. Şimdi eğer hepsi bu kadarsa..."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Bunun için sevinmeli miyim, yoksa endişelenmeli miyim bilemedim. Yardımıma ihtiyacın olmasının alrındaki o yumruyla bir ilgisi var mı?"

"Bir bakıma."

"Sonunda birisi seni dövmeye karar verdi demek. Keşke ben de orada olsaydım."

"Hayır, bunu istemezdin." Buraya gelmemeliydim. "Başım ciddi belada. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sen hiçbir zaman ne yapacağını bilmiyordun."

"Ama sen hep bana yardım ederdin."

"Ben senin psikiyatrın değilim."

"Lütfen, Jo, beni bir dinle."

"Eğer durum ciddiyse polise git."

"Gidemem."

"Neden?"

"Çok karmaşık bir durum."

"Ben zekiyimdir."

"Biliyorum."

"Anlamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bu yüzden buradayım. Birinin beni anlamasına ihtiyacım var."

"Önce yardımıma ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, sonra da anlatmak istemiyorsun."

"Yalnızca polise gidemeyeceğimi söylüyorum. Yakında anlarsın."

"Neyi anlarım?"

Nasıl devam edecektim? Bir içkiyle. O bana yeni yaptığı kahveden doldururken ben buzdolabının kapağındaki şiire baktım. Rastgele sözcüklerle kareler ve üçgenler yaptım, ama son yirmi

dört saatten bir anlam çıkaracak sözcükler bulamadım. Salon öğleden sonra güneşi yüzünden sıcaktı. Kanepeye oturup öne doğru eğildim. Arkama yaslanıp gevşersem kanepenin beni yutacağından korkuyordum. Herhangi bir şeyin değişip değişmediğini görmek için etrafıma bakındım, ama her şey aynıydı. Tek fark orada olmayan şeylerdi; ikimizin birlikte bir fotoğrafı, benim var olduğumu gösteren hiçbir şey yoktu. Bütün o hatıralar kaldırılmıştı.

"Ee?" diye sordu.

"Bu benim için çok zor."

"Benim için de zor, Charlie. Pazartesi gecemi seninle geçirmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Başka planların mı var?" Ona bakmak için döndüğüm anda ikimizin de fark ettiği kıskançlığın yarattığı sancıya sinir oldum.

"Önemli olan bu değil."

"Tamam, tamam, bana yalnızca birkaç saniye ver."

Sehpaya, zaman içinde oluşan küçük çizik ve sıyrıklara baktım. Bazılarının nasıl olduğunu hatırlıyordum, diğerleri Jo sehpayı büyükannesinden miras olarak almadan çok önce olmuştu.

"Eve gidiyordum," dedim. Keşke bütün hikâye bu kadar olsaydı... yani eve gitseydim ve kötü bir şey olmasaydı.

Honda'mı boş otobanda sürüyordum. Yol yuvarlak sokak lambalarının yuvarlak huzmesi haricinde karanlıktı. Camı indirmiş, yaz esintisinin tadını çıkarıyordum. Hava ılık ve kuruydu. Cıva termometrenin şort ve tişört kesiminde dolaşıyordu. Yolun kenarında geniş çayırlar alabildiğine uzanıyordu. İnce çitler, uzun söğüt ve meşe ağaçlarının, kavakların, dize kadar yükselen çimenlerin ve suyu azalan derelerin kaçmasını önlüyordu. İnekler, koyunlar ve atlar tetikte beklerken teknolojinin yuvala-

rını her gün küçülttüğünün farkında değillerdi. Kendimi dünyadaki tek insan benmişim gibi hissediyordum.

"Otobandan eve döndüğüm sırada oldu. O kadar şeydi ki..." Omuz silktim. "Bilmiyorum. Haberler ve kan olmasa. Bilmiyorum. Belki de her şeyin rüya olduğunu düşünürdüm."

Jo öne doğru eğilirken ilk kez endişeli görünüyordu. Kahvemi aldım, ama bir yudum bile alamıyordum.

"Ne kanı, Charlie?"

"Köşeyi döndüm ve o önüme çıktı."

"Kim?"

"Luciana. Luciana Young."

Jo'nun ağzı açılırken kendisi geriye doğru devrildi. Üzerinde yarattığım etki neredeyse komikti. "Bu hastalıklı bir şaka olmasa iyi olur."

"Keşke öyle olsaydı."

Köşeyi dönerken farlarım karşıdaki çayırı aydınlattı, her zamanki ağaçlara çarptı. Ağaçlar tarlalardan yükselen şekilsiz parmaklara benziyordu. Çarpık ve kırık, Salvador Dali'nin yapacağı türden bir tablo gibi. Eriyen saatler ve çıplak bir kadın da tabloya dâhildi.

"Ne oldu? Onu ezdin mi? Charlie?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye çıkıştım, ama ezmek daha kolay olurdu. *Evet, ona çarptım ve Tanrım, nasıl uçtuğunu bir görmeliydin.* "Birdenbire ortaya çıkıverdi."

"Sen de ona çarptın? Onu öldürdün mü?" Jo'nun sesi korkmuş gibiydi. Korkuyordu, çünkü benim delirdiğimi ve bunları uydurduğumu düşünüyordu ya da delirdiğimi ve bunları uydurmadığımı düşünüyordu.

Luciana'yı gördüğüm anda direksiyonu kırıp frene bastım, arabayı onun etrafından dolaştırdım. Dikiz aynamdan bakınca fren lambalarının parıltısında bir kadın gördüm. Kırmızı tenli, kırmızı elbiseli... O sırada bunun olacaklara dair bir haberci olduğunu bilmiyordum.

"Hayır, ona çarpmadım, ama çarpabilirdim. Arabaya bindi. Panik halindeydi. Ben polise gitmek istedim. Onu görseydin sen de polise gitmek isterdin. Onu duysaydın."

"Neden panik haldeydi? Neden polise gitmedin?"

Elbisesinin göğsünün üst kısmı büyük bir kedi tarafından defalarca tırmalanmış gibi parçalanmıştı. Göğsünde minik kanallara benzer birkaç kesik vardı, kenarlarında kırmızı bir deniz oluşuyordu. Yüzü kir pas içindeydi, gözleri umutsuz bakıyordu. Gelen ilk arabanın önüne atladığına göre gerçekten çaresiz olmalıydı. Sarı saçlarına dallar ve yapraklar yapışmış, toprağa ve arabamın loş ışığında petrole benzeyen kana bulanmıştı. Bacağında ince bir kan izi vardı. Ağzına bağlanmış olan bandanayı kolye gibi boynuna indirmişti. Kapıyı kapattığında arabanın ışığı söndü ve karanlığa gömüldük. Pazartesi karanlığına.

"Sen..." Hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Alnını koluma dayadı. Teni ıslak çamur gibiydi. Titriyor, boğulurcasına hıçkırıyor, küçük sözcüklerle söze başlamaya çalışıyordu. Ben emniyet kemerimi çıkarmak üzereyken geri çekildi, konuşmak için daha fazla çabalamaya başladı.

"Sen..."

Ellerimi omuzlarına koyup derin bir nefes almasını söyledim.

"Doğruca polise gitmeliydin," dedi Jo.

"O seçeneğim yoktu."

"Tabii ki vardı."

Neden böyle düşündüğünü biliyordum. İnsan ya bir şey yapmamayı seçerdi ya da bir şey yapmayı. Her iki seçenek de yanlış olurdu. "Başı belada olan tek o değildi."

"Tanrım, Charlie, haberlerdeki o iki kadınla da görüştüğünü mü söylüyorsun?"

"Bak, bu olanları ben seçmedim."

Luciana'nın göğsündeki kanın gerçek kan olduğu kafama dank etmişti. Ölü insanlardan akan B negatif ya da 0 pozitif şey gibi. Bu ona inanmamı sağlıyordu, bu yüzden kanayan elleriyle camımı işaret edip titreyerek arkadaşı Kathy'nin bir deli tarafından alıkonduğunu söylediğinde ona inanmamak için bir nedenim yoktu. Polise gidecek zaman yoktu. Arabayı sürüp ağaçlık bölgeden görünmeyecek bir yere çektim. Anahtarları cebime atıp ona olduğu yerde kalmasını söyledim. Bana silahım olup olmadığını sordu. Bir tek bagajımdaki aletler vardı. Bir kriko, yedek lastik, bisiklet askısı, bijon anahtarı vardı, ama silah yoktu. Bijon anahtarına razı oldum. Soğuk ve ağır olduğu için güvenimi artırıyordu.

Gece yirmi dereceydi, ama arabadan uzaklaşırken bijon anahtarı kadar soğuk geliyordu. *Action Man* olmak istiyordum, ama kendimi daha çok *Uzay Yolu*'nun eski bir bölümündeki kimsenin tanımadığı bir aktör gibi hissediyordum; Kaptan Kirk'le giden ve bir daha geri gelmeyen Mürettebattan Rastgele gibi.

Çayırlara girdiğimde pazartesi günü başlayalı on iki dakika olmuştu. Gün gittikçe uzayacaktı. Esnek saatler. Şu anda Jo'nun karşısında otururken bile uzamaya devam ediyordu.

4

İki dedektif kendisiyle konuşurken Landry'nin yapabildiği tek şey başını sallamaktı, ama onları duymuyordu bile. Aklı başka bir yerde, sözcüklerde değil, fotoğraflardaydı. Gözlerini kapadığında iki kadını da görebiliyordu. Fotoğraflar mükemmel çıkmıştı ve şiddetli renkler içeriyordu. Gerçek Kodak anları.

Landry kendisine bir soru sorulduğunu fark edip başını yavaşça salladı. Neye cevap verdiğini çok merak ediyordu. Onunla konuşan dedektif döndü, birkaç saniye içinde diğeri de onu takip etti. Yalnız kalan Landry sırtını eve dönüp arabasına yaslandı. Hava sıcaktı, ama teni hâlâ serindi.

Güneş batıyor, gece yaklaşıyordu. Uzaklardaki çim biçme makinelerinin o gün için kapandığını duyabiliyordu. Komşudan bir müzik sesi geliyor, bugünlerde bütün ergenlerin başka bir ergen için kaydettiği türde bir pop müzik havaya yayılıyordu. Banliyöyü sevdiği zamanlar aklına geldi, ama şimdi banliyö yalnızca başka bir ceset anlamına geliyordu. Komşular gösteriyi seyretmek için verandalarına toplanmıştı. Şehre bir sirk geldiğini düşünüyorlardı. Hem de bedava. Böyle komşular oldukça cinayet her zaman moda olacaktı.

Sokak brandaya sarılmıştı, ama sorular çoğunlukla komşulardan geliyordu... *Ne oldu? Kimin yaptığını biliyor musunuz?* Ve en çok da *Bana bütün kanlı ayrıntıları anlat.* Sorgulanan herkes biraz hareket istiyordu. İşte ya da golf oynarken anlatabilecekleri bir hikâye istiyorlardı. *Hey Frank, biliyor musun? Hafta içi kanları boşaltılan şu iki piliç var ya. Bana dokuz numaralı sopayı ver. Buna asla inanmayacaksın, ama birini tanıyorum.* Bu onu haftanın birkaç günü için Bay Popüler, dikkat merkezi yapar, komşularının daha sık öldürülmesini istemesine neden olurdu.

Landry sokakta durup bütün sesleri, kokuları ve görüntüleri içine çekti. Yazı severdi, ama bu yazı ve bu şehirdeki yazları sevmiyordu. Beyaz kumlu sahilleri olan, kan lekelerinin olmadığı, tek suçun tokyo giymiş şişko bir serserinin güneşe engel olmasının sayıldığı başka bir ülkedeki yazları hayal ediyordu. Bu çok delice bir düşünce miydi? Öyle bir hayat istediği için deli miydi? Kısa süre içinde bu cinayet istatistikten başka bir şey olmayacaktı. İnsanlar uyanıp her günkü gibi işe gidecekti. Dokuzdan beşe çalışıp maaşlarını hak edeceklerdi. Çimlerini biçecek, yemek pişirecek, adamlar gelip çöpleri toplayacaktı. Oysa bu iki kadın sonsuza dek hatırlanmalı ve hayatlarının onlardan çalındığı asla unutulmamalıydı.

Feldman'ı yakalamak için sabırsızlanıyordu. Bu olanların altından Feldman'ın anaokulunda tacize uğradığı ya da anne babasının ona kum havuzu almadığı ve artık öfkesini bastıramadığı gibi bir saçmalığın çıkacağına kuşku yoktu. Bu yüzden kendini o kadar kötü hissedecekti ki sürekli özür dileyecek, yargıca toplumu suçlamaktan başka seçenek bırakmayacaktı. Sonunda kısa bir süre için hapse girip çıkacaktı.

Landry cebinden sigarasını çıkarıp paketteki sigaranın kanser yaptığını söyleyen yazıya baktı. Karnı guruldamaya başlamıştı. Doktorun bir hafta önce kendisine söylediği şeyi, bu alış-

kanlığı bırakmak zorunda olduğunu düşündü. Bu, işlerini bir düzene sokması gerektiği haberiyle aynı zamana denk geliyordu.

Bu yüzden bu yaz hayatının en kötü yazıydı. Aynı zamanda sonuncusu olacaktı. Altı gün önce perişandı, uzun dönemli hedefleri yoktu, ama bu hedefleri koymak için önünde uzun zamanı vardı. Doktorla otuz dakika oturmak bütün bunları değiştirmişti. Şimdi hızla mezara doğru koşuyordu. Sigara içmek oraya daha çabuk varmasını sağlayacaktı, ama bırakmak ona hayatını geri vermeyecekti. Bu yüzden neden bu zahmete girecekti ki? Doktorun geçen haftaki uyarısıyla bu kış yazılacak olan mezar taşı yazısı arasına sıkıştırabileceği her anın tadını çıkarmamak anlamsız olurdu. Tanrım, kırk iki yaş doktorun muayenehanesinde koltuğun kenarlarını sımsıkı tutmuş bir şekilde, ter içinde oturmak için çok genç bir yaştı. Kanser piyangosunda küçük çubuğu çektiğini öğrenmek için çok gençti. Ölmek üzere olduğu ve daha da kötüsü, kanser çok ileri aşamada olduğu için bir işe yaramayacak olan sıradan kemoterapi dışında yapılacak bir şey olmadığı haberini almak için çok gençti. Ama buna dayanmıştı. Orada sabırla oturup doktorun sormayacağını umduğu soruları sormuş, sonunda almak istemediği rakamı almıştı. Altı ay. En fazla. Kemoterapiyle. Bu da eğer iyi hayatından vazgeçerse. Geçen bütün hafta boyunca uyanmaya çalışmıştı. Şimdi tekrar uykuya dalabilmeyi diliyordu.

Sigarayı cebine sokuşturdu. Bu kadar uzun süredir sigara içtiği için kendine lanet ediyordu. Başka insanlar yıllarca sigara içiyorlardı, ama onlara bir şey olmuyordu. O, on beş yıldır sigara içiyordu ve kemoterapi görmek zorundaydı. Başka bir zehirle mücadele etmesi için vücuduna zehir alacaktı. Hayata karşı öfkeliydi. Dünyanın bütün adaletinin uzun zaman önce kaybolmuş olmasına öfkeliydi. Gerçek kanser Charlie Feldman gibi in-

sanlar yüzünden geldiği için öfkeliydi. Neden Tanrı hatalarını düzeltmeye başlamıyordu artık?

Not defterini çıkarıp baktı, zihnini tekrar odaklamaya çalıştı. Kemoterapinin yan etkilerini hafifletmek için kendisine verilen ilaçlar bir işe yaramıyordu. Her sabah midesi bulanıyor, her öğleden sonra kendini yorgun hissediyordu. Ve her şey daha da kötüye gidiyordu.

Not defterini açıp karaladığı küçük notlara baktı. Olay yerinde kan bulunmuştu, ama yalnızca kurbanların kanı. İkinci olay yerinde iki kurbanın ve henüz tanımlanmamış başka birinin kanı bulunmuştu. Bunun katilin kanı olduğuna kuşku yoktu. Salonda ve banyoda bulunmuştu.

Hırsızlık seçeneğini elemişlerdi; iki olay yerinde de mücevher ve para bulunmuştu. İki kurbanın avuç içinde de tırnak izleri vardı. Bu da ölürken yumruklarını iyice sıktıkları, yani Charlie Feldman'ın onlara acı çektirdiği anlamına geliyordu. Her odanın yanı sıra yoldan ve garaj yolundan da örnekler elektrik süpürgesine çekilmişti; halılar, giysi lifleri ve kıllar toplanmıştı. Bunları incelemek günler alacaktı ve her parça Feldman'a karşı davayı güçlendirecekti.

Ama bütün bunların bir önemi yoktu. Gerçekten önemli olan tek bir şey vardı... Landry'nin kurbanın yatağının altında bulduğu not defteri.

5

Pazartesi günü sona eriyordu ve ben felaket korkuyordum. Saman nezlesi yüzünden hava çok ağır geliyordu; havanın genzime doğru ilerlediğini hissediyordum. Açık pencereden hafif bir rüzgâr giriyordu, ama bu normal gecede hiçbir şey normal değildi, çünkü ben dışarıda ne olduğunu biliyordum. Ben Gerçek Dünya'yı biliyordum. Bu dünyanın sırlarından, zevklerinden, kötülüklerinden bazılarını görmüştüm. Saatime bakınca bir saattir Jo'nun evinde olduğumu fark ettim. Bitmemiş kahvem soğumuş, yüzeyinde bir tabaka oluşmuştu. Hayaletler geri gelmişti. Onları göremesem de yakında olduklarını biliyordum. Her zaman öyle olacaklardı. Ayağa kalkıp pencereyi kapattım.

Jo'nun arka bahçesi titreşmeye başlamıştı. Ağaçlar Dali'nin ağaçlarına dönüyordu. Çimenler büyüyüp kahverengi bir renk alıyordu. Çiçekler kayboluyor, yakan ısırgan otlarına dönüşüyordu. Birden kendimi orada buldum. Tanımadığım bir kadını arıyordum. Ağaçlara giden yolun yarısını geçmiştim ki kadın çığlık attı. Ben ileri doğru koşmaya başlarken cebimdeki anahtarlar ileri geri sallanıyordu. Onları susturmak için elimi üzerlerine koydum.

Nerede hata yaptığımı görmek çok kolaydı. İlk hatam yardım edebileceğimi düşünmekti. Hâlâ minik ağaç korularının yaratıldığı dünyada yaşıyordum, ama bu ağaçlar Gerçek Dünya'da büyüyordu. Köprüyü geçtiğimi gösteren bir çan sesi, ışık ya da ıslık yoktu. Yalnızca karanlık ve Ölüm ve Kötülüğün beklediği ve benim de kısa süre sonra onlarla birlikte bekleyeceğim küçük orman vardı.

Çığlık sona ermişti. Bunun nedenini bilmiyordum. Pek fazla bir şey göremiyordum. O anda ayağımın altındaki dallar çatırdadı. Dallar kollarıma batıp beni durdurmaya, kurtarmaya çalışıyor gibiydi. Ayağım bir ağaç köküne takıldı, düştüm. Bijon anahtarı elimden fırlayıp karanlığa karıştı.

Ağaçların arasındaki hareketsizlik onun kahkahasını bana getirdi. Kahkahanın bana yönelik olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Kahkahanın ardından yumuşak bir inilti duyuldu. Kadını göremiyordum, ama nasıl göründüğünü biliyordum. Kanlı olmalıydı, giysileri yırtılmış, derisi yüzülmüş. Bu beni çok öfkelendirdi. Ayağa kalkıp yürümeye devam ettim. Bir meydana gelmiştim.

Yerdeki fener kadını aydınlatıyordu. Giyinikti, kalın bir iple, kalın bir ağaca bağlanmıştı. Bluzu yırtılmış, bir askısı kopmuş sütyeni ortaya çıkarmıştı. Kadının ağzı tıkalı değildi, ama konuşmuyordu.

Adamın uzun, siyah saçları topak topaktı. Yüzünün yarısını kapatıyordu. Ten rengi bir iskeleti andırıyordu. İki metre boyunda, sağlam yapılı bir adamdı. Yerde bir çanta vardı. Çömelip çantayı açtı. Bir bıçak çıkarıp havaya fırlattı, ucundan yakaladı. Bıçağı yumruğunun içinden çekince eli kesildi. Kanın akması için elini sıktı. Sonra kanlı parmaklarıyla kadının yüzüne yaklaştı. Sütyenin sağlam askısını keserken bıçağı kullanma hızı korkutucuydu.

Ben ileri atılmak üzereyken adam konuşmaya başladı. Pençeyi andıran tırnaklarıyla yüzünü kaşıdı. Kadına nasıl istediğini sordu. Kadın başını iki yana sallayıp kendini ağaca biraz daha bastırdı. Görünmez olmaya çalışır gibiydi. Adam bir şeyler homurdandı, sonra eğilip bıçağı çantaya koydu, metal bir kazık ve çekiç çıkardı. Ben fenere odaklanmıştım. Kaybettiğim bijon anahtarı kadar ağır görünüyordu. Zor bir işti, ama elimde bir tek o vardı.

Adam ellerini üzerlerine koyup kalçalarını ileri itmeden önce yine bir şeyler homurdandı. İçimde daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir öfke hissediyordum. Onun canını yakmak istiyordum. Hem de çok. Sanki garip bir oyundaydım ve bütün ödülleri kazanmaya çıkmıştım: kahramanlık, ün, hatta belki bir film. Kaybedersem şöhretim kısa süreli olurdu ve hatta ölü bir kahraman bile olamazdım. Yalnızca ölü olurdum ve oyunun ev sahibi adını bile doğru telaffuz edemezdi.

Sonra adam kahkahalarla gülmeye başladı. Kadına istediği kadar bağırabileceğini, hatta çığlık atmasını istediğini söyledi. Sürekli küfrediyordu. O zaman adını duyduk. Cyris. Aklıma *country* şarkıcıları, kovboy çizmeleri ve kötü saç tıraşı geldi.

"Polise gitmelisin," dedi Jo, ona olanları anlattıktan sonra. Gözlerim tekrar bahçesine odaklanmıştı. Pencereden uzaklaşıp ona döndüm. Bunu bana kaç kez söylediğini hatırlamıyordum. Yeni bir bakış açısıyla karşıma çıkmasını diliyordum. "Başka seçeneğin yok."

Cesetlerin bulunma şekli aklıma gelince Christchurch sokaklarında koşmayı düşündüm. "Bana inanmazlar."

"Ben inanıyor muyum sence?"

"İnanmıyor musun?"

Jo kahve fincanına baktı. Bu yalnızca kör bir insanın kaçırabileceği bir beden diliydi. Fincanı boştu, ama içinde ilham verici bir şey olmalıydı, çünkü Jo bir dakika boyunca başını kaldırıp bana bakmadı. Baktığında gözleri yaşarmıştı.

"Sana inanıyorum, Charlie. Onların ölümleriyle bir ilgin olduğuna inanıyorum."

Kanepeye geri döndüm. Kahvem ısınmamıştı. "Ölümleriyle bir ilgim olduğunu düşünüyorsun. Tam olarak benim tarafımdaymışsın gibi gelmedi bu ifade."

"Ne düşünmeliyim sence? Birdenbire buraya geliyorsun, her yerin kesik ve sıyrık içinde. Sonra da bana ölen kadınlarla beraber olduğunu söylüyorsun. Polise gitmek zorundasın, Charlie, ama sen bundan kaçıyorsun. Sanki bilerek yanlış seçim yapıyor gibisin."

Ah evet, Gerçek Dünya. Hayaletler ve canavarlarla dolu dünya... ve seçimlerle. Polise gidemezdim, çünkü her şeyi benim yaptığımı düşünürlerdi. Kahretsin, Jo bile öyle düşünüyordu. Cyris, önce Luciana'nın, sonra Kathy'nin göğsüne metal bir kazık çakmıştı. Gece bir ara onun manyaklığı benim üzerime bulaşmış olmalıydı.

Fincanı masaya o kadar şiddetli bir şekilde vurdum ki soğuk kahve üzerime sıçradı. "Sağır mısın sen? Tanrım, Jo, beni hapse atarlar."

"Sakin ol, Charlie.

"Sakin olmak mı? Ben sakinim!"

"Polisi sen aramazsan ben ararım," dedi ayağa kalkarak.

Onu vazgeçirmek için iki elimi ileri uzattım. "Üzgünüm, Jo, üzgünüm," dedim, samimi olmak için elimden geleni yapa-

rak. "Lütfen, polisi arama, tamam mı? Lütfen, henüz olmaz. Seni ikna etmeme izin ver."

"Neye ikna edeceksin, Charlie? Anlattığın o Cyris'in var olduğuna mı? Senin onu da öldürdüğüne mi?"

İşte sorun burada başlıyordu. Şüphesinin nedeni buydu. Cyris'i öldürmüştüm. Onu öldürmüştüm, ama bu Cyris'i durdurmamıştı. Onu kesinlikle durdurmamıştı. Gerçek Dünya'da onu durduramamıştım, çünkü orada kötü şeyler olurdu.

Tabii ki onu yalnızca yaraladığımı bilecek kadar gerçekçiydim, ama o bıçak birkaç milimetre yukarıya ya da aşağıya gelse sonuç ne olurdu merak ediyordum. Burada elimde soğuk kahve fincanıyla oturuyor olur muydum? Yoksa Kathy ve Luciana'yla mı oturuyor olurdum? Hayat ve ölüm saniyelere, milimetrelere mi bağlı olmalıydı?

"Bu kadar şey olmayı bırak..."

"Benden sonra tekrar et, Charlie. Canavar diye bir şey yoktur."

"Sen orada değildin."

"Polisi arıyorum."

"Arayamazsın."

"İzle ve gör." Telefona doğru gitti.

Ayağa kalktım. "Yapma, Jo. En azından buradan çıkıp gitmeme izin ver."

Jo dönüp bana baktı. Ellerini kalçalarına koydu. "Tamam, Charlie, sen kazandın. Ama beni bu işe daha fazla bulaştırma, tamam mı?"

"Benimle gel."

"Git buradan, Charlie."

"Buraya gelerek seni tehlikeye atmış olabilirim. Cyris beni bulacak. Eğer seni bulursa, seni de öldürür. Sen ne düşünürsen düşün, o bir canavar, Jo."

"O zaman seninle birlikteyken de güvende değilim, değil mi?"

"Polisi arayacak mısın?"

"Berbat haldesin. Dayak yemişsin, ellerin titriyor, durmadan bağırıyorsun."

"Bağırmıyorum!"

"Bağırıyorsun. Bak, neden şimdi eve gitmiyorsun? Bu konuyu yarın konuşuruz. Tamam mı?"

"Ben bağırmıyorum."

"Tamam, tamam. Lütfen, gitmeni istiyorum."

"Gideceğim, ama polisi aramayacağına söz ver."

"Yapmayacağım."

"Söz mü vermeyeceksin, aramayacak mısın?"

Jo başını yana eğip bana baktı, dudaklarını sıkıp ince bir çizgi haline getirdi.

Ellerimi uzattım. Bu kez onun öfkesine engel olmaya çalışıyordum. "Tamam. Bak, üzgünüm, gerçekten. Seni üzmek istemedim. Gidiyorum."

"Bence bu en iyisi olur."

Başka ne diyeceğimi bilemediğimden kahve için teşekkür ettim. Beni kapıya kadar geçirip merdivenlerde dikilirken bana baktı. Belki de haklıydı. Belki polis anlardı. Ama ben anlamayacaklarını düşünüyordum. Oraya gidip Jo'ya anlattıklarımı anlatırsam oradan bir daha çıkamayacağımı düşünüyordum. Ama kaçmak da çözüm değildi.

"Charlie?"

Yapmam gereken şey Cyris'i bulmaktı. Çözüm buydu.

"Charlie?"

Ama bunu nasıl yapacaktım? Gazeteye ilan mı verecektim?

"Charlie?"

"Ne var?"

"Polise gitmeyeceksen en azından doktora git, olur mu?"

Alnımdaki şişliği ovuşturdum, ama buna hemen pişman oldum. Yavaşça başımı sallayıp yavaşça arabama doğru yürüdüm.

6

Jo'yu sekiz yıldır tanıyordum. Altı yıldır evliydik. Daha önce bana hiç ihanet etmemişti. Beni asla ihbar etmemişti. Ama artık Gerçek Dünya'daydık ve güven benim umut edebileceğim bir özellik değildi. Ancak ben bu umuda tutunarak tekrar eve girdiğimde Jo'yu telefonu kapatırken buldum. Bir arkadaşıyla konuştuğunu söyledi. Ona inanmak istiyordum, gerçekten.

"Gideceğine söz vermiştin," dedi.

"Polise ne kadar şey anlattın?" diye sordum.

"Bir arkadaşımı arıyordum," diye tekrarladı. "Sen buraya gelip..."

"Ne kadar var, Jo? Yoldalar mı?"

"Bana bağırmayı bırak, Charlie."

"Bağırmıyorum! Onlara ne kadarını anlattın?"

"Tek kelime bile etmedim. Kimsenin cevap vermediğini söyledim..."

Telefon çaldı ve ikimiz de ona uzandık. Eğer 111'i ararsanız onlar sizi tekrar arıyordu. Bu standart bir işlemdi. Bu tür sorunlar için. Jo telefona doğru bir hamle yaptı, ama o telefonu yakala-

yamadan onu ittim. Jo mutfak tezgâhına doğru gerileyip düştü. Bana baktığında gözleri öfke ve yaşla alev alevdi.

"Üzgünüm," dedim, ona doğru yürüyerek. Telefon hâlâ çalıyordu. "Ben şey yapmak istemedim..."

"Defol, pislik. Buradan defolup git ve bir daha gelme."

"Üzgünüm, Jo. Ben yalnızca şey yapmaya çalışıyordum..."

"Git buradan! Defol!"

Hayır, hayır, bu olanlar yanlıştı. Her şey yanlıştı. "Üzgünüm, Jo, ben büyük stres altındayım, o yüzden."

"Defol, Charlie."

Telefona kimse cevap vermezse birkaç dakika içinde polis gelirdi. Buna izin veremezdim. "Telefona cevap vereceğim, tamam mı? Bir şey söylemeni istemiyorum."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Jo..."

"Beni duydun."

Telefon yirmi kez çalmış olmalıydı; monoton zırıltı her seferinde daha da tizleşiyor gibiydi. Telefonu açtım. Bir kadın, polis olduğunu söylüyordu. Ona defolmasını, bu olanların onu ilgilendirmediğini, benim halledebileceğimi söylemek istiyordum. Beni rahat bırakmasını istiyordum, yardım istemek istiyordum, yaptığım şeyi itiraf etmek istiyordum. Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak ona yanlış numarayı aradığını söyledim. Jo çığlık atmaya başlamadan önce telefonu kapattım.

"Buradan gitmeni istiyorum."

"Neden? Polisi tekrar aramak için mi?"

"Ne yapacaksın, Charlie? Beni de mi öldüreceksin?"

Söylediği şey fiziksel olarak bir tokat değildi, ama **öyleymiş** gibi tepki verdim. Birkaç saniye kekeledim, ona güvende **olduğunu** inandırmak için bir şeyler söylemeye çalıştım. Ama **gerçekten** güvende miydi?

"Onları öldürdüğümü nasıl düşünebilirsin?"

"Ne düşünmem gerekiyor?"

"Bana güvenmen gerekiyor."

"Sana güvenmek mi? Bütün bu olanlardan sonra sana güvenmemi bekliyorsan aklını kaçırmış olmalısın. Peki, ne yapacaksın? Beni öldürecek misin ya da burada bekleyip kimleri aradığıma mı bakacaksın?"

"Hadi, Jo, aşırı tepki vermeyi bırak."

"Bağırmayı kes. Bağırmandan bıktım usandım."

Eh, ben de insanların ölmesinden bıkıp usanmıştım. Kan görmekten bıkmıştım. Kötülük tarafından kovalanmaktan ve hayaletlerle konuşmaktan bıkmıştım. Midemin ortasında bir bowling topu gibi oturan suçluluk duygusundan bıkmıştım. Artık hayatım üzerinde kontrol sahibi olamamak hiç hoşuma gitmiyordu. Bu Gerçek Dünya'dan nefret ediyordum. Günleri oluşturan öldürme saatlerinden. Sanırım boğazım patlayana kadar bağırıp çığlık atmaya hakkım vardı.

"Özür dilerim, özür dilerim, sana bağırmak istemedim. Benim bütün istediğim bana inanman." Sesimi alçaltıp sabit tutmaya çalıştım. Uçurumun kenarındaki bir kadınla, çok önemli bir kararın eşiğindeki bir kadınla konuşmaya çalışıyor gibiydim.

"Sana inanıyorum, Charlie. Hepsi bu mu? Bu seni buradan gitmeni sağlayacak kadar mutlu ediyor mu?"

"Bana inanmıyorsun."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun? Buna şaşırdın mı?"

Şaşırmak mı? Şaşkınlık unsurunu dün kullanmıştım. Cyris'le yüzleşmek için ağaçların arasından fırladığımda yaptığım en başarılı şey, fenerin üstüne basıp dengemi kaybetmek olmuştu. Ben yere düştükten sonra Cyris bana vurmaya başlamıştı. Cyris beni dövüyor olsa da ona Kathy'yi bırakmasını söyleyebiliyordum. Cyris bana Kathy'nin çoktan öldüğünü söylemeden önce bir kahkaha atmıştı. Bana Kathy'nin ön camdan fırlayan bir bebek gibi uçtuğunu ve henüz yere düşmediğini söyledi. Bunu görebileceğimi söylüyordu, ama ben ne ön cam ne de bebek görüyordum.

"Tehlikede olabilirsin," dedim Jo'ya.

"Demek zaten ortada olanı görme becerin var."

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Neden sanıyorsun?"

"Seni ikna etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Beni itmek iyi bir başlangıç değildi, Charlie."

Evet, ve bunun ardından onu zorla alıkoymak da iyi bir fikir değildi, ama onu korumanın başka yolu yoktu. Jo'yu yere ittim. Mücadele ettik, ama ben daha ağır, daha güçlü ve onu korumaya daha kararlıydım. Ellerini ve ayaklarını telefon kablosuyla bağlayıp ağzına mutfak havlusu tıkadım. *Action Man* dümene geçmişti ve beni ahlakın yanından geçirip doğruca uçuruma sürüklüyordu. Bir adım geri atıp onun titreyen bedenine baktım. Sonraki otuz saniyeyi onu neredeyse çözmeye karar vererek, ama sonra bunun en iyisi olduğunu düşünerek geçirdim. İkimiz için de böylesi en iyisiydi. Yalnız başınayken güvende değildi. Henüz. Giysilerini bir bavula koyup arabasının bagajına attım. Gelen polis arabasını atlatmak için acele ediyordum.

Jo'yu ayağa kaldırmaya çalıştım, ama buna direniyordu. Kollarını arkadan bağlamıştım, bu yüzden ben bileklerini kaldırınca

Jo omuzlarındaki acıya dayanamayıp ayağa kalkmak zorunda kaldı. Ayaklarındaki kabloyu kesip onu arabaya kadar yürüttüm.

"Benimle işbirliği yaparsan ikimiz için de iyi olur, Jo, yoksa seni de bagaja koyarım. Hadi, Jo. Bana yardım et, olur mu?"

Ama bana yardım etmedi. Onu bagaja koyup ayaklarını bağladım. Yorgunluktan tükenmiştim. Kendimi o yabancı hâlâ bedenimde yaşıyormuş gibi hissediyordum. Bu Gerçek Dünya'daki gerçek benliğimi seyrediyor ve bu yolculuktan hiç hoşlanmıyordum. Arabadaki bavullarla tatile gidiyormuş gibi görünüyorduk.

Camı indirdim. Hava serinliyordu, ama hâlâ sıcak bir tarafı vardı. Bu gecenin sükûnetinde insanın tehlikede olduğuna inanması zordu. Arabanın bagajına vurulduğunu duyuyor, ama duymazdan geliyordum. Bu sükûnete uyum sağlamak, onu içimde hissetmek istiyordum, ama bu mümkün değildi. Bu bir daha asla mümkün olmayabilirdi. Dün gece de bir noktaya kadar huzurluydu.

Parmaklarımı başımdaki yumruya sürdüm. Nefesini yüzüme üfleyen Cyris biraz hareket isteyip istemediğimi sorunca başımı öne doğru savurup burnunun alnımda patladığını duymuştum.

Arabanın ön camı titreşti. Parmaklarımı gözyaşlarıma daldırıp silmeye çalıştım. Arabanın arkasından Jo'nun düzenli darbeleri gelmeye devam ediyordu. Yakındaki boş alışveriş merkezine gidip ATM'nin yanına park ettim. Etrafta Jo'nun darbelerini duyacak kimse yoktu. Günlük limitimi çekerken düş kırıklığına uğradım, çünkü sekiz yüz dolar kendimi bu pisliğin içinden çıkarmama asla yetmezdi.

Batıya yönelip şehir merkezinden çıktım. Pazartesi geceleri çok az trafik vardı, yaya neredeyse hiç yoktu. Kimse Jo'nun bagajdaki müziğini duyamıyordu.

Skyline Motel'in araba parkına girdim. Tasarımı, trafiğin yoğun, arazinin ucuz olduğu yerlere yapılan diğer motellere benziyordu; yalnızca birbirine dikey uzanan, dikdörtgen biçimindeki iki uzun, beton blok. Işıkta bakınca duvarlardaki boyanın bazı yerlerinin güneş yüzünden mi sarardığı, yoksa bazı yerlerin egzoz dumanı yüzünden mi karardığı anlaşılmıyordu. İki bina arasındaki kahverengi çimenler patikaya paralel bir şekilde uzanıyordu. Patikanın kenarları aşınmış, uzun yarıkların arasında çimler bitmişti. Neon ışığıyla yazılmış Skyline'ın 'K'si sönmüştü. Oda arka tarafa bakıyordu. Otoparkta yedi araba vardı, ama etrafta kimse yoktu. Resepsiyon ofisinin dışında durdum. İçerisi gözü acıtan floresan ışığıyla aydınlatılmıştı. Jo'nun sesini bastırmak için motoru ve müzik setini açık bırakmıştım.

Duvardaki, Christchurch'te yapılacak şeylerle ilgili turist broşürlerinin arasına Yehova Şahitleri'nin ve Mormonların ilanlarının yanı sıra, bölgedeki kliniklerin broşürleri konmuştu. Hepsi de bizi bir şeylerden korumaya çalışıyordu. Odanın bir köşesinde sineklerin yapıştığı ve bazılarının hâlâ titremekte olduğu bant vardı. Kanatlarından biri yamulmuş bir pervane yavaş yavaş dönüyor, kanadının ucu yarım saniyede bir tele takılıyordu.

Zili çaldım. Bir adam ellerinde yağlı bir tavukla, yağlı bir perdenin arkasından çıktı. Adam file atlet yerine siyah bir tişört giydiği için minnettardım. Tişörtün üstünde *Elinizdeki bant asla yetmez* yazılıydı. Boynunda son tıraş olma girişiminden kalan minik tuvalet kâğıdı parçacıkları vardı. Kendisinin ya da benim iyiliğim için kısa, karmaşık olmayan sözcüklerle konuşmaya başladı. Bana odanın saat fiyatlarını söyledi. Gece kalacağımı söyleyerek onu şaşırttım. Hatta tek kişilik iki yatağı olan bir oda isteyerek adamı daha da fazla şaşırttım. Ona sahte isim ve gerçek nakit verdim, çünkü beklediği tek şey buydu. Arabaya baktı, ama ikinci kişinin nerede olduğunu sormadı.

Arabayı odanın önüne getirdim, eski bir Toyota'yla daha da eski bir Ford'un arasına park ettim. İkisi de beyazdı. Toyota'nın yolcu tarafındaki camında belki bir kazanın, belki de vandalizmin eseri olan bir çatlak vardı. Bavulumu içeri götürüp Jo'nun bavulunu almak üzere geri döndüm. Onun bavulunu da götürdükten sonra geri dönüp kimsenin bana bakıp bakmadığını kontrol ettim. Bagajı açtım. Jo onu dışarı çıkarmam konusunda zorluk çıkarmadı. Onu içeri taşıyıp yatağın üzerine oturttum. Kapıyı ucuz kilitle kilitleyip zinciri taktım.

Bir şeyler homurdandı. Ağzındaki tıkacı çıkardım.

"Ne yaptığını bir düşün, Charlie. Hâlâ çok geç değil. Beni eve geri götürebilirsin, kimseye bir şey söylemem. Söz veriyorum."

"Bunu yapamam, Jo. Sen tehlikedesin."

"Tehlike sensin."

"Hayır, ben değilim."

"Sakin ol."

"Ben sakinim. Dinle, yalnızca benimle bir gün kalmanı istiyorum, böylece sana yalan söylemediğimi kanıtlayabilirim. Yalnızca bir gün. Ondan sonra istediğini yapabilirsin, tamam mı?"

"İnsanlar öldükten sonra geri dönemez, Charlie."

Cyris'i düşündüm. İri bir adamdı. Sonra ona sapladığım bıçağı düşündüm. Uzun ve keskindi. Zihnimde onu kaldırımda dikilirken görebiliyordum. Bıçak yanındaydı. Bunun okullarda kullanılan bilimle ilgili karikatürlerden biri olduğunu hayal ettim. "'Bu Jo'nun cinayeti." Bıçak giriyor. Ucu diğer taraftan çıkıyor. Onu bıçaklamış, ama işi tamamlamamıştım. Tamamlamış olsaydım Kathy ve Luciana bana böyle dadanmazdı.

Tıkacı tekrar Jo'nun ağzına soktum.

Oda küçük, rahat ve çok basitti. Duvarlar krem rengiydi. Resim yoktu, yalnızca üç yıl öncesinden kalma bir takvim iki beton blok arasındaki çimentoya çivilenmiş halde duruyordu. Açılmayan küçük bir penceresi olan küçük banyonun kapısı kapalıydı. Mutfakta otuz yıl öncesinin araç gereci vardı. Bir televizyon vardı. Kumandası yatağın yanındaki konsola çivilenmişti. Koyu mavi perdeler iyice kapatılmıştı, manzarayı örtüyordu. Ucuz halılar iki ayda bir tazyikli suyla yıkanıyor gibi görünüyordu. Yatak örtüsündeki ve halıdaki sigara yanıkları konsoldakilere uyuyordu.

Onu yatağa bağladığımda Jo fazla mücadele etmedi. Onu korumak için her şeyi yapacağımı söylemedim, çünkü bana inanmıyordu. Kollarını ve bacaklarını bağlamak için havluları kullandıktan sonra telefon kablosunu belinin ve yatağın etrafından dolaştırdım. Yatağıma yatıp ışıkları söndürdükten sonra kendimi öldürmem gerekip gerekmediğini düşündüm. Midem bulanıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Kolumu alnımdan geçirdim, sırılsıklam oldu. Yatağa uzandım, ama bir daha uyuyabileceğimi sanmıyordum. Dışarıdaki tabelanın neonları perdelerin kenarlarında titreşip odayı kırmızıya boyuyordu. Neonların vızıltısını da duyabiliyordum. Elimi uzatıp kumandanın yapış yapış olmuş düğmelerini buldum. Televizyon açılana kadar hepsine bastım. Mavi zemin üzerinde beliren menüde fazladan on dolara izleyebileceğim film seçenekleri sıralanıyordu. Çoğu yetişkin filmiydi. Bir keresinde bir motel odasında yetişkin filmi izleme süresinin ortalama yedi dakika olduğuna dair bir istatistik okumuştum. Bu demekti ki filmin başını seyrediyor, istediklerini filmin ilk yüzde onunda alıyorlardı. Daha sonra filmde neler olduğunu bilmiyorlardı. Belki aktörler film boyunca oturup kahve içiyordu, ama bunu kimse bilmiyordu.

Menüyü kapatıp yerel kanallara geçtim. Gezici bir vaiz Tanrı'nın paraya sıkıştığını, kredi kartlarımızla O'nu bu açmazdan kurta-

rabileceğimizi söylüyordu. Belki repocu adam O'nun peşindeydi. Belki İsa'nın kumar borcu vardı. Kanal değiştirip haberleri buldum. Olay yerinden canlı görüntüler veriliyordu. Kamera, operatörün kontrolü dışında zum yaptığı için Kathy'nin evi sallanıyor görünüyordu. Polisin elinde bir şüpheli olmasa da bazı ipuçları bulunduğu için davayı hızla çözeceklerine inanıyorlardı. Polisin zorunlu olarak verdiği ifade dışında söylenen şeyler benim daha önce seyretmek istemediklerimle aynıydı. Aile ve arkadaşlarla yapılan röportajlar ısıtılıp ısıtılıp ortaya konuyordu. Bunlara siyah plastik torbalarla götürülen cesetlerin fotoğrafları eklenmişti. Televizyonu kapatıp sırtüstü uzandım. Dışarıda vızıldayan harfleri dinledim, K hariç. Beton blok duvarlar trafiğin gürültüsünü kesiyordu, ama yeterince değil.

Gecenin sesleriyle kuşatılmış bir şekilde öylece yatıyorduk. Jo'nun bedenini oynatıp rahat bir yer bulmaya çalıştığını duyabiliyordum. Onunla konuşmadım, o da homurdanmadı. Zihnimi kapamayı başaramıyor, durmadan Kathy, Luciana ve Cyris'i düşünüyordum. Bugün başladığında televizyonda gördüğüm ceset torbasındaki bedenin yalnızca bir bedenden fazlası olduğunu düşünmeden edemiyordum. İşler kötüydü. Pazartesi salıya dönmek üzereyken her şeyin daha da kötüye gideceğini hissediyordum.

7

Bu modern Christchurch draması ortaya serilirken Dedektif Landry, Sükûnet Sokağı'nın kenarına yapışıp kalmış olan dışarıdaki kamera ve gazeteci denizine baktı. Bölgedeki bütün sokakların ismi birbirine benziyordu. Huzur Caddesi. Uyum Sokağı. Sanki meclis bu sokaklara isim vermesi için Prozac yüklenmiş bir psikiyatr göndermişti.

Landry medyayı seyrederken kanserini düşündü. Ölmekte olduğunu öğrendiği günün hayatının en kötü günü ödülünü aldığına karar verdi. Böylece bugün, hayatının en kötü ikinci günü oluyordu. Kanser ve medya; ikisinden de nefret ediyordu. Damarlarında dolaşan kara ölümü düşünmek kendini yorgun, sinirli hissetmesine neden oluyordu. Birden, bir kilometrelik alan içindeki bütün kamera ve mikrofonları ateşe verme arzusu duydu. Nereye baksa bir gazeteci bir kameraya konuşuyor ya da saçlarını düzeltiyordu. Onları tek sıra halinde yatak odasına sokup Charlie Feldman'ın dünyasını sarsan şeyi birinci elden gösterse ne kadar çekici görüneceklerini merak etti.

Elini cebine sokup sakin kalmasını sağlayan kanıtı kavradı. Şimdiye kadar bunu bilen tek kişi kendisiydi. Kan lekeli kâğıt

parçasını kimseye anlatmamıştı, çünkü etrafları haber minibüsleri ve gazetecilerle çevriliyken bir sızıntı olasılığının çok yüksek olduğunu biliyordu. Şimdiden gerekenden fazla şey biliyor gibi görünüyorlardı.

Kanser bütün gün Landry'den bunun son vakası olmasını talep edip durmuştu. Landry de sonunda kanserini dinlemeye başlamıştı. Zaten şu altı ay içinde çok yoğun olacaktı. Günleri yavaş yavaş ölmekle dolu olacaktı. Kariyerini zirvede bırakmak istiyordu. Polis gücünde geçirdiği on sekiz yıl boyunca hiç görmediği şeyleri yaşamak istiyordu; takdir edilmek, tanınmak ve saygı. Bu davayı kendisi kapamak istiyordu. Önünde sabırsızlıkla bekleyeceği başka ne vardı ki? Neredeyse yalnız yaşıyor sayılırdı. Tek ev arkadaşı saksıdaki kaktüsü ve hastalığıydı. En büyük masrafları vücuduna verdiği iki zehirdi; kemoterapi ve sigara. Bunlardan bir tanesi onun biraz daha uzun yaşamasını sağlayacaktı. Diğeri de huzurlu olmasını sağlayacaktı.

Elini cebindeki naylon poşetten çekip gömleğini vücudundan uzaklaştırdı, araya biraz hava girmesini sağladı. Daha önce bu kadar terlediğini hiç hatırlamıyordu. Bunun nedeninin sıcak mı, kanser mi, yoksa ilaç mı olduğunu bilmiyordu. Geceleri soğuk soğuk terliyordu. Bu eskiden onun günün en sevdiği saatiydi, çünkü normalde birasını içip televizyon seyrediyor olurdu. Şimdi başka bir istatistiği çözmeye çalışan istatistiklerden biri olmuştu. Uzaklarda bir köpek havlıyordu. Az sonra bir diğeri, sonra bir diğeri daha ona katıldı.

İki adam sedyeyle evden çıkıp dikkatle siyah minibüse doğru yürürken etrafındaki sesler kesildi. Kameraların çalıştığını neredeyse duyabiliyordu. Cesedin kıvrımları ceset torbasının kenarlarına yapışıyordu. Torba çok küçük görünüyordu. Bu kadın hayat doluydu, hayalleri ve anıları vardı, bir kariyeri vardı, bir kocası vardı. Bu kadar çok şeyi olan bir kadını bu kadar küçük bir

torbaya hapsetmek çok anlamsızdı. Bakışlarını başka yöne çevirmek istedi, ama yapamadı. Hiç kimse bunu yapamıyordu. Herkes büyülenmiş gibi dikiliyor, kurbana sessizce saygılarını sunarken bunu ona yapanı bulacaklarına yemin ediyorlardı.

Kurban siyah minibüse yüklendikten sonra herkes işine döndü. Landry avucuyla yüzündeki teri biraz daha sildi. Yüzünün önünde düzinelerce minik böcek uçuşuyordu. Elini küçük serserilerin arasına doğru savurdu, ortada küçük bir boşluk açıldı. Sonra böcek bulutu yeniden toparlandı. Ölüm giderken böcekler ve sinekler de hızla onu takip ediyordu. Doğanın yapısı buydu. Güneş battığı için minnettardı, ama yarın her zamanki gibi güçlü bir şekilde geri gelecekti. Gözlerini kapatıp bütün vücudunun kanserli benlerle kaplandığını hayal etti. Benler küçük arı ısırıklarına benziyordu.

İki olay yerindeki herkesle konuşulmuştu. Ertesi gün daha geniş görüşmeler yapılacaktı. Adres ve randevu defterindeki herkes sorgulanacaktı. Diğer evdeki bir komşu sabahın erken saatlerinde ölü kadının evinin önünde beyaz bir Honda gördüğünü bildirmişti, ama saat kaçta gördüğünü tam olarak hatırlamıyordu ve plaka numarasına dikkat etmemişti. Gecenin bir yarısında neden Luciana Young'ın garaj yoluna baktığını da açıklama gereği duymamıştı. Belki de yalnızca iyi bir komşu olmaya çalışıyordu.

Aile üyelerinin bazılarıyla evlerinde, bazılarıyla polis merkezinde görüşülmüştü. Cinayet dedektifleri erkek arkadaş ve kocayla işe başlar, ardından spiral gittikçe büyürdü. On vakadan dokuzunda katil bunların arasından çıkardı. Feldman'ın kurbanlarla bir ilişkisi var mıydı?

Kurbanın ölmeden önce Feldman'ın adını ve numarasını yazdığını hayal etti. Belki Feldman'ı bir şey yüzünden rapor etmeye çalışmıştı. Belki bir gün onunla çıkmayı düşüneceğini göstermek

için adını not ediyordu. Bir sürü neden olabilirdi. Kurban adamdan hoşlanıyor bile olabilirdi.

Cesedin götürülüşünü izledi. Steyşın minibüs aralarından geçerken medya da böceklerin birkaç dakika önce yaptığı gibi ayrıldı, sonra tekrar toparlandı. Yarın bu insanların yalnızca dörtte biri gelirdi. Landry mutfakta bulduğu telefon defterinde Feldman'ın adını ve adresini aradı.

Tekrar dışarı çıkıp şeytanları bir kenarda tutmak için bir sigara yaktı. Medya engelinin arasından geçerken kameraların ışıkları onu kör etti; gazeteciler ona doğru gelene kadar ikinci sigarasına geçmişti bile. Feldman'ın evine giderken telefonu bir kez çaldı. Kara ulaşım ve Güvenlik Dairesi, Charlie Feldman'ın beyaz bir Honda'sı olduğunu doğruluyordu. Landry plaka numarasını not aldı. Adrese vardığında park etmeden önce evin önünden bir kez geçti.

Feldman, yirmi, belki de otuz yaşında olan tek katlı bir evde oturuyordu. Çimlerin biçilmesi, bahçenin düzenlenmesi gerekiyordu, ama ev sokaktaki diğer evler gibi bakımlı ve düzgün görünümlüydü. Katillerin çoğunun ortalama bir hayat tarzları olurdu. Sabit işleri de. Bazen aile hayatı bile yaşarlardı; beyaz çitler, dört kapılı binek bir araba.

Perdeler kapalıydı ve ışık görünmüyordu. Garaj yolunda araba yoktu. Sigarasını bitirirken ciğerlerinin rahatladığını hissetti. Arabasının bagajındaki manivelayı düşündü. Arka kapıyı kırmak kolaydı, ama arama izni olmadığı için yasa dışı olacaktı. Kanunun sorunu da buydu. Suçlular bütün gün kanuna karşı geliyordu, ama polis bir kanuna karşı gelirse, Tanrı onu korusundu. Şu anda evde olmayan ve iki kadının hayatına son vermiş olan bir adamın evinin önünde dikiliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sigara izmaritini yerde söndürüp üstünden geçti. Kapıyı çaldıktan sonra iki dakika bekledi, ama kimse cevap vermedi. Komşulara Feldman'ı görüp görmediklerini sormak istedi, ama Feldman'ı sorgulanmak için arandığı konusunda telaşlandırmak istemiyordu. Evin etrafında dolaşıp camlardan içeri baktı, ama perdelerin arasından içeriyi göremedi. Arabaya dönüp Feldman'ı cep telefonundan aradı. Kimse cevap vermedi. Adamın telesekreteri bile yoktu.

Ya Feldman'ın gelmesini bekleyecek ya da gidip mahkeme emri çıkaracaktı. Gecenin bu saatinde bulabileceği tek hâkim gerçekten öfkeli bir hâkim olurdu. Ne kadar uzun süre beklerse o kadar fazla kanıt toplayabilirlerdi. Bütün gece burada bir hiç uğruna bekleyebilirdi. Feldman eve dönemeyecek kadar endişeli olabilirdi. Şimdilik. Ama geri dönecekti, çünkü geri dönmesi gereken bir hayatı vardı.

Eğer Feldman'ın bilgilerini medyaya verirse adam saklanabilirdi. Ama bunu halletmenin bir yolu vardı. Gazetedeki bir arkadaşını aradı, evi otuz dakika daha izledikten sonra evine doğru yola çıktı.

8

Salı sabahı yağmurla uyandık. Ilık yağmur. Yazları yağan ve altında yürümekten hoşlanacağınız türde bir yağmur. Radyoyu açıp hava tahminini dinledim. Yaşlı bir adam yirmi sekiz derece olan havanın on dereceye kadar düşeceğini söyledi. Ama bir adam bizi öldürmeye çalışırsa ne yapmamız gerektiğini söylemedi. Herhalde yalnızca camdan havaya bakıyor ve nasıl olduğunu söylüyordu.

Hafif bir baş ağrısı, kuru bir ağız ve bir rüyanın tatsız kalıntılarıyla uyandım. Rüyayı gerçekten ayırmada bir zorluk yoktu; neler olduğunu anlamak için Jo'ya bakmam yeterliydi. Onu zorla alıkoyuyordum. Onu kaçırmıştım. Bunu yaparken Cyris gibi bir canavar olmaya başlamıştım. Rüyalarım ölüm ve cinayetle ilgili olsa da ben bir kahramandım, ama Honda'dan indiğim an sonu gelmiş bir kahraman. Şu anda ne olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Başaracağımı düşündüğüm bir an olmuştu. Cyris benim üstümdeydi. Sert zemin sırtıma batarken gece havası hareketsizdi, küçük üçlümüzün dışında bir hayat belirtisi yoktu. Başımı ileri savurup burnunu kırmayı başarmış, bu ivmeyi onu geriye it-

mek için kullanmıştım. Ayağa fırlayıp fenere doğru koşmuş, ama ben fenere ulaşamadan Cyris dengemi bozmuş, birbirine dolaşan ayaklarım yüzünden birkaç saniye içinde tekrar yere düşmüştüm. Cyris bıçağını bana doğru sallarken niyeti çok açıktı. Fenerin zayıf ışığında ölümün benden vazgeçmediğini biliyordum.

Artık her şey şansa bağlıydı. Bıçağın göğsüm yerine elimi delmesini tercih edip iki elimle uzandım. Kollarım hiçbir şeye çarpmadan ileriye doğru uzandı, çünkü erken davranmıştım. Ellerim içe doğru kapanıp tam bıçağın üstüne inmişti. Bu hareketi bilinçli bir şekilde deneseydim parmaklarım göğsümün üstüne dökülürdü herhalde. Bıçak zarar vermeden ellerimin arasından kayarken avuçlarımla sapını yakaladım. Sapı parmak uçlarıma inene kadar hareket etti. Dua ediyor gibi görünüyor olmalıydım.

Cyris'in dengesini bozmak için kollarımı yana ittim. O devrilmeye başlarken sağ avucumu bir çekiç gibi kullanıp onun kırık burnunun üstüne indirdim. Cyris bıçağı tutan elini gevşetti, yüzüne inen yumruğum bıçağı tamamen bırakmasına neden oldu. Tereddüt edecek zaman yoktu. Bıçağı alıp ileri doğru savurdum. Bıçak sert bir şeye çarpıp yavaşladı. Bıçağı ıslak bir çimentonun içinde itiyormuşum gibi geliyordu. Bıçak tamamen durana kadar ittim. Bir an için ikimiz de donup kaldık, sonra onun ağzı açıldı. Dışarı çıkan hava çürümüş et gibi kokuyordu.

Cyris'in altından kalkıp parmaklarının bıçağın sapında yavaşça ölüm marşı çalışını dinledim. Ardından tam bir sessizlik geldi. Kulaklarıma dolan, düşüncelerimi parçalayan ağır ve yoğun sessizlik. Bir adam öldürmüştüm ve kendimi çok iyi hissediyordum.

Jo'ya baktım. Sessizce bana bakıyor, beni baştan aşağı süzüyordu. Giysilerim ütülerken kırışık yapmışım gibi görünüyordu. Yüzümdeki kesikler yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı.

Banyoyu kullandım, sonra mutfağa girdim. Yabancı bir odada kaçırılma ve öldürülme korkusuyla uyanmanın etkisini hafifletir umuduyla kahve yapmaya başladım. Jo'nun bağlarını çözüp ağzındaki tıkacı çıkardım, ama o sessizliğine devam etti. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. O banyoyu kullanırken tekrar tekrar özür dilememek için kendimi zor tutuyordum. Bavulunu banyoya götürdü, üzerini değiştirip bir tişört ve kargo pantolonunu giydi.

"Sana kahve yaptım," dedim. Kahvesini alırken bana teşekkür etme zahmetine girmedi. Kahveyi yüzüme dökebilir diye biraz geriye oturdum. "Bak, bunun çok garip göründüğünü biliyorum..."

"Garip mi? Tanrım, Charlie, bu durum garip olmayı çoktan geçti."

"Haklı olabilirsin, ama..."

"Ama ne? Ama her şey yoluna girecek mi? Beni bağladın ve şimdi de arkadaşın olmamı istiyorsun öyle mi?"

"Ben öyle demeyecektim."

"Her neyse. Karnım aç. Beni aç bırakarak mı öldüreceksin?"

"Burada yiyecek bir şey yok."

"O zaman bir yere gidip yiyelim."

"Neden? Benden ilk fırsatta kaçman için mi?"

"Bu konuyu bütün gece düşündüm, Charlie, ve sana yardım etmeye karar verdim, çünkü yardıma gerçekten ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Belki sana bir şey borçlu olduğumu hissediyorum ya da eskiden nasıl olduğunu hatırlıyorum ya da belki de ben de senin kadar deliyim, bilmiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, sonunda gidip kalmaya ben karar vereyim."

"Ya, tabii."

"Gerçekten, Charlie. Kaçmaya çalışmayacağıma söz veriyorum. Ama artık beni bağlama, olur mu? Dışarı çıkıp kahvaltı edelim ve sonra sana yardım edeyim. Ama yalnızca bugünlük. Sonra beni bırakacaksın. Bence bana bunu borçlusun. Aslında bana en azından bu kadarını borçlusun. Ben bütün gün seninle işbirliği yapacağım, ama günün sonunda sen de benimle işbirliği yapacaksın. Eğer o zaman polise gitmeye karar verirsem benim kararım geçerli olacak, seninki değil. Anlaştık mı?"

Keşke yalan söylemediğine inanabilseydim, çünkü Jo bana karşı olmak yerine benim yanımda olsa hayat çok daha kolay olurdu. "Bilmiyorum," dedim. Komik olan şu ki gerçekten bilmiyordum. İnanmak istemek insanı bu hale getiriyordu.

"Charlie, dün gece bana geldiğinden beri bir pislik gibi davranıyorsun, ama senin öyle biri olmadığını, bunun gerçek sen olmadığını biliyorum. Eninde sonunda beni bırakmak zorunda kalacağını da biliyorum. Bu demektir ki bana güvenmeye başlamak zorundasın, değil mi? Tanrı aşkına, Charlie, bana güvenmeye hemen başlasan iyi olur. Ne yapacağımı sanıyorsun? Garsona yardım göndermesini isteyen bir not yazacağımı mı?"

Davasını iyi savunuyordu. Jo beni aldatacak türde biri değildi, birlikte yaptığımız onca şeyden sonra bunu yapmazdı. Hayatlarımız birbirine bağlıydı; biz sevgiliydik, en iyi arkadaştık ve ben onu bağlayarak her şeyi karmakarışık etmiştim. Ona güvenmeye başlamam gerekiyordu. Ama son on iki saat her şeyi mahvetmişti. Birbirimizi tanıdığımız onca yılı alıp paranoya ve korkuyla zehirlemiştim.

"Bak, sana kahvaltı getireceğim, tamam mı? Sana söz veriyorum. Sonra da oturup konuşacağız."

Onu yanımda götüremezdim, çünkü eğer polis dün gece onun evine gittiyse Jo'nun fotoğrafı şimdiden haberlerde dola-

şıyor olabilirdi. Onu yanımda götüremezdim, çünkü onun yerinde ben olsaydım, ondan kaçmak için elimden geleni yapardım. Onu yatağa bağlarken bana direnmedi. Televizyonu açtım. Birkaç saniye uğuldadıktan sonra görüntü yerine oturdu. Televizyonun sağ üst köşesinde oraya bir mıknatıs konmuş gibi bir morluk vardı. Vampirlerle ilgili eski bir siyah beyaz film oynuyordu. Kötü oyunculuk ve zayıf yönetmenlik etkisini gösteriyordu. Oyuncuları tanımıyordum, ama bütün sözleri ezbere biliyordum. Jo için televizyonu açık bırakıp kapıya "Rahatsız Etmeyin" tabelasını astım.

Kafeterya, motel yerine yakındaki fabrikalara daha çok satış yapan küçük bir anne baba işletmesiydi. İçeriye yirmi kişi, dışarıya yedi sekiz kişi alıyordu. Kahve ve domuz pastırması kokusu içerideki sıcak atmosferi daha da çekici hale getiriyordu. Bütün sabah orada kalabilmeyi dilerdim. İçerisi turuncu ve kırmızıya boyanmıştı. Yerden mobilyalara, duvardan tavan kirişlerine kadar bir gemi yapmaya yetecek kadar ahşap kullanılmıştı. Kırk yaşlarının sonlarında, bir müzeye uygun saç kesimi olan kadın garson benimle ilgileniyordu. Gülümseyerek siparişimi aldı. Üniformasındaki yaka etiketinde Rot yazıyordu, ama böyle etiketler bazen yalan söylerdi. Moteldekiyle aynı değerde olan bir fincanla kahvemi getirdi. Aşırı derecede gergin olduğumun farkındaydım. Burada kimse benim kim olduğumu biliyor muydu? Domuz pastırması ve yumurta siparişi verdim. Pastırma benim sevdiğim gibi fazla kızarmıştı. Yumurtalar da öyle. Hepsini ağzıma tıkarken iştahlı biri olarak görünmüş olmalıydım. Paketlenmesi için de bir şeyler isteyip yolda gazete aldım.

Motele varınca ilk olarak Jo'yu çözdüm. O kahvaltısını yaparken ilk sayfayı inceledik. Polis daha fazla ayrıntı vermişti. Luciana'nın iş arkadaşı, Kathy'nin komşusu tarafından bulunduğu yazıyordu. İkisinin kocası da sorgulanıp serbest bırakılmıştı.

Luciana'nın kocası o sırada yeni ortağıyla Auckland'daydı. Haber ikilinin ayrılığından, kocanın homoseksüel olduğundan söz ediyordu. Kathy'nin kocasının da sağlam tanıkları vardı.

Luciana'nın evinin dışındaki minibüs bulunduğunda anahtarı kontakta kırılmıştı. Luciana'nın arabası, koyu mavi Ford birkaç kilometre uzakta terk edilmiş olarak bulunmuştu. Polis aradıkları araca dair bir ipucu bulmuştu; koyu mavi, belki de yeşil bir steyşın vagon. Araç Cyris'in olabilir miydi? Emin değildim. Bu cümleyi tekrar tekrar okuyup her seferinde kimse benim arabamdan söz etmediği için rahat bir nefes aldım.

Haberi iki kez daha okudum, sonra gazetenin derinlerine inip başka bir muhabir tarafından yazılan ve bu konuyla ilişkili bir haberi okudum. Okudum, ama daha fazla bir şey öğrenemedim. Tekrar ön sayfaya dönüp manşetleri okudum. İçlerindeki bir şey birbiriyle örtüşmüyordu, ama ne olduğunu tam olarak çözemiyordum. Gazeteyi tarayıp Jo'yla ilgili bir haber aradım, ama yoktu. Falımı bile okudum. Hayatımdaki güçlerin geleceğimi değiştirmek için işbirliği yaptığını söylüyor, ama açık konuşmuyordu.

"Düşünüyorum da," dedi Jo. "Eğer Cyris denen bu adam senin peşindeyse sana gece gelecektir, değil mi? İşini gece yapıyor, gündüz riske girecek bir şey yapmıyor."

Jo yatakta, ben mutfakta oturuyorduk. İkimiz de araba parkına bakıp yağmuru seyrediyorduk.

"Sanırım bu mantıklı. Neden? Aklında ne var?"

"Öncelikle polisle temas kurman gerekiyor."

Bu inanılmazdı. "Ben polise gitmeyeceğim..."

"Gitmeni söylemedim. Şimdi çeneni kapatıp beni dinleyecek misin?"

"Konuya gel."

"Cyris'le ilgili bir şeyler biliyorsun. Polisin bilmediği şeyler. Polisin o çayırdan haberi olmadığını söyledin. Polise orayı aramalarını söyleyebilirsin. Bildiğin her şeyi bir mektupta anlatarak isimsiz olarak gönderebilirsin."

Mektuba ne yazacağımı düşündüm. Minibüste bulunan anahtarı benim kırdığımı söylerdim, ama Luciana'nın telefonunu benim kırdığımı, polisin bu yüzden aranamadığını söylemezdim.

"Bu iyi bir fikir, Charlie."

"Evet, olabilir."

"Cyris senin arabanı gördü mü?"

"Buna hiç kuşku yok."

"Ve ikimizin de işi arayıp hasta olduğumuzu söylememiz gerekiyor.

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim bile. Dün kaç öğrencinin oturup benim gelmeyişimi kutladığını merak ettim. Acaba hâlâ bir işim var mıydı?

"Sonra ne yapacağız?"

"Eğer Cyris seni arıyorsa, ilk olarak nereye bakar?"

Cevap çok basitti. "Evime mi gitmek istiyorsun?"

"Neden olmasın? Arabanı gördü, plakanı alıp nerede yaşadığını öğrenmiştir. Evi kontrol altında tutmalıyız."

Kendi evimi kontrol altında tutmak. Bu hafta bütün olanlar düşünülürse bu fikir bana o kadar da garip görünmedi. "Galiba bu mantıklı bir yol olacak."

"Ah, kesinlikle öyle, hem onun için, hem de bizim için. Planımız bu olmalı. Tabii bir de ortaya çıktığında onu nasıl yakalayacağımıza karar vermeliyiz."

"Bunu nasıl yapacağız?"

Jo boş tabağını itip kötü kahvesinden bir yudum daha aldı. "Biz de buna karar vereceğiz."

9

Bir gün daha, bir dolar daha. Ve gün şimdiden kötü gidiyordu.

Güne iştahsız bir şekilde uyanarak başlamıştı. Landry'nin yerine hapların savaşması gereken mide bulantısıyla baş etmeye çalışarak tuvaletin üstünde on dakika bekleyerek devam etmişti. İçine çekildiği gün kötü havayla sürüyordu. Landry yağmurdan, sıcaktan daha fazla nefret ediyordu. Sigara paketi boştu ve kahve makinesinin fişi kırılmıştı. Ölme şansını düşündüğünde telleri soyup doğruca prize sokmak daha da çekici göründü. Sonunda ılık suyla yetinmek zorunda kaldı. Kanser ve kanserle savaşmak için sisteminde dolaşan zehre rağmen odaklanmak ve ayılmak için büyük çaba harcarken su pek işe yaramıyordu. Kendi kendini tokatlaması da bir işe yaramadı.

Landry işe giderken bir fincan kahve almak için benzin istasyonunda durdu, ama oradaki kahve makinesi de çalışmıyordu. Bunun dünya çapında bir olay olup olmadığını merak etti. Kahve almak yerine sigara almaya karar verdi. İşe vardığında birisi onun yerine park etmişti. İçerideki kahve makinesi çalışıyordu, ama fincanda bir çatlak olduğunu fark etti... tabii pantolonuna sızıntı yaptıktan sonra.

Landry oradan ayrılıp üzerlerinde beyaz kanvas çarşaflar serili olan metal masalarla çevrili soğuk, beyaz odada dikilmek üzere morga gitti. Çarşafların üzerinde testereler, kerpetenler, forsepsler, bıçaklar ve tanımadığı bir sürü alet duruyordu. Hepsi kesmek içindi, kesmek, kesmek. Kışın oraya geleceğini bilerek orada dikilmek zorundaydı. Oraya gelecekti ve aynı aletler onun içini de açacak, siyah akciğerlerini aynı teraziye ve aynı tepsilere koyacaktı. Parmaklarını o tepsilerden birinin kenarlarında gezdirdi: Soğuk ve bağışlamazdı, tıpkı kanser gibi. Otopsiyi yapan görevli ona kalın bir dosya verdi. İçinde yaralara ait birkaç fotoğraf, iki kadının nasıl öldüğüne dair bir sürü paragraf ve şekil vardı. Dosyanın önündeki yarım sayfalık yazıda fotoğraflar ve şekiller özetleniyordu. Morgdan çıkıp dosyayı açmadan arabasının arkasına attı.

Landry ilk olay yerine döndüğünde medya hareketliliğinin azalmış olduğunu gördü. Belki de kentin başka bir yerinde henüz onun duymadığı bir katliam olmuştu. Medyadan nefret etse de hâlâ işe yarıyorlardı. Dün geceki telefonundan sonra Feldman'ın arabasına dair sahte bir tarif gazetelere yansımıştı. Feldman gazeteleri okuyacaktı, çünkü onun gibi serseriler gazeteleri hep okurdu. Hatta gazete kupürlerinden oluşan bir defteri bile olabilirdi.

Midesi guruldayan Landry kurbanın evine girerken beslenme gereksinimlerini tütün yerine büyük bir kahvaltıyla gidermiş olmayı diliyordu. Birkaç kanlı ayak izinin yanı sıra ölümün kokusu da halıyı lekelemişti. Bu kokuyu kendi üzerinde de duyabiliyordu. Belki de bu koku kendisiydi.

Kurbanın Auckland'dan gelen kocası evi dolaşmış, ama kayıp olarak yalnızca birkaç giysi tespit edebilmişti. Feldman kanlı giysilerini değiştirmiş olmalıydı. Dans dersi reklamını andıran kanlı ayak izleri banyodan garaja kadar düzgün bir yol oluştur-

duktan sonra ortadan kayboluyordu. Koridordaki kusmuk kokusu ölüm kokusuyla birleşip burnuna saldıran bir kokteyl oluşturuyordu. Kusmuk şaşırtıcıydı. Hangi insan kendi eserini gördükten sonra kusardı? Feldman gibi insanlar kendi zevkleri için öldürüp işkence eder ve parçalarlardı. Onlar için öldürmek ve sonrasında kusmak birbirine uymayan şeylerdi. Kanepenin baş kısmında ve banyonun giderinde bulunan kıllar bira şişesindeki ve kusmuktaki salyanın DNA'sıyla uyumluydu. Feldman kendini evinde mi hissetmek istemişti? Luciana Young'a işkence yaptıktan sonra güzelce bir rahatlamak mı istemişti? Midesini bulandıran bira mı olmuştu? Kusmukta ilaç kalıntısı yoktu.

Telsiz telefon garaj yolunda parçalanmış halde bulunmuştu. Telefon kayıtları telefonun polisi aramak için kullanıldığını, ama birkaç saniye içinde hattın kesildiğini gösteriyordu. Telefondaki parmak izleri bira şişesindeki, banyodaki, oturma odasındaki, mutfaktaki, garajdaki ve minibüsün altında bulunan anahtarlardaki izlerle örtüşüyordu. Landry bu izlerin kime ait olduğunu biliyordu.

Honda'nın Luciana'nın garaj yolunda olduğunu gören adamı düşündü. Keşke daha sonraki bir saatte, Luciana garaj yolunda polisi aramaya çalışırken de camından dışarı baksaydı. Hayat ve ölüm hep kötü zamanlamanın sonucuydu.

Zamanlama. Feldman'ın arabası saat iki civarında garaj yolunda görülmüştü, ama polis beş buçuk civarında aranmıştı. Feldman buraya gelmiş, hazırlıklarını tamamlamış, arabasını eve götürmüş, bir minibüs çalıp geri gelmiş, ama Young'ı bir şekilde kaçıp polisi ararken bulmuş olabilir miydi? Feldman'ın bir suç ortağı olması mümkün müydü? Bazı kanıtlar iki katil teorisini işaret ediyordu. Öncelikle koridordaki ayak izleri vardı. İki araç vardı. Kadınların kolayca etkisiz hale getirilmesi vardı.

Yoksa minibüs yalnızca dikkatleri başka yöne çekmek için bilerek mi bırakılmıştı?

Minibüs adli laboratuvarlara çekilmişti. Baştan aşağı soyulup en ince ayrıntısına kadar araştırılacaktı. Minibüsün çalındığı bu sabah bildirilmişti. Anahtar kontakta kırılmış, baş kısmı yere atılmıştı. Feldman neden böyle bir şey yapmıştı? Kazayla mı?

Telefon. Kusmuk. Anahtarlar. Zamanlama. Feldman burada duş almış, bira içmiş, kanepede dinlenmişti. Bardaki boş bardakta Kathy McClory'nin parmak izleri vardı. Dün gece iki kadın da buradaydı, ama kendi evlerinde ölmüşlerdi. Anlamlı tek şey cebindeki kanlı kâğıt parçasıydı. Landry olay yerinde bir saat geçirdikten sonra bir saat boyunca da yakın komşularla konuştu. Çok az şey öğrendi, ama bunu pek umursamıyordu.

Landry'nin Feldman'ın evine yaptığı yolculuk ferahlatıcıydı. Dün gece olduğundan biraz daha aşağıya park edip motoru kapattı, pantolonuna baktı. Kahvenin leke bırakmamasını umuyordu. Kanın leke bıraktığını biliyordu, ama ondan başkası konusunda bir fikri yoktu.

Cep telefonunu kapattı. İstediği son şey dikkatinin dağılmasıydı. Tanrım, bu davada bir sürü dedektif vardı, kimse onu özlemezdi. Saatine baktı. Üçtü. En azından yağmur dinmişti. Yağmur yağdığında bu şehirden nefret ediyordu. Arabanın camları hafif açık olduğu için dışarıdaki rutubetli ve bunaltıcı hava, arabanın içindeki kuru havanın yerini aldı. Yıllardır böyle arabada beklediği olmamıştı. Orada öylece otururken o günlerin ne kadar sıkıcı olduğunu düşündü. Tanrım, gidip lanet olası arama iznini çıkarsa çok daha kolay olurdu.

Ama ya Feldman eve gelip bir düzine polis arabasının kapısında beklediğini görürse? Serseri hemen dönüp yoluna devam ederdi. Landry'nin onu bulup tutuklaması ve tek başına merkeze

getirmesi, kariyerini bu ülkenin insanları onu severken bırakması gerekiyordu. Hem neden olmasındı? Bunca yıldır masum insanları koruduktan sonra kanserden daha iyisini hak ediyordu.

Bu işe bir gün daha ayıracaktı. En fazla iki gün, ama ondan fazlası olmayacaktı. Feldman'ın kan ve ölüm için duyduğu arzunun bastırılmış olduğundan ve yeni avlar aramadığından emin olamazdı.

Koltuğunu ayarlayıp bir paket fıstık açtı, beklemeye başladı.

19

Motel, Jo'nun düşünmek istemediği türden ahlaksız eylemler kokuyordu. Hava yapış yapış ve sıcaktı. Banyo, motelin boyandığı kadar sık temizleniyor gibi görünüyordu. Buradan, Charlie'den bir an önce uzaklaşması gerekiyordu.

Charlie'nin bu yanını daha önce hiç görmemişti. Böyle bir tarafının var olduğunu bile bilmiyordu. Charlie bunu istemese bile onun gitmesine izin vermeyecekti. Jo ona inanmak istiyordu, ama hareketleri bunu imkânsız hale getiriyordu. Charlie'nin ölen iki kadınla nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey kaçmak için bir yol bulması gerektiğiydi.

Charlie'yi ona yardım etmeyi istediğine ikna etmek tahmininden daha kolay olmuştu. Jo'nun tahmininee Charlie'nin ona inanmaya ve böylece yalnız olmamaya çok ihtiyacı vardı. Jo onun güvenini kazanmak için bebek adımlarıyla ilerlemeli ve bir ekip olabilecekleri inancını ona vermeliydi. Bir zamanlar onu nasıl sevdiğine inanamıyordu. Onu hâlâ seviyor muydu? Hayır. Kimse bir katili sevemezdi.

Charlie katil miydi?

Charlie'nin söylediklerinin bazıları anlamlıydı, ama çoğu anlamsızdı. İki kadının öldüğü doğruydu, çünkü haberlerde vermişlerdi, ama onları kimin öldürdüğü belli değildi. Charlie gerçekten orada mıydı? Jo öyle olmadığını umuyordu.

Eğer Charlie orada değilse, şu anda yaptıkları çok daha anlamsızdı. Belki de durmadan sözünü ettiği Cyris aslında Charlie'ydi. Bu adam her kimse kesinlikle Jo'nun tanıdığı Charlie değildi.

Jo, Charlie'nin söylediklerinin ne kadarına kendisinin inandığını merak etti. Başta onun doğru söylediğini sanmıştı. Arabasıyla giderken bir kadın onu durdurmuştu ve Charlie kadınların ikisini de kurtarmıştı. Bu kulağa mantıklı geliyordu, ama eğer Cyris'i gerçekten karnından bıçakladıysa, iki kadına ne olmuştu? Onları Charlie mi öldürmüştü?

Charlie şu anda mektup yazmakla meşguldü. Jo onun mektubu gönderip göndermemesini umursamıyordu. Bu öneride bulunmuştu, çünkü Charlie olanları kâğıda dökerse, belki yaptığı şeyi fark etmeye başlardı. Eğer eski Charlie hâlâ içindeyse, verdiği kararların delice olduğunu belki görürdü. Belki hareketlerinin sorumluluğunu alır ve teslim olurdu. Charlie zeki bir adamdı ve Jo, o zekânın bir kısmının geri döndüğünü görmeyi umuyordu.

Şimdiye kadar yaptığı plan Charlie'nin evini gözetlemenin ötesine geçmemişti. Charlie bir ara kâğıt kalem almak için onu yeniden bağlamıştı. Ama şu anda bağlı değildi. Yatağa oturmuş Charlie'nin daha önce getirdiği tavuklu sandviçi yiyordu. Televizyondaki korku filmi hâlâ devam ediyordu. Jo bu filmin dün sabah da oynayıp oynamadığını merak etti, çünkü Charlie'nin fikirlerinden bazılarını oradan aldığı düşünülebilirdi.

Haberlerde iki kadının şiddet dolu bir şekilde öldürüldüğü söylenirken ayinsel bir cinayetten bahsediliyordu. Gerçekten Charlie'nin söylediği gibi kalplerine kazık sokularak mı öldü-

rülmüşlerdi? Eğer öyleyse kazığı Charlie mi sokmuştu? Bu, duruma bağlıydı. Jo'nun Charlie'nin ne kadar suçlu olduğuna inandığına bağlıydı. Charlie'ye ihanet etme fikri canını acıtıyordu, ama Jo ona hiçbir şey borçlu değildi. Jo'nun sadakati artık hiç tanışmadığı iki ölü kadının yanındaydı. Buradan gitmeliydi. Polisi bulmalıydı.

11

"Kazıklar," dedi Jo.

Başımı mektuptan kaldırdım. Pek iyi gitmiyordu. Cyris'in ölü parmaklarının bıçağın sapına dolandığı yere gelmiştim, ama bunu yazıp yazmamakta kararsızdım. Jo'ya sorma zahmetine girmedim, çünkü Cyris'i bıçakladığıma inanmıyordu. Geriye dönüp bakınca bunu ben de sorgular olmuştum. Nabzını kontrol etmek istemiyordum, çünkü bir sürü korku filmi seyretmiştim ve nabzına bakarsam ne olacağını biliyordum.

Mektupta atmosferi de anlatmıyordum, çünkü bir hikâye yazmıyordum. İçimdeki İngilizce öğretmeni ölesiye korktuğum için titrememle ilgili bir şey de anlatmadı, çünkü polis, karakter gelişimiyle ilgilenmiyordu. Feneri alıp Kathy'ye doğrulttuğumu hatırlıyordum. Ne demiştim? Doğru. Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum Jo'ya.

"Kazık yapmalıyız."

Televizyon hâlâ çalışıyordu. Ben durmadan ekrana bakıyor, altında kalın harflerle "Cinayetten aranıyor" ve "Yaklaşmayın"

yazılı fotoğrafımın çıkmasını bekliyordum. Masada ilk altı mektup yazma girişimimden kalan kâğıt toplar duruyordu. Ne yazmak istediğimi çok iyi bildiğimi sanıyordum, ama hiç de bilmediğim ortaya çıkıyordu. Her yazışımda daha fazla şey sorguluyor, yazdıklarımın gerçekten olup olmadığını merak ediyordum.

"Neden?"

"Mektubunu bitirdin mi?"

"Henüz hayır. Kazık konusunu anlatmanı bekliyorum."

"Mektubunu bitir, anlatacağım."

"Yalnızca birkaç..."

"Şunu bitir artık. Bütün günümüz yok."

Jo'nun bana emir vermesini umursamıyordum, çünkü bu doğru şeyi yaptığımız anlamına geliyordu. Sonraki on dakikayı mektubu toparlayarak geçirdim, ama imzamı atmadım. Diğer müsveddeleri yırtıp tuvalete attım. Son kopyayı bir zarfa koyup pul yapıştırdım. Telefon rehberini alıp polis merkezinin adresini buldum, zarfın önüne yazdım. Acil ibaresini de koydum.

"Cyris senin evine gelince onu kendi evine kadar takip edebileceğiz. Planımız bu, değil mi?" dedi Jo.

"Son konuştuğumuzdan beri değiştirmediysen evet."

"Hiçbir şey değişmedi. Bu hâlâ iyi bir plan."

İyi bir plana benziyordu. Neredeyse fazla iyiydi, sanki artık Gerçek Dünya'da olduğumuz için bu planın bir parçası başarısız olacaktı. Bunu Jo'ya söylememiş miydim? Belki de o anlamamıştı. Senaryoyu zihnimden geçirdim. Birkaç hata dikkat çekiyordu, ama dikkatli olursak bu hataları azaltabilirdik. Cyris'in yaşadığı yeri hayal etmeye çalıştım, zihnimde Hitchcock'un *Sapık* filmindeki iki katlı ev belirdi.

"Tamam, ama bir şey değişti, değil mi? Kazıklardan bahsediyorsun?"

"Tahta kazıklar. Bir düşün. Sen dedin ki, iki kadın da..."

"Onların isimleri var, Jo. Kathy ve Luciana."

"Elbette, haklısın. Özür dilerim. Kathy ve Luciana'nın göğüslerine kazık saplanarak öldürüldüklerini söylemiştin. Neden? Bu birini öldürmek için çok sıra dışı bir yol, öyle değil mi? Bir film sahnesi gibi."

"Belki Cyris bir filmde olduğunu sanıyordu."

"Benim söylemek istediğim de bu. Belki Cyris onların vampir olduklarını düşünüyordu ya da belki de insanların onların vampir olduğunu düşündüğünü sanmalarını istiyordu. İki şekilde de delirmiş olduğunu kanıtlıyor ya da deli rolü yapıyordu."

"Bu biraz zorlama oldu," dedim.

"Çünkü iyi düşünmüyorsun. Bence mantıklı. Aynı zamanda tahta kazıkların iyi silahlar olduğunu da gösterdi."

"Ya, bunu kesinlikle gösterdi. Ama onunkiler metal kazıklardı."

"Fark eder mi?" diye sordu Jo.

Vampir mitolojisinde belki ederdi. Gerçek Dünya'da, kim bilir? "Sanırım etmez."

"Ve bizim silahımız yok. Onu yakalamak mı istiyorsun, yoksa evine kadar takip etmek mi?"

"Onu yakalamak istiyorum," dedim, ama nedeninden emin değildim. Onu eve kadar takip etmek yeterli olmalıydı, ama değildi. Onu yakalamak da yeterli olmayabilirdi. Bu düşüncemi Jo'yla paylaşmadım.

"O zaman kendi silahlarımıza ihtiyacımız var."

"Kazıkları da yanımızda götürmemizi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu delilik olur."

"Ama Cyris öyle düşünmüyordu," dedi Jo.

"Ya, evet ama Cyris onları iki masum insan üzerinde kullanmayı delice bulmadı," dedim.

"Ne öneriyorsun? Silahsız gitmeyi mi?"

"Hayır. Yanımıza bıçak alabiliriz," dedim. Bijon anahtarını düşündüm. Belki de yanımızda ne götürdüğümüzün bir önemi yoktu.

"Tabii, ama onun şartlarıyla oynuyoruz, Charlie. Bu da demektir ki onun gibi savaşmalıyız. Eğer o gerçekten deliyse bizim de onun kadar delirmemiz gerek. Eğer kazıklarla silahlanmış bir şekilde kapısına gidersek ciddi olduğumuzu anlamakla kalmaz, daha fazla korkar."

"Bilmiyorum, bu harika bir plan gibi gelmedi bana. Gerçekten."

"Ama bir plan işte."

"Galiba. Elimizde kazıklarla evimin önünde pusu kurmak. Bilmiyorum. Kötü bir şaka gibi."

"Hadi, Charlie. Onları kullanacak değiliz. Bütün yapmamız gereken iş o noktaya varırsa diye hazırlıklı olmak. Onu tehdit etmek için yanımıza çekiç ve kazık alırız, onu bağlamak için tel kullanırız. Hırdavatçıya gitmemiz gerek Charlie. Ayrıca arabayı değiştirmemiz de gerekiyor. Evinin önünde senin arabanın içinde oturamayız. Bir düşün."

Düşünüyordum. Yaptığım tek şey buydu. "Kazık konusundan hâlâ emin değilim."

"O konuyu geçtiğimizi sanıyordum," dedi.

"Fikir birliği yaptığımızı fark etmemişim."

"Bir konuda uzlaşsak iyi olur, Charlie, çünkü bütün günümüz yok."

"Tamam, tamam, diyelim ki bunu yaptık. Sonra ne olacak?"

"Öncelikle seninle gelmeme izin vermek zorundasın," dedi, ben daha gideceğimi söylemeden. "Evime gidip arabamı alabiliriz."

"Ben arabanı ve aletleri alıp gelebilirim. Bu arada sen burada beklersin."

Bu konuyu biraz daha tartıştık ve ben hiç istemediğim bir şeyi kabul ettiğimi hissettim. Onu bağlayıp bir gecelik daha ödeme yapmaya gittim. Adama odayı temizleme zahmetine girmemesini söyledim. Zaten böyle bir şey mümkün görünmüyordu. Jo'nun evine gittim. Yağmurlu bir gün olmasına rağmen hava şaşırtıcı derecede sıcaktı. Arabamdaki havalandırma çalışmadığı için camları kısmen açmak zorunda kaldım. Boşluklardan içeriye yağmur suyu giriyordu. Honda'yı hız sınırının altında sürüyordum. Jo'nun evine varınca önünden geçip polis arabası aradım, ama yoktu. Yola park ettim. İçeri girip arabasının anahtarlarını buldum, arabasını çıkarıp kendi arabamı garaja koydum. Jo'nun kırmızı ve spor bir Mazda'sı vardı.

Yağmur hafiflerken mavi gökyüzü belirmeye başladı. Hava durumunu sunan adam haklı gibiydi. Saat başında radyoyu açıp haberleri dinlemeye başladım. Yeni bir gelişme yoktu. Düş kırıklığına uğramış, ama şaşırmamıştım. Radyoyu kapattım, içinden geçtiğim dünyaya baktım. Bu dünyayı biliyordum. Bu dünyada yaşıyordum. Ama bana yabancı gelmeye başlamıştı.

Hırdavat dükkânının otoparkına girdim. Burası tamamen betondan yapılmış, tek katlı, geniş bir binaydı. Bahçe sundurmalarının ve veranda mobilyalarının bulunduğu ön tarafa el arabaları

dizilmişti. Alıp kaçacak kadar küçük bir şey yoktu burada. Satın alma isteği yaratacak kadar heyecan verici bir şey de yoktu.

Salı günü öğleden sonrasında bu büyük mağaza neredeyse tamamen boştu. Ne alacağımdan emin değildim. Amacımız bu adamı yakalamaktı, öldürmek değil, ama her olasılık için hazırlanmalıydım. Bahçe bölümünden başladım, ama bahçe kazıkları çok büyüktü ve ellerimiz kıymık içinde kalırdı. Farklı kesimlere gidip halat, bant, oyma bıçağı, keski, süpürge sapı ve küçük bir testere aldım. En son büyük, ahşap bir tokmak seçtim. Kendimi Vampires R Us'ta alışveriş yapıyor gibi hissediyordum. Tezgâhtaki görevli mezar kazıcı görevini özlemiş gibi görünüyordu. Kafatasının üstündeki derisi sıkıca gerilmiş, gözlerinin altında uzun süredir çektiği ya da yakında gelmek üzere olan bir hastalığın siyah izleri vardı. "Yağmur yağıyor," dedi, bunun benim hatam olduğunu ima edermiş gibi bir ses tonuyla. Nakit ödeme yaptım, ama adam bana iyi günler dilemeyi unuttu.

Her şeyi bagaja tıktım, zor sığdılar. Hatta süpürgenin sapını kesmek zorunda kaldım. Motele geri dönüp kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra aldıklarımı odaya taşıdım. Oda boğucuydu. Havada belli belirsiz bir parfüm kokusu vardı. Ucuz parfüm. Ucuz motellerde havada asılı kalan ucuz parfüm kokusu. Kapıyı kapatıp Jo'yu çözdüm. Bana gülümsedi. Beni bağışlama yolunda küçük bir mesafe kat etmiş gibi görünüyordu. Pantolonumun cebindeki postalanmamış mektup beni ısıtıyordu.

Aletleri naylon torbadan çıkarıp yere sıraladım. En gelişmiş aletleri değil, yalnızca basit şeyler almıştım. Gazeteyi yere koyup süpürge saplarını üstüne koydum. Süpürge sapını dört parçaya böldük. Son kesimde Jo'nun eli kaydı, testerenin bıçağı bükülüp kıvrıldı ve birkaç parçaya ayrıldı. Yanlış yerden alışveriş yaptığım belliydi.

"Üzgünüm."

"Zaten ona bir daha ihtiyacımız olmayacak," dedim.

Jo birinci kazığı yere bastırdı, ben keski ve tokmakla ucunu keskinleştirdim. Sivri, ama heykeltıraşlık harikası olmayan bir kazık yapmayı başardım. İkinciye de aynı işlemi uygulayıp aynı sonucu elde ettim. Üçüncü ve dördüncü de daha iyi olmadı.

Testereyle kesmek ve sivriltmek insana sıcak basmasına neden olan bir işti. Kısa süre içinde testere tozu ıslak yüzlerimize ve ellerimize yapıştı. Duş almak istiyor, ama Jo'yu yalnız bırakmak istemiyordum.

"Ne cephane ama," dedi Jo. "Atladığımız bir şey var mı sence?"

Elimizdekilere baktım. Bir silah göremiyordum. Bunu ona da söyledim.

"Ya sarımsak ve kutsal suya ne dersin?"

Şaka mı yapıyordu anlayamadım. Onun buradaki amacımızı anlamamış olabileceğini düşündüm, ama belki ben de anlamıyordum. Bu yüzden dört kazığa ve tokmağa öylece bakıyordum. Jo yatağın kenarına oturup dağınıklığı toplamamı seyretti.

"Birkaç saat uyumaya çalışmalıyız," dedim. "Evimi izlerken uykuya dalmak istemeyiz."

Jo sessizce başını salladı. "Ben de bunu önerecektim."

"Şey, üzgünüm, Jo, ama seni bağlamam gerek..." dedim, sesim kesilerek.

"Bir yere gitmiyorum, Charlie."

"Evet, biliyorum."

"O zaman neden yapıyorsun bunu? Bana güvenmiyor musun?"

"Elbette güveniyorum."

Jo'yu bağlamazsam uyuyamayacaktım. Banyoyu kullanmasına izin verdim. Onu yatağa bağlarken benimle mücadele etmeyerek işimi kolaylaştırdı. Yatağıma uzandım. Alarm saati yirmi yıllık gibi görünüyordu. Düğmeleri kurcalayıp üç buçuk saatlik uyku süresi ayarladım. Uyuyabileceğimizi tahmin ediyordum.

Bedenim, aşkın ne olduğunu bilen ya da bilmeyen, ama onun on beş dakikalık taklidini yaşamak için daha önce buraya gelmiş olan binlerce insanın yattığı yere gömüldü. Televizyonu açtım, porno ya da aile kanalları menüsü karşıma çıktı. Bugünlerde her motel dine ve sekse bir parmak ucu mesafesinde gibi görünüyordu. Haber arayarak kanalları dolaştım, ama bir şey bulamadım.

Pazar gecesi basit bir hayatı ve karmaşık öğrencileri olan bir öğretmendim. Başım zonklamaya başlamıştı. Elimi başımdaki yumruya doğru kaldırdım. Hâlâ dünkü kadar büyüktü. Ağaçtaki Kathy'yi çözdüğümü ve onun bana ne kadar müteşekkir olduğunu hatırladım. Cyris'i ve ne kadar ölü göründüğünü düşündüm. Nabzına bakmamıştım, çünkü öldüğünden çok, ama çok emindim. Tanrım, ne kadar da aptaldım. Onu orada bırakmıştık. Onu kötü bir isim ve kötü bir saç tıraşıyla insan derisinin içine sıkışmış olan kötülük yığını halinde geride bırakmıştık. Onu orada, karanlıkta bırakmıştık.

O da geri gelmişti.

12

Jo, hareket edip etmediğini görmek için Charlie'yi seyrediyordu. Hiç hareket etmediğinden emin olunca, Charlie ortalığı toplarken örtülerin arasına sakladığı kırık testere parçasını bulmaya çalıştı. Süpürge sapını döndürüp testereyi kırması bir kaza değildi.

Jo parmaklarını mümkün olduğunca sağ tarafa doğru açtı. Charlie onu bağlarken ellerini testere parçasının olabildiğince yakınına koymuştu, ama şimdi yeterince yakın olup olmadığını merak ediyordu. Yatak örtüsünü itti, parmaklarını ileri geri sürdü, birkaç dakikalık umutsuz denemeden sonra sonunda testere bıçağını buldu. Bıçağı parmak uçlarına aldı. Elini büküp bıçağı havluya sürtmeye başladı. Eğer havluyu tamamen kesemezse Charlie onu çözerken havluyu kesmeyé çalıştığını anlardı. Jo, onun tepkisini düşünüp daha hızlı kesmeye çalıştı.

Elini yukarı aşağı, yukarı aşağı sürterken keskin açı yüzünden bileği çabuk yoruluyordu. Kesme işlemi ses çıkarıyordu, ama kimseyi uyandıracak kadar gürültülü değildi. Dışarıdaki trafiği dinlerken her türlü tartışma sesinin, kornanın veya lastik gıcırtısının Charlie'yi uyandırmaya yeteceğini biliyordu. Ya da Charlie'nin kurduğu alarm yanlış olabilir ve daha erken çalabilirdi.

Başını çevirip bakınca bıçağın sabit bir ilerleme kaydettiğini görebiliyordu. Havlunun kesik kenarları kabarıyor ve gevşemeye başlıyordu. Havludan kurtulduktan sonra onu yatağa bağlayan kabloyu kesmesi gerekiyordu.

Ya ondan sonra?

13

Hayaletler geri dönmüştü. Bana bunun rüya olmadığını söylüyorlardı, ama onlara inanmıyordum. Yine Kathy ve Luciana'yla birlikteydim ve onlar yeniden hayattaydılar, ama rüyada onların ölü olduklarını bile bilmiyordum. Onlar biliyor muydu? Sormaya çalıştım, ama sözcükler ağzımdan çıkmadı. Kathy bana doğru yaslanmış, ben kolumu beline dolamış, çayırdan, oraya geldiğimiz şekilde -canlı ve tek parça halinde- çıkmasına yardım ediyordum. Kathy, Luciana'nın hayatta olduğunu biliyordu, çünkü ona ben söylemiştim. Bana bilmiş bir şekilde gülümseyip sözcük kullanmadan bunun yakında yalan olacağını söyledi. Luciana bizi görür görmez arabadan fırladı, iki kadın kucaklaştı. Bu yakın arkadaşların kucaklaşmasıydı. Ben orada dikilip arabama bakıyordum. Bu arabayı görmekten bıkıp usanmıştım ve onu başka arabayla değiştirmek istiyordum, ama o anda gözüme dünyanın en iyi arabası gibi göründü.

İki kadın birbirinden ayrılıp beni de aralarına aldılar. Hayır, onlar hayalet değildi, gayet hayattaydılar. Hayatta ve minnettar, dokununca sıcaktılar. Onları uyarmaya, eve gitmemelerini, beni

birlikte götürmemelerini söylemeye çalışıyordum, ama rüyanın hafızası ve hafızanın gidebileceği tek bir yer vardı.

Arabaya doluştuk. Luciana arkada, Kathy benim yanımda oturuyordu. Luciana'nın evine gidiyorduk. Onları polis merkezine götürmeye çalışsam da, şimdi hayatlarını kurtarmaya uğraşsam da, hiçbir şey değişmiyordu. Kadınlar eve gitmek istiyordu. Temizlenmek istiyordu. Yeni giysiler giymek istiyordu. Polis merkezine gidip olanları anlatmadan önce kaybettikleri saygıyı geri kazanmak istiyorlardı.

Onlara bunun bir hata olduğunu söyledim. Ama beni dinlemediler. Bunu artık biliyordum, çünkü ölümleri gazetelerin ön sayfalarındaydı. Ve gazetelerde okuduklarınız gerçekti, rüya gerçekti, hafıza gerçekti, çünkü biz Gerçek Dünya'daydık.

Binlerce gölgeyi geçtik. Yollar boştu. Parlak beyaz dolunayın önünden bulutlar geçiyordu. Arabayı Luciana'nın evinin dışına park ettik. Burası tek katlı bir evdi. Ev önce kırmızı, sonra beyaz tuğladan yapılmıştı. Çatısı bir ara çelikti, ama sonra kiremitle kaplanmıştı. Bahçedeki güller titreşiyor, sonra yabani ota dönüşüyordu. Buradaki hiçbir şey gerçek değildi. Her şey gerçekti.

Arabayı kilitledik, çünkü hayatınızın savaşından çıktıktan sonra her mahalle insana kötü geliyordu. Arka kapı aralıktı. Luciana kapıyı itip açtı. İçerideki hava sıcaktı. Kızlar bana kendi evlerinden kaçırıldıklarını söylediler.

Luciana duş alırken ben salonda Kathy'yle birlikte oturdum. Kathy bana sıcak ellerime buz gibi gelen bir bira verdi. Şişeden minik su damlacıkları akıyordu. Etiketin kenarını tırnağımla kaldırdım. Etrafıma bakındım. Kanepe ve iki koltuk deridendi. Pahalıydı. Mobilyalarda pençe izi ya da minderlerde tüy yoktu. Kalın ve yumuşak halı bir an kırmızı, ardından mavi görünüyordu.

Rüyada ilerlemeye devam ediyordum. Bir şeyi değiştiremiyordum, durduramıyordum, yalnızca tamamlayabiliyordum. Kathy, Cyris'in onları çığlıklarını duyabilmek için uzağa götürmek istediğini söyledi. Cyris'in söylediği tek neden buydu. Onları kalplerine kazık sokarak öldürecekti. Bir ömür önce içtiğim biramı yudumladım. Gündelik sohbetler. Rahat içki.

"O metal kazıkları kalbimize sokacaktı," dedi Kathy. Sesi kesik kesikti.

"Kaçık."

"Dünya kaçık insanlarla dolu. Sen gelmeseydin bana ne yapardı bilmiyorum."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi.

"Luciana yalnız mı yaşıyor?" diye sordum, konuyu değiştirmek için.

"Kocası onu jimnastik antrenörü için terk etti. Luciana onunla o günden beri konuşmuyor."

"Çok etkileyici bir kadın olmalı." Biram soğuk ve güzeldi. Daha önce bir birayı hiç bu kadar hak ettiğimi düşünmemiştim.

"Bir erkek."

"Pardon?"

"Antrenör. *Erkekti.*"

"Ah."

Ölümün yalnızca birkaç saat uzakta olduğunu bilmeyen bir insan gibi güldü.

."Bu kadar komik olan ne?"

"Beni bu gece öldüreceksin, Charlie, ve benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok... gülmek hariç."

"Ne?" diye sordum şaşırarak. Ölümün yakın olduğunu bilmesine şaşırmıştım. Kahkahasının bu kadar gerçek görünmesine de.

"Gerçekten, sorun değil, çünkü bunu artık hiçbirimiz değiştiremeyiz. Başta kızdım... ve bunda haklıydım. Luciana'yı da öldüreceksin. Keşke öldürmeseydin."

"Sizi öldürmeyeceğim."

"Benim işim bitti artık, Charlie. İşler değişecek. Sen değişeceksin. Bunu bir karakter gelişimi olarak düşün."

Rüya dağılmaya başladı. Rüyaya seslendim, çünkü yalan söylüyordu, sohbetimiz konusunda yalan söylüyordu, çünkü böyle bir şey olamazdı. Başka bir konuda da yalan söylemiş miydi? Rüyanın devam etmesi için çaresizlik içinde seslendim, sonra ne yaptığımı görmek için, ama başka bir şey göremedim. Biramı sıkıca tutuyordum, ama ellerimin altındaki bardağı hissetmiyordum. Kadınlar yeniden hayalet olmuş, bana uyanmamı söylüyordu.

Bir gün önceki gibi suçluluk duygusuyla ve hayatın bir sürü boş umutla dolu bir tasarım olduğunu düşünerek uyandım. Uykuya dalmadan öncekine göre daha yorgundum. Gözlerimi açınca Jo'nun tepemde dikildiğini gördüm. Elinde o gün aldığım çekiç vardı.

Ben yana yuvarlanınca çekiç yastığa indi. Jo'nun yüzü benim hissettiğim şaşkınlığı yansıtıyordu. Bir an sonra da öfkeyi yansıtacaktı. Jo bir hamle daha yaptı, ama bu kez ona bir tekme savurdum. Kafatasımın parçalanmasını engellemek için her yerine vurmaya hazırdım, ama tekmem karnına indi. Jo düşerken çekici bana doğru fırlattı, alet başımın yan tarafından sekti. Geriye doğru sendeleyip başımı beton duvara çarptım. Dünya kararırken bir an için yeniden rüya dünyasına girdim -iki kadın orada beni bekliyordu- bu yüzden bu dünyaya olabildiğince sıkı bir şekilde tutunup kendimi karanlıktan çekmeye çalıştım.

Jo ellerini karnına koymuş, yerde yatıyordu. Yataktan inip telefon kablosuyla onu bağladım. Bana yardım etmeyi gerçekten düşünmüş müydü? Mektup, araba, aletler, hepsi ona güvenmemi sağlamak için birer araçtı. Eh, işe yaramıştı. Bu durum planımızı değiştirecek miydi? Neden değiştirsindi? Hâlâ bana inanmasına ihtiyacım vardı ve bu ihtiyaç beni hasta ediyordu.

Dışarısı hâlâ aydınlıktı. Birkaç saat içinde kararacaktı. Saate baktım. Alarm yirmi dakika sonra çalacaktı. Şimdi gidebiliriz, diye düşündüm. Cyris'ten önce evimde olmalıydık. Onun gün batımından önce geleceğini sanmıyordum. Jo'yu arabanın bagajına koyacaktım, ama sığmazdı. Eminim bu yüzden arabaları değiştirmeyi teklif etmişti.

Ellerini önüne bağladım. Bileklerini tutup onu ayağa kaldırdım.

"Bana yardım edeceğini sanıyordum."

Cevap vermeden öylece baktı.

"Lütfen, Jo, yalan söylemediğimi kanıtlamama izin ver." Bunun makul bir istek olduğunu düşündüm. Artık ona öfkelenmeye hakkım olduğuna karar vermiştim. Ona bağırmıyor olmam, ne kadar aklı başında olduğumu kanıtlıyor diye tahmin ediyordum.

Bana hâlâ bir cevap vermiyordu. Kimsenin olmadığından emin olmak için dışarı baktım, sonra kapıyı açıp hızla bavulları arabaya yükledim, ardından Jo'yu yolcu koltuğuna oturttum. Mücadele ya da şikâyet etmedi. Sanki vazgeçmiş gibiydi, ama ona güvenmiyordum. Bir dakika sonra motelden uzaklaşıyorduk.

Hava biraz daha ısınmıştı, ama rüya yüzünden hâlâ ürperiyordum. Gökyüzünde bulut yoktu ve önceki rüzgâr kesilmişti. İnsanın yağmur yağdığına inanmak için deli olması gerekirdi. Baş ağrım biraz hafiflemişti. Kolumu camdan dışarı çıkardım.

Bu gidişle geceye kadar otuz beş derece olacaktı. Bu sabah hava tahminini sunan adam aklıma geldi.

Kasabadan ilerlerken ilk kez bahçeler şehri kartpostalı görüntüsünün ötesine geçip Christchurch'ü gerçekten olduğu gibi gördüm. Burada birkaç haftada bir cinayet işleniyordu. Herkesin bir sırrı vardı. Hatta artık seri katillerimiz bile vardı. Christchurch Oymacısı adı verilen bir adam Tanrı bilir kaç cinayet için mahkemeye çıkmayı bekliyordu. Adamın yüzü ve hikâyesi son birkaç aydır sürekli gazetelerdeydi. Bu durum petrol fiyatları gibi modern çağın bir parçası haline geliyordu ve bizim arkamıza yaslanıp durumu kabullenmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu, çünkü kimse bir alternatif göstermiyordu.

Uzaklarda, Port Hills'te güneş evlerin pencerelerinden yansıyordu. Evlerin üstüne devasa bir tüp pul serpilmiş gibiydi. Ergenler geceleri arabalarıyla oraya gidiyor, sevgililerini etkilemek için yollara mazot döküp ölüyor, öldürüyorlardı. Gündüzleri tepeler dağ bisikletçileri ve yamaç paraşütçüleriyle ve yanmış çalıntı hava kokusuyla doluyor, gençler asfalttan kazınırken bölge sarı polis bandıyla kordon altına alınıyordu. Pazar gecesinin Eski Dünya'sı, pazartesi sabahının Yeni Dünya'sıyla çarpışıp Gerçek Dünya'yı yaratırken geçtiğim anayola vardık. Virajdan hemen sonra arabayı ağaçların, otların ve sığ mezarların bulunduğu çayırın yanında durdurdum. Motoru kapattım. Sıcak güneş yağmurun bütün belirtilerini yok etmişti. Belki bir saat kadar yeterli ışık olacaktı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Jo. Bana saldırdığından beri ilk kez konuşuyordu. Sesi kızgın çıkıyordu.

Uzaktaki ağaçları işaret ettim. "Her şey burada oldu."

"Ne olmuş? Beni de burada mı öldüreceksin?"

"Yapmaya çalıştığım tek şey zaman öldürmek. Sana her şeyin olduğu yeri göstermeme ne dersin?"

"Göstermemeye ne dersin?"

"Hadi, Jo, böyle olmana gerek yok."

"Gerçekten mi? Galiba bütün bunlar benim hatam."

"Jo..."

"Kapa çeneni, Charlie. Benden ne bekliyorsun? Minnettarlık mı?"

"Hey, beni bayıltmaya çalışan sendin."

"Ve sen de bunun nedenini anlayamıyorsun, öyle mi?"

"Anlayabiliyorum."

"Gerçekten mi? Ben o kadar emin değilim."

Anayolda arkamızda yalnızca birkaç araba vardı. Yoldan birkaç metre içeride bir mezar kazsam kimse fark etmezdi. Ya da umursamazdı. Son birkaç gündür ne kadar kanıtın yıkanıp gittiğini merak ettim. Güçlü sıcak, camdan içeri süzülürken yeni biçilmiş çimen gibi kokuyordu. Giysilerim üzerime yapışıyordu. Orada kanla kaplı olan ya da belki de olmayan bir alan vardı. Giysi parçaları da vardı. Geçen gece buraya gelmiştim. O gece bir kurtarıcıydım, parlak Honda'sıyla gelen bir şövalye. Cyris bana eğlenceye katılmamı teklif etmişti, ama ben farklı bir eğlence istiyordum. Jo tekrar sessizlik konumuna döndü. Onun Mazda'sını benim garaj yoluma sokarken ona döndüm.

"Benimle gelmeni istiyorum."

"Ne için, Charlie? Dışarıda oturup izleyeceğimizi sanıyordum."

"Yalnızca bakmak istiyorum. Buraya gelip gelmediğini görmek istiyorum."

"İyi eğlenceler."

"Benimle geliyorsun."

"Komşuların benim bağlı olduğumu görürler, Charlie."

"Bu riske gireceğim."

Arabadan inip onun tarafına dolaştım. Jo aşağıya inince kolumu omzuna koydum. Çığlık atmasını bekliyordum, ama atmadı.

Bahçe kapısını açtım. Görünüşe göre şansa ihtiyacım yoktu. Her şey halledilmişti. Arka kapım ardına kadar açıktı... bir zamanlar kilidin olduğu yerde kıymık parçaları vardı. Kathy'nin ve Luciana'nın evinin kapısını düşündüm. İkisininki de zorla açılmamıştı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Jo.

"Kim sanıyorsun?"

"Neden kendi evine zorla giriyorsun?" diye sordu, ama cevabı hemen buldu. "Bütün bunlar gösterinin bir parçası, değil mi Charlie? Ne yani, sana inanmam için bu öğleden sonra buraya gelip kapını mı tekmeledin?"

Ona cevap verme zahmetine girmedim, çünkü söyleyeceğim hiçbir şeye inanmama kararını almıştı. İçerideki bütün perdeler kapalıydı. Perdeleri böyle mi bırakmıştım? Arka kapı sayesinde içerideki hava dünkü kadar boğucu değildi. Neyse ki Cyris içeriyi havalandırmak için camları kıracak kadar düşünceli değildi. Kapı dışında her şey yerli yerinde görünüyordu. Oturma odası görece düzenliydi ve ben sıra dışı bir şey göremiyordum. Salona gittim. Yırtık perdeler, devrilmiş televizyon, parçalanmış kanepe ve koltuklar görmeyi bekliyordum, ama orada da Cyris'in geldiğini gösteren bir şey yoktu. Pencerelere gittim. Güneş neredeyse batmış, mavi gökyüzü kaybolmuştu. Bu sabahki bulutlar geri gelmişti. Birden ortaya çıkmış gibiydiler ve uzaktan bakınca siyah görünüyorlardı.

Yaklaşan yağmurdan uzaklaşıp koridora girdik. Banyoyu geçtik. Luciana'nın banyosunun önünde dikildiğim zamana geri döndüm. Kapıyı açtığımda o güne kadar gördüğüm en korkunç şeyle karşılaştığımı hatırladım. Bu durum on beş dakika sonra değişecekti.

Banyo kapısının arkasında cesetler ve herhangi bir hasar yoktu. Yatak odalarını kontrol ettik, onlar da sağlamdı. Geriye dönüp çalışma odası olarak kullandığım odayı kontrol ettik.

Ve işte bulmayacağımı düşündüğüm vandallık izleri buradaydı. Ama bu, giderlerin bezle tıkanıp musluklarının sonuna kadar açılmasıyla eve su bastırılması kadar kötü bir şey değildi. Bu, fırçalarla duvarlara bazı organların yapılması kadar müstehcen de değildi. Bu, zaman alıcıydı. Çaba gerektiren bir işlemdi.

Bilgisayar monitörü yerde yatıyordu. Ekranı kırılmamıştı, ama plastik kasasında birkaç çatlak vardı. Orada çok üzgün görünüyordu. Klavye de daha iyi durumda değildi: Bükülmüş ve bazı tuşları şekilsiz zarlar gibi etrafa saçılmıştı. Lazer yazıcım bir kenara atılmıştı. Duvarda bir delik açılmış, tonerin mürekkebi halıya dökülmüştü. İki kitaplıktan biri kitaplar altında kalacak şekilde devrilmiş, sayfalar ve kapaklar kıvrılıp yırtılmıştı. İkinci kitaplık yerindeydi, ama kitaplar çıkarılıp kapakları yırtılmıştı. Kopuk sayfalar kitaplığın yanına yığılmıştı.

Tam ileride, camın altındaki siyah dolapta küçük bir müzik seti vardı. Hoparlörlerin kapakları çıkarılmış, zarları yırtılıp içe çökertilmişti. Müzik setinin ön tarafı ezilmiş, dolabın altında yatan bilgisayar tarafından parçalanmıştı. Müzik seti açıktı ve ışıklardan bazıları yanıyordu, ama ön panelin büyük bir kısmı çalışmıyordu. Tıslama hoparlörlerden geliyordu, ama müzik sesi yoktu. CD çalar metronom gibi yumuşak bir klik sesi çıkarıyordu. Televizyona ekranı kırılana kadar arka arkaya vurulmuştu. Bir

televizyon tüpünü kırmak büyük bir güç ve kararlılık gerektirirdi. Anteni kırılıp yere atılmıştı. Uzaktan kumanda yanında duruyordu. Her tuşu yırtılıp çıkarılmıştı. Pilleri çıkarılıp dişe benzer şeylerle ezilmişti. Televizyonun arkasında alüminyum çöp tenekesinin yanları ve kapağı tekmelenip ezilmişti, daha önce yansıttığı şeyleri çarpık gösteriyordu. İçindeki kâğıt ve plastikten oluşan çöpler diğer dağınıklığın arasına karışmıştı. Hepsi elli ve altmışlı yıllara ait klasiklerden oluşan küçük araba koleksiyonum ayak altında ezilmemiş, ama kapıları, kaputu, tekerlekleri ve motor kapağı çıkarılmıştı. Arabalar hâlâ raflarda, çekmecelerde ve masamdaydı, ama kırık parçaları konfeti gibi yere yığılmıştı.

Nefesimi tuttuğumu yeni fark ediyordum. Odamda tam bir daire çizip yeni hasarlar tespit ederken nefesimi yavaş yavaş bıraktım. Televizyonumun altındaki videonun yarığına bir kitap sıkıştırılmıştı. Üzerindeki ekran kırılmış, oynatma düğmesi çıkarılmıştı. Lambanın üst kısmı bükülüp ezilmiş, ampulü parçalanmış, fişindeki dişler iki yana ayrılmıştı.

Jo koridorda durmuş, durmadan bana ne yaptığımı soruyordu. Etrafımdaki bunca tahribat. Orası benim odamdı. Benim özel odam. O anda aklımı kaçırsam, tamamen çıldırsam kırabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Ama çıldırmadım. Kitaplarımı, arabalarımı, oyuncaklarımı çok sevsem de bu hafta olanlara kıyasla bunlar hiçbir şeydi. Bunlar yalnızca eşyaydı, yerine yenileri konabilirdi. Yalnızca paraya mal olurdu, hepsi o kadar. Hayatıma devam edebilirdim. Ama aynı şeyi Kathy için söyleyemezdim. Luciana için de.

Eğilip müzik setini kapattım. CD klik sesi çıkarmayı bıraktı, tıslama kesildi ve oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Jo bile konuşmayı bırakmıştı. Tahribatın içinden geçip tekrar koridora döndüm. Sanki yerel bir deprem bütün odamı altüst etmişti.

Kapıyı her şeyin üzerine kapattım.

Keşke geçen gece eve farklı bir yoldan gitseydim.

Kendi kendime böyle düşünmemem gerektiğini söyledim. Luciana'nın onlara yardım edecek başka birini bulabileceğini kendi kendime söylememeye çalıştım. Bunların hiçbirini söylememeye çalışıyordum, ama hepsi doğruydu. Ben oradan geçmeseydim ne olacaktı? Benim başarısız olduğum yerde başka bir oyuncu başarılı olabilir miydi?

"Bunları sen yapmadıysan, Charlie, polise gitme zamanı geldi demektir. Burada bir sürü kanıt olmalı."

"Buradaki tek kanıt ortalığın mahvolduğu. Kimin tarafından yapıldığı görünmüyor."

Yatak odamın kapısını açtım. Perdeler açıktı. Her şey normal görünüyordu. Kapıyı kapamak üzereyken Jo sordu. "O kutuda ne var?"

Kapıyı tekrar açıp yatağımın ortasında duran kutuyu gördüm. İçinde ne olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Bu kutu beni tarif edemeyeceğim bir şekilde rahatsız etti. Kutudaki şey her neyse dünyamı sarsacağını ve sahip olduğum azıcık umudu da paramparça edeceğini biliyordum, ama eğer bakmazsam kutunun boş olduğu umudunu taşımaya devam edebilirdim. Bu Schrödinger Paradoksu'ydu.

"Charlie?"

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum."

"Yok canım. Bir hatıra sakladın, değil mi? Ne o? Kafa mı? Kalp mi?"

"Ben bir şey saklamadım, o benim değil, gerçekten. Ben, ben..." Alt dudağımı kan çıkaracak kadar ısırdım. "Hadi ara-

baya gidelim. Geri dönecektir. Eğer dün gece beni aradıysa, bu gece de arayacaktır."

Evi kapattım, dışarı çıktık. Jo oradan ayrıldığımıza mutlu görünüyordu. Arabaya bindik. Elli metre gidip U dönüşü yaptım, kaldırımın kenarına park ettim. Hayatımın en kısa araba yolculuğuydu bu. Motoru kapatıp beklemeye başladık.

14

Eğer Charlie akıl sağlığının yerinde olmaması savunmasını yapacaksa bir organı saklamak bunun için iyi bir yoldu. Belki de Charlie gerçekten aklını kaçırmıştı. Eğer durum öyleyse Jo'nun bütün yapması gereken sakin olup düşüncelerini toplamaktı, çünkü sağduyu, teoride, deliliği yenerdi. Charlie'nin güvenini kazanmak için en azından bir kez daha deneme yapması gerektiğine karar verdi.

"Senden şüphelendiğim için özür dilerim," dedi.

Charlie ona bakarken yüzündeki ifade rahatladı. "Gerçekten mi? Bunu gerçekten mi söylüyorsun?"

"Beni inandırmak için buraya getirmek zorunda kaldığın için de üzgünüm. Bana zarar vermek zorunda değildin, Charlie."

"Sana zarar vermek istemedim."

"Düşünüyordum da..." Jo birkaç saniye durakladı. "Hayır, önemli değil."

"Ne?"

"Polis şu anda buraya gelse ne olur? O kutudaki şey her neyse sana karşı kanıt oluşturacaktır."

Jo, Charlie'nin yüzünde gergin bir ifadeyle bunu düşünmesini seyretti. "Bunu düşünmedim. Ama arabamı bile aramıyorlar. Hâlâ temiz olabilirim. En azından şimdilik."

"Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Bu düşük bir olasılık, ama ya Cyris bu kanıtı yerleştirdikten sonra polisi aradıysa? Yani, o kutuyu oraya başka neden yerleştirsin ki? Belki yalnızca bir mesajdır, ama bahse girerim seni kapana kıstırmaya çalışıyor. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu var mı?"

Charlie ağzını açtı. Jo onun itiraz edeceğine emindi, ama Charlie durdu. "İçeri girmek için mahkeme izni gerekiyor."

"Herhalde bir tane çıkarırlar. Eğer çıkarmazlarsa bile tek yapmaları gereken arka kapına bakmak olur. O anda içeri girmek için sağlam nedenleri olur." Charlie'nin endişelenmeye başladığını görebiliyordu. "Gidip kutuyu almalıyız."

"Ben giderim."

"Beni çöz, sana yardım edeyim."

"Ben gidersem daha çabuk olur."

"Yine de çöz beni."

"Neden? Beni burada bırakman için mi?"

"Seni bırakmayacağım."

Charlie arkaya uzanıp daha önce aldığı ipi çekti. "Bu işi daha fazla zorlaştırma."

"Ne yapacaksın?"

"Yalnızca seni burada tutmam gerekiyor. Bir dakika sürer."

"Charlie..."

"Yalnızca bir dakika."

Jo başını salladı. Bağlanmak büyük bir sorun olmayacaktı, özellikle yanından bir komşu geçerse. Belki de ipi gevşetmeyi başarabilirdi.

"Ya sen içerideyken Cyris gelirse? O zaman ne yapacağım?"

"Gelmez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yalnızca biliyorum."

Eminim biliyorsundur, diye düşündü Jo. Charlie ipi bedenine ve koltuğa dolarken Jo kaslarını iyice şişirdi, Charlie'nin ağzına soktuğu tıkacı ısırdı. Bir an sonra Charlie anahtarları da yanına alıp arabadan indi. Jo gevşerken ipi de biraz gevşediğini hissetti. Charlie gözden kaybolur kaybolmaz tekrar ipler üzerinde çalışmaya başlayacaktı.

15

Bulutlar hâlâ pamuk helva gibi görünüyorsa bile karanlık onları gizliyordu. Gece korkularımla birlikte gelmişti. Görebilmek için saatimi yüzüme kaldırıp sokak lambasına doğru çevirmek zorunda kaldım. Dokuzu çeyrek geçiyordu.

Arabanın arkasına dolaştım. Bagajı açıp kazıklardan birini aldım. Blucinimin beline soktum. Süpürge sapından bir silah yapmıştım ve şimdi kendimi bir tek onunla koruyabilirdim. Daha fazla çıldırabilir miyim merak ediyordum. Bagajı kapatıp Jo'ya baktım, yolu geçip evime doğru yürüdüm.

Bahçe kapısından girip arka kapıma giden iki basamağı çıktım. İlk yaptığım şey ışıkları yakmak ve perdeleri çekmek oldu. Bütün odaları dolaşıp perdeleri kapattım, bazı lambaları açık bıraktım. Cyris geldiğinde evde olduğumu sanacaktı. Onun gibi düşünmeye, karanlık düşüncelerinin içine girmeye çalıştım. Evime zaten girmiş olduğu için eve dönmenin güvenli olacağını düşündüğümü sanacaktı.

En son yatak odamın perdelerini kapattım. Yatağın üstündeki kutuya baktım, ondan korkmamaya çalıştım, ama korkuyordum. Kutuyu açmadığım için bana korkak dediğini biliyordum.

Kutuyu açma fikri hem çok çekici, hem de çok ürkütücüydü. Altından bir kâğıt parçasının kenarı görünüyordu. Uzanıp kâğıdı çektim. Üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Kathy'nin el yazısıyla benim adım ve numaram yazılmıştı. Bunu tamamen unutmuştum. Bunu bulan polis değil de Cyris olduğu için rahatlamalı mıydım bilmiyordum.

O anda dışarıda bir araba durdu, kapıları açılıp kapandı. Ben hareketsiz kalırken alnımdan soğuk terler boşaldı. Araba farında hareketsiz kalan, korku ve şaşkınlıkla felç olan akılsız bir tavşan gibiydim. Birkaç dakika sonra kapım hızla çalınmaya başladı. Kazığı çıkarıp koridora çıktım, ama kapıyı açmak istemiyordum, çünkü ben bir ölümlüydüm. Derken kapı tekrar yumruklandı. Ben artık evimi ve kalemi korumaya hazır olan *Action Man*'dim. Silahı arkama sakladım. Cyris gelmişti.

Boştaki elimle dışarının lambasını açtım.

16

Landry bir an için arabasında oturmuş Feldman'ın evini ve gün batımını seyreder, günün azalan seslerini dinlerken, bir an sonra sokak lambalarıyla birlikte Feldman'ın evinin bütün lambalarının yandığını görmüştü. Doğrulup gözlerini ovuşturdu. Daha önce böyle izlemedeyken uyuduğu hiç olmamıştı. Asla. Ama daha önce hiç ilaç da kullanmamıştı. Tanrım, gün ısınmış, onun da uykusu gelmişti. Ne biçim bir dedektifti o? En kötüsü ve ölmekte olduğu için en kolay yorulanıydı.

Gözlerinin kenarındaki ıslak çapak parçalarını temizledi. Ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu. Daha önce kendisini bu kadar düş kırıklığına uğrattığını hiç hatırlamıyordu. Feldman'ın evde olduğunu fark edince kendi kendini azarladı. Katil sahip olduğunu sandığı güvenli hayatını yaşamak için geri dönmüştü. İstekler ve özgürlükle dolu bir hayat.

Feldman gelip giderken bütün gece uyumadığı için şükretti. Motoru çalıştırıp debriyajı yavaşça bıraktı, arabanın sokakta kaymasına izin verdi. Evin dışında durdu, ceketini alıp dışarı çıktı. Çimenlerin üstünden patikaya doğru yürürken öfkesi zihninde bir işaret fişeği gibi yanıyordu. Anahtarlarını cebine soktu. Ad-

renalinin damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Bu onu endişelendirdi, çünkü duygularının kontrolünü kaybetme riskine giremezdi. Sokağın iki yanına baktı. Neredeyse bütün evlerin ışıkları yanıyordu, ama ortalıkta kimse yoktu. İnsanlar akşam için evlerine çekilmişti. Televizyon seyredip kahve içiyorlardı. Onların gündelik hayatta karşılaştıkları gerçekler onunkilerden çok farklıydı.

Evin dışında durup derin bir nefes aldı, sonra bir tane, ardından bir tane daha. Sakin olması gerekiyordu. İşleri berbat edemezdi. Ceketini düzeltti, ama düzgün görünmesi için fazla zaman harcamadı; buraya adama hapis cezası satmak için gelmemişti.

Yumruklarını sıkıp bir nefes daha aldı, sonra dar patikadan ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığında ilk kez ellerinin titrediğini fark etti. Bunun nedeni heyecan mıydı? Yoksa endişe mi? Nedenin alternatif sebep değil de bunlardan biri olmasını tercih ederdi, çünkü alternatif, mide bulantısı ve kusmayla birlikte geliyordu. Ellerini çevirip parmaklarına baktı, yumruğunu sıkıp açtı. İçinin derinlerindeki bir şey kötü işler yaptıkları için kötü adamları götürmeye geldiği diğer zamanlardan farklı hissetmesine neden oluyordu. Tam olarak tanımadığı bir şey. Bu şeyin geçen hafta doktorun muayenehanesinde oturmuş duvardaki saatin yelkovanının hayatının sonuna altı derece daha yaklaşmasını seyrederken başladığını düşünüyordu.

Kapıya vurup bekledi. Bir dakika geçtikten sonra bir daha vurdu, biraz sonra bir daha. Birisinin koridorda kendisini karşılamaya geldiğini görebiliyordu.

17

Action Man korkmuyordu. *Action Man*: Dünyayı kurtar.

"Kim o?"

"Bay Feldman?"

"Kim soruyor?"

"Bay Charlie Feldman? Adım Bill Landry." Küçük bir duraklamadan sonra, "Ben Dedektif Bill Landry," dedi. "Christchurch Polis Merkezi. Bay Feldman, size bazı sorular sormam gerekiyor. İçeride sormama izin verir misiniz?"

"Çok meşgulüm."

"Kapıyı hemen açmamanızdan anladım."

"Özür dilerim," dedim. "Ama ilk seferinde duymadım."

Zinciri takıp kapıyı ona bakacak kadar araladım. Kapıda durmuş bana bakan adam iki metre boyunda ve iri yapılıydı. Cyris kadar iriydi, ama ondan daha bakımlıydı. Üzerinde bir haftadır onunla yatıp kalkıyor gibi görünen bir takım elbise vardı, ama kravat takmamıştı. Öyle bir açıda duruyordu ki öne doğru atlayabileceği gibi geriye de sıçrayabilirdi. Benim bir şey yapmamı bekliyor gibiydi. Belki kaçardım. Belki saldırırdım. Bir eli arka-

sındaydı, belki silahına ya da kelepçelerine uzanıyordu. Diğer elinde kimlik kartı vardı. Fotoğrafa baktım. Hem de uzun uzun. Aynı kısa kesimli, kırlaşan saçlar, aynı kahverengi gözler, aynı güçlü çene, aynı uzun burun. Savaş filmlerinde görmeye alışık olduğunuz türde bir yüzü vardı. Sizi tutuklama niyetiyle ön kapınıza gelmesini istemeyeceğiniz türde bir yüz. Dudakları fotoğrafta renksiz görünüyordu, ama gerçekte daha da renksizdi, tüm yüzü gibi. Gözlerinin altındaki karanlık gölgeler sağlıksız ve yorgun görünmesine neden oluyordu. Onu haberlerde gördüğüme emindim. Birden bayılacağımı hissettim.

Kapıyı kapatıp kazığı yatak odama fırlattım, yatak odamın kapısını kapatıp zinciri çıkardım, onu içeri davet etmemek için kapı aralığında dikildim.

"Bela mı bekliyorsunuz?" diye sordu Landry.

"Ha?"

"Rozetimi incelemenize bakılırsa başka birini bekliyor gibisiniz. Ya da beni içeri almamak için mazeret arıyorsunuz."

"Yalnızca tedbirli davranıyorum. Bu suç mu?"

"Kesinlikle hayır, Bay Feldman." Gülümsemesi bir buz kadar sıcaktı. "Aslında keşke bütün insanlar sizin kadar tedbirli olsalar. Bakmayı bitirdiniz mi?"

Başımı sallayınca kimliğini kapatıp pantolonunun arkasına soktu.

"Endişeli görünüyorsunuz, Bay Feldman. Sanki dünyanın yarısı sizin peşinizdeymiş gibi."

"Siz hangi yarısındasınız?"

"Bu, sorularıma nasıl cevap verdiğinize bağlı. Belki içeri girebilirim?"

Ben cevap vermeden başını yana eğdi, bana dimdik baktı. "Tabii saklayacak bir şeyiniz yoksa."

"İçeri gelin," dedim.

Bana bakmaya devam ederek yanımdan geçti. Kapıyı arkasından kapatırken Jo'nun ne düşündüğünü merak ediyordum. Ben kapıyı kilitlerken Landry koridorda bekledi, sonra onu yemek odasına götürdüm. Alnımda hafif bir ter tabakası belirmişti, ama bu konuda bir şey yapmadım. Masanın altından onun için bir sandalye çıkarıp karşısına oturdum. Not defterini çıkarıp masaya koydu. Tırnağıyla kapağına vurmaya başladı. Dirseklerimi masaya koyup bacak bacak üstüne atarken ona kahve teklif etmedim.

"Merak ediyorum da... kapıya vurduğum ilk seferinde beni duymadıysanız, ikinci çalışta açtığınızı nereden biliyordunuz?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama bir cevap bulamadım. Gülümsedi. Sonra başka bir soru sorarak beni bu zor durumdan kurtardı.

"Kim vurdu size?"

Elimi alnıma götürdüm. Şişliğe dokununca acıdı. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım, ama başaramadım. Her seferinde bunu yapıyordum. "Kimse vurmadı."

"Kapıya çarptınız, öyle mi?"

"Ağaca çarptım."

"Evinize de aynı ağaç girmiş olabilir mi?" Dedektif başını çevirip baş parmağıyla arka kapıyı işaret etti. "Kim girmiş?"

"Bilmiyorum."

"Bir şey alınmış mı?"

"Hayır."

"Hasar?"

"Yalnızca kapıda."

"Şikâyette bulundunuz mu?"

"Henüz bulunmadım. Eve daha yeni geldim."

"Evinize bakmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Ben hallederim."

"Birisi zorla evinize girdiği halde bundan etkilenmiş görünmüyorsunuz, Bay Feldman."

"Şoktayım."

"Bir şey alınmadığına emin misiniz?"

"Sayılır."

"Bir şey almadılarsa neden girmişler?"

"Bir fikrim yok. Ona sormanız lazım."

"Ona mı?"

"Ya da onlara. Her kimse."

"Bir tahminde bulunun," dedi, parmağıyla tempo tutmaya devam ederek.

"Ne konuda?"

"Ne istedikleri konusunda."

Omuz silktim. "Gerçekten bilmiyorum."

"Tamam. Eve yeni geldiğinizi söylediniz. Okuldan mı geliyorsunuz?"

"Evet."

"Bugün okulunuzu aradım, Bay Feldman, orada olmadığınızı söylediler."

"Bugün izinliydim, ama bazı çalışmalarımı almak için okula uğramak zorunda kaldım. Ne istiyorsunuz, dedektif?"

"Pazar gecesi neredeydiniz?"

"Pazar gecesi mi? Hımm, bir düşüneyim." Hatırlamaya çalışıyormuş gibi ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Pazar gecesi ve pazartesi gecesi birbirinden farklı değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. "Arkadaşımın evindeydim."

"Ne yaptınız?"

"DVD seyrettik."

"Kaçta ayrıldınız oradan?"

Omuz silktim. "Emin değilim. On bir civarı olabilir."

"Oradan çıkınca nereye gittiniz?"

"Evime."

"Doğruca buraya geldiniz yani?"

"Doğru."

"Ve hemen yattınız?"

"Önce duş aldım."

"Sizi kimse gördü mü?"

"Duşum bahçede değil."

"Geceyi yalnız mı geçirdiniz?"

"Öyle."

"Doğruca eve geldiğinize emin misiniz?"

"Öyle dedim."

"Hı hı. Eh, sanırım bu her şeyi özetliyor," dedi, ama ayağa kalkmak için bir harekette bulunmadı. Orada öylece oturmuş bana bakıyordu. Belki ona kahve teklif etmediğim için kızgındı, belki de benim soğukkanlı bir katil olduğumu düşünüyordu.

"Güzel." Öne doğru eğilip ayağa kalkmaya davrandım.

"Yalnızca iki sorum daha var."

"Yalnızca iki mi?"

"Birincisi neden bana neden burada olduğumu sormadınız?"

Tekrar oturdum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Neyi araştırdığımı sormadınız. Zaten biliyor gibiydiniz. Yalnızca kapıyı açıp buraya sizi tutuklamaya geldiğim gerçeğine boyun eğdiniz. Bunu yüzünüzde okudum. Ne istediğimi sormadınız, çünkü buraya sizi cinayetten tutuklamaya geldiğimi düşündünüz. Bir dedektifin neden geç saatte evinize gelip sorular sorduğunu öğrenmeye çalışmadınız. Masum bir insan bunu sorardı. Ya da iyi bir yalancı. Sizin sorununuz şu ki, Bay Feldman, siz bunlardan ikisi de değilsiniz."

"Bu delilik."

Parmağıyla tempo tutmayı bırakıp beni işaret etti. "Camelot Sokağı'nı duydunuz mu hiç?"

Sırada ne olduğunu biliyordum ve ondan kurtulmanın bir yolu yoktu.

"Bay Feldman? Yalnızca evet ya da hayır yeter."

"Hayır," dedim hızla.

"Dün sabah orada genç bir kadının cesedi bulundu. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii, haberlerde gördüm. Bunu herkes biliyor. Bu herkesi şüpheli mi yapıyor? Tabii elinizde..."

"Neden sizin şüpheli olduğunuzu düşünelim ki?"

"Bu yüzden gelmediniz mi?"

"Ama şüpheli olduğunuzu düşünmemiz için bir şey yapmış olmanız gerek."

"Bakın, buraya oyun oynamak dışında başka bir amaçla geldiyseniz, konuya gelseniz iyi olur."

"Saat iki," dedi.

"Ne?"

Not defterini açtı, birkaç sayfa çevirip parmağını karaladığı notların üstünde gezdirdi. Birkaç saniye sonra durdu. "Saat ikide Honda Integra'nız kurbanın evinin önünde görülmüş. Eminim arabanızı araştırsak iki kadınınkine uyan kan örnekleri bulabiliriz."

Gazetelerde koyu renk steyşın vagon aradıkları söylense de onun blöf yaptığına inanmak zordu.

"Bundan gerçekten şüpheliyim," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Belki de bu adama bütün olanları anlatmak en iyisiydi. Ama bunu yapmamaya karar verdim. Eğer Landry kendinden emin olsaydı beni sorgulamaz, tutuklardı.

"Arabanızın orada olmasını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Bir hata olmalı."

"Bir hata. Tabii, tamam, şimdilik bunu kabul edelim. Dün sabah ölen kadınları tanıyor muydunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Yalnızca iki sorunuz olduğunu söylemiştiniz."

"Bu, siz yalan söylemeye başlayana kadardı. İki kadını daha önce hiç gördünüz ya da konuştunuz mu?"

Yine başımı iki yana salladım.

"Araba konusuna geri dönelim. Sizce arabanız Luciana Young'ın garaj yoluna nasıl gitti?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu konuşmanın başında açıkça ifade ettiğimi sanıyorum. İki kadını da tanımıyorum, onları hayatımda hiç görmedim. Şimdi eğer söylediklerinizi destekleyecek bir şeyiniz varsa söyleyin, yoksa bu konuşma burada biter."

Landry ayağa kalkıp defterini cebine soktu. "Yalnızca bir soru daha, Bay Feldman."

"Bir mi? Ondan sonra duracağınızdan şüpheliyim."

"Göreceğiz." Ceketinin cebine uzandı. "Her şey bunu nasıl açıklayacağınıza bağlı." Ağzı kilitli, naylon bir torba çıkardı. İçinde küçük bir defter vardı. Torbayı bana doğru kaldırdı. Almak için uzandım. "Okumak için elinize almanıza gerek yok," dedi.

Torbaya doğru yaklaştım. İçinde Kathy'nin benimle ilgili ayrıntıları yazdığı defter vardı. Ama Kathy'nin yazdığı sayfa üstte değildi. Sherlock Landry bir kurşun kalemle sayfanın üstünü karalamış, adım ve telefon numaram sihirli bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bunlar Landry'nin elindeyken bu işten kurtulmamın bir yolu yoktu.

Bakışlarımı Landry'ye çevirdim. Bir şey söylemedim, ama yüz ifademin içi parçalanmış bir adamın şaşkın bakışlarını yansıttığını biliyordum.

"Üzerindeki kan Kathy McClory'ye ait," dedi. "Üst sayfayı koparırken kanı bulaştırmışsınız."

Ama sayfayı ben koparmamıştım. Cyris koparmıştı. Bu yüzden nerede oturduğumu biliyordu. Bunu açıklamaya çalıştım, ama ağzım kupkuruydu. Birisi boğazıma tutkal dökmüş gibi hissediyordum. Bütün yapabileceğim gerçeği söylemeyi denemekti.

"Bence en iyisi merkezde, yanınızda avukatınız varken ifade vermeniz olacak," dedi Landry.

"Ben, şey, ben..."

Arkasından kelepçeleri çıkardı. "Arkanızı dönün, Bay Feldman."

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Doğru kişiyi tutuklayabilirsiniz. Ben kimseyi öldürmedim!"

"Bunu merkezde konuşuruz. Avukatınız varken."

"Hayır, hayır, bu yanlış. Her şey yanlış," diye tekrarladım.

"Hadi, Bay Feldman. Bunu gereğinden fazla zorlaştırmayın."

Bunlar benim Jo'ya karşı kullandığım sözcüklerdi. Ve bu sözler size söylendiğinde kulağa pek o kadar da güzel gelmiyordu. Ellerimi önüme uzatıp minik daireler çizmeye başladım. "Hayır, hayır, lütfen, bir saniye, açıklamama izin verin."

"Bunun için yakında bol bol zamanımız olacak."

"Eğer beni dinlerseniz..."

"Arkanızı dönün, Bay Feldman," dedi, kelepçeleri kaldırarak. "Yoksa durumu daha da zorlaştıracaksınız."

Haklı olduğunu biliyordum. Tutuklamaya direnen insanları ölesiye dövmek için eğitildiğini biliyordum. Bütün bu olanların olumlu tarafını düşünmeye çalıştım. Belki polis söyleyeceklerimin bir kısmına inanırdı. Dönüp ellerimi arkama koydum. Birkaç saniye sonra soğuk kelepçeler yerine oturdu.

"Bu nedir?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. İçinde hikâyem olan zarf elindeydi. "Gerçek," dedim.

Dedektif zarfı açıp içindeki sayfaları çıkardı. Hızla taradıktan sonra hepsini tekrar zarfa soktu. "Bir itiraf. Bu her şeyi daha da kolaylaştıracak."

"Bu bir itiraf değil. Eğer zaman ayırıp okursanız ya da beni dikkatle dinlerseniz gerçekte neler olduğunu öğrenebilirsiniz."

"Konuşmanızı daha sonraya saklayabilirsiniz, Bay Feldman. Gitmeden önce bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok."

"O zaman etrafa bakmamın sizin için bir sakıncası yoktur?"

"Aslında var."

"Endişelenmeyin. Bir şeye dokunmayacağıma söz veriyorum. Siz oturup bekleyin."

Ellerim arkamda kelepçeli bir halde oturdum. "Arama iznini-niz olmadan evimi arayamazsınız."

"Bunu bir hakkınız varmış gibi söylüyorsunuz. Sizin bir hakkınız yok, Bay Feldman. Haklarınızı o iki kadını öldürdüğünüzde kaybettiniz."

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Bunu göreceğiz," dedi, her şey ona bağlıymış gibi.

Yanımdan geçip oturma odasına girdi, sonra çamaşır odasına. Geri geldiğinde şortumu kaleminin ucuyla taşıyordu. "Tıraş olurken kendini mi kestin?"

Ona cevap vermedim. Cebinden büyük bir naylon torba çıkarıp şortu içine koydu. Çalışma odama gittiğinde orada uzun süre kaldı. Dışarı çıktığında bana anlayamadığım bir şekilde baktı. Sonra karşıdaki odayı kontrol etti. Bir şey yoktu. Yatak odamda bir dakikadan kısa süre geçirdi. Saatime bakamıyordum, ama kapımı ilk çaldığından bu yana yirmi dakika geçmiş olduğunu tahmin ediyordum. Yanıma gelince bir şey söylemedi. Yüzü gergin, alt çenesi ileriye doğru çıkıktı. Kutunun içine baktığını ve gördüklerinden hoşlanmadığını biliyordum.

"Gitme zamanı, Feldman."

Koridordan geçip arabasına giderken eli hep sırtımdaydı. Naylon torbanın içindeki şortum kolunun altındaydı. Dört kapılı binek arabası resmî değildi. Yan camından yansıyan sokak lambaları iki tane ay gibi görünüyordu. Beni arka koltuğa oturtup yan çevirdi, kelepçeleri çıkarıp bir kelepçeyi kapının üstündeki kola taktı. Başka bir kelepçe daha çıkarıp diğer elimi de aynı kola bağladı. Bu standart bir protokol gibi görünmüyordu, ama bu araba da suçluyla sürücüyü birbirinden ayıran metal ızgaraların bulunduğu o polis arabalarından değildi. Bütün bunları tek kelime etmeden yaparken ona direnmedim.

18

Bazen kanıtlar uygun olmayan bir şeyi işaret ederler. Bazen akıntıya kapılıp gidersiniz ve bazı şeylere bakılmaması gerektiği şekilde bakarsınız. Diğer zamanlarda bütün repliklerinizi sıralarsınız ve hepsi birbirine mükemmel şekilde oturur. Feldman'ın adının yazılı olduğu not defteri kesin bir suçu işaret etmiyordu. Nasıl kullanılacağı duruma bağlıydı.

Ama şimdi...

Artık bir şüphe olamazdı. Hem de hiç. Bu parçaları farklı bir pozisyona sokmanın bir yolu yoktu. Kanıtlar inkâr edilemezdi. Karşı konulamazdı. Vücudunda dolaşan kanser gibiydi... unutulamazdı.

Landry vitesi değiştirip hızlandı. Dikkatini bir an olsun kanserinden uzaklaştırabilmeyi diledi, ama yapamadı. Kanser bu parçaların birbirine uyma şeklini değiştirmiyordu, ama onun parçalara bakışını etkiliyordu. Aslında her şeye bakışını etkiliyordu. Ellerine baktı. Hâlâ titriyorlardı. Bunun nedeninin endişe olmadığını biliyordu. Az önce son tutuklamasını gerçekleştirmişti. On yıl içinde Feldman yeniden sokaklara çıktığında Landry soğuk

toprakta, hiç bitmeyecek olan cezasının dokuz buçuk yılını yatmış olacaktı.

Hayat adil değildi. Ölüm adil değildi. Feldman yeniden öldürecekti. Hapisten çıkıp kaldığı yerden devam edecekti. Adalet sistemi böyle işliyordu. Kimse sistemin mükemmel olduğunu söylemiyordu. Yalnızca ellerindekinin en iyisi olduğunu söylüyorlardı. Başka ne yapabilirlerdi ki? Adamı idam mı edeceklerdi?

Adamı idam etmek?

Keşke. Keşke bu gerçekçi bir olasılık olsaydı.

Neden olamıyordu?

Eğer hayat adil olsaydı, bu kış idam edilecek kişi Feldman olurdu, Landry değil. Kayıp düşünceleri ve son anları aklına üşüşecek olan kişi Feldman olurdu. Ama bu konuda ne yapabilirdi ki?

Ruhunu karartacak bir dolu fikirden yalnızca bir adım ötede olduğunu biliyordu, ama zihninin yine de oralarda dolaşmasına izin verdi. Polis gücünde geçirdiği kariyerden ve bir hafta kanserle yaşadıktan sonra polis olmanın anlamının Tanrı'nın hatalarını düzeltmek olduğunu anlamıştı.

Feldman'ın evinde dolaşmak teninin karıncalanmasına neden olmuştu... hayır, aslında kendini derisi bedeninden kayıp gidiyormuş gibi hissetmişti. Evdeki hava bayattı ve çürümüş kokuyordu; kendi ölümünü düşünmesine neden olmuştu. İçinden bir parça o evden kaçıp yıkanmasını söylüyordu; başka bir parçası Feldman'ın gözlerinin ortasına bir mermi sıkmasını istiyordu.

Feldman'ın cebinde bulduğu mektup açık bir itiraftı, ama biraz çarpıtılmıştı. Mektuptan, üzerinde Feldman'ın adının ve numarasının bulunduğu kan lekeli defterden ve çamaşırlıkta bulduğu kanlı şortlardan daha fazla ikna edici olan şey yatakta duran karton kutu ve yanındaki defterden koparılmış olan kanlı kâğıttı. O iki şey en ezici kanıt parçalarıydı.

Yavaşça başını iki yana salladı. Kutuyu düşünmek midesinin bulanmasına neden olmuştu. Nasıl bir adam böyle bir şeyi yapardı?

Beş para etmez bir adam masum kadınları öldürürdü. Deneyimlerine dayanarak biliyordu ki böyle beş para etmez adamlar pek çok biçimde görünürdü. Bunları şüpheliler arasından seçemezdiniz. Tek yol onlarla yalnız kalmaktı. Kathy McClory için öyle olmuştu. Luciana Young için de.

Ama şimdi kanun Feldman'ı korumak için vardı. Feldman'ın o kadar çok hakkı vardı ki insanın midesi bulanıyordu. On yıl alacaktı ya da daha kötüsü doktorlar ve avukatlar ona jürinin yutacağı bir delilik etiketi yapıştıracak, zorla Prozac verecek, McDonald's'ta çalışırken duygularını paylaşmaya zorlanacak, toplumun "saygın" bir üyesi haline gelecekti. Patates kızartmalarını büyük boy istemeyen bütün kadınları öldürmek isteyecekti. Kanun. Mahkeme. Jüri. Adalet. Gözaltı kurulu. Hepsi birer şakaydı, hastalıklı bir şaka. İşin en can alıcı noktasına gelince, Feldman en ağır cezayı bile alsa kırk yaşına kadar özgür kalacaktı. Kathy McClory ve Luciana Young soğuyup çürür ve unutulup giderken Feldman ortalıkta olacaktı. Kalbine metal kazık sokulan kişi kendisi olmadığı için Feldman hayatta olacaktı. Doktorunun kemoterapinin ancak bu kadarını yapabileceğini, artık gidip tabut alışverişi yapması gerektiğini söylemesini dinlemek zorunda kalan da Feldman değildi.

Landry hızın kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağını düşünerek gaza bastı. Feldman arka koltuktayken kaza yaptığını ve Feldman'ın öldüğünü hayal etti. Evet, bu çok güzel olurdu. Bu harika olurdu. İşte adalet bu olurdu. Ama sorun şu ki kendisi de ölürdü ve o hastalıklı serseriyle aynı arabada ölmek o kadar küçültücüydü ki ayağını gazdan çekti.

Landry direksiyonu o kadar sıkıyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Feldman'ı ıssız bir yere götürüp kafatasında bir mermiyle yalnız bırakmayı düşündü. Bu cinayet olmazdı. Bu onu Feldman'la aynı şekilde katil yapmazdı. Bu daha çok bir değiş tokuş olurdu. İkiye karşı bir pazarlığı. Kathy ya da Luciana'yı kurtaramazdı, ama bir sonraki kızı kurtarabilirdi. Bu da hiç fena olmazdı. Bununla yaşayabilirdi.

Tanrım. Bu nasıl bir seçimdi böyle? Nasıl bir sorumluluktu?

Bunu yapabilir miydi? Bir katilin hayatına son vererek bu şehre, bu ülkeye, bu dünyaya bir iyilik yapmak içinde var mıydı? Tanrı'nın hatasını düzeltip bu adamı dünyadan silmek içinde var mıydı?

Emin değildi.

19

Bileklerim acıyordu. Biraz daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım, ama bu mümkün değildi. Zaman hızla geçiyordu. Şehirde güzelce dolaşıyorduk. Ama belki de uzun yoldan gidiyorduk, çünkü hiçbir yere varmıyorduk. Caddeleri tanıyordum, ama durmadan daire çiziyor gibiydik. Dedektif Landry sanki nereye gittiğini bilmiyormuş gibi şehrin kenarında dolaşıyordu. Belki de zaman kazanmaya, bir şeye karar vermeye çalışıyordu.

"Neden daireler çiziyoruz?" diye sordum, ama cevap vermedi. "Hey? Bir yere gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Daha karar vermedim."

"Bu ne demek?"

"Daha karar vermedim demek."

"Neye karar vereceksin?"

"Sessiz kalma hakkın var. Haklarını kullanmalısın."

Haklarımı kullanmaya başladım, çünkü alternatifi onu öfkelendirmek olurdu. Şehirde bir tur daha atmaya başladık. Emlakın kaba göründüğü, ama yeri yüzünden pahalı olduğu kentin kenar bölgelerinden geçtik. Çizdiğimiz halka gittikçe genişli-

yordu. Banliyölerin dış sınırlarına varmıştık. Kötü evler. Kötü insanlar. Yola devam ettik. Batıya, şehrin dışına doğru gidiyorduk.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Biz ilerledikçe şehrin parlak ışıkları solmaya başladı.

"Hadi, dedektif. Ne cehenneme gidiyoruz?"

"Sessiz kalma hakkın var."

"Bunu zaten söyledin."

"Öyleyse ciddi olmalıyım."

"Farklı bir polis merkezine mi gidiyoruz?"

Cevap vermedi, öylece ileriye baktı.

"Hey, farklı bir polis merkezine mi gidiyoruz?" diye tekrarladım.

"O kısmı geçtik, Feldman."

Kelepçeleri çekiştirdim, ama yalnızca bileklerimi acıtmayı başardım. Bu yöndeki hiçbir şey cinayet soruşturmasıyla ilgili olamazdı.

"Hangi kısmı atladık."

"Doğruca mahkemeye geçiyoruz."

Şehirden uzak bir mahkeme kulağa öyle kötü geliyordu ki kendimi bir ağaçta asılı halde, rüzgârda sallanırken görebiliyordum. Camdan dışarı bakmaya devam edip, nereye gittiğimizi anlamaya çalıştım; sanki bunun bir önemi vardı, sanki burada önemli olan şey Landry'nin bir kaçık olduğu değil de nerede olduğumuzdu. Yirmi dakika sessizce geçti. Yalnızca motorun uğultusu ve pozisyon değiştirdikçe kelepçelerimden gelen hafif şıngırtı duyuluyordu. Arkaya yaslanamazdım, çünkü bileklerim çekilince çok acıyordu. Belim ağrımaya başlamıştı. İlk yağmur dam-

laları hafifçe arabanın tavanına çarptı, sonra sürekli bir patırtıya dönüştü. Landry silecekleri açtı; *Gırç gırç, gırç gırç.*

Kutunun içinde ne olduğunu çok merak ediyordum.

Kısa süre sonra camdan görecek bir şey kalmadı. Bir saattir arabayla yol alıyorduk. Artık yalnızca siyah tepeleri görüyordum. Tek ses motorun sürekli, tek düze uğultusuydu. Bir saat on beş dakika geçti. Bir buçuk saat. Konuşmaya çalışıyordum, ama Landry durmadan beni susturuyordu. İki saat sonra yalnızca düz yolda ilerler olmuştuk. Karşımızda ya da arkamızda hiç far görünmüyordu. Gözlerimi kapatıp sessizlik içinde oturdum. Bütün yapabileceğim buydu. Sonunda lastikler taşların üstünden geçmeye başladı. Kayarak durduk. Landry dışarı çıktı. İçindeki ağırlık değişince araba hafifçe havaya kalktı. Landry zincirle bağlı çitin kapısını açtı. Yağmur sesinin arasından menteşelerin gıcırdadığını duyabiliyordum. Tabut kapağının açılmasına benzer bir sesti. Arabanın ışığında bileklerimdeki kırmızı izler görünüyordu. Derim şiştikçe kelepçeler daha sıkı hale geliyordu.

Landry ceketinden ve kulaklarından sular damlayarak geri geldi. Arabaya binmeden önce bana ilginç bir bakış attı. Bana pislikmişim gibi bakıyordu. Arabayı sürmeye devam etti, ama durup kapıyı kapama zahmetine girmedi. Yüzey toprağa dönüşürken lastiklerin altından taşlar fırlıyordu. Çamurda tutunacak yer bulamayan arka lastikler ara sıra kayıyordu. Yol gittikçe daha engebeli ve acılı hale geldi, çünkü bileklerim en küçük bir zıplamayı bile büyütüyordu. Az sonra bir kere daha durduk. Landry motoru kapattı, bir tek yağmurun sesi duyuluyordu. Camdan dışarı baktım. Önümde ağaçlar vardı. Sağımda ve solumdaysa yalnızca karanlık.

Landry arabadan indi. İçerinin ışığını yanık bırakınca sürekli yansımamı gördüğüm için dışarıyı göremiyordum. Sanki

bana yardım edebilecek birisiymiş gibi yansımama bakıp duruyordum, ama bu gördüğüm yalnızca durmadan beni düş kırıklığına uğratan biriydi. Landry gözden kayboldu. Zaman birden en iyi müttefikim olmuş gibi saatime bakıp duruyordum. Popom ağrıyor, sırtım zonkluyordu. Boynum kaskatı olmuştu. Kollarıma ve bacaklarıma kramp girmişti, özellikle de omuzlarıma. Baş ağrım geri dönmüştü.

Garden City'den ne kadar uzaklaştığımızı merak ettim. Burası yalnızca tek bir büyük bahçe gibiydi. Sanki Tanrı cennet için çok fazla ağaç yaratmış ve fazlalıkları buraya boşaltmıştı.

Çarşamba sabahının başlamasından beş dakika önce bagaj kapağı açıldı. Anahtarlar şıngırdadı, birkaç patırtı oldu, sonra kapak kapandı. Landry kapımı açıp içeri eğildi, kelepçemin bir tarafını çözdü. Kelepçe bileğimde sallanıyordu. Kalan kelepçelerin anahtarlarını ayaklarımın dibine attı.

"Benim zamanımı harcama, Feldman."

Landry arabadan birkaç metre ötede durdu. Yağmur şakır şakır yağıyordu, ama onun umurunda değil gibiydi. Daha fazla ıslanmayı planladığı için kuru kalma zahmetine girmeyen bir adamın havası vardı onda. Silahını uzatmış, beni seyrediyordu.

Kelepçeyi açmak zordu. Ellerim acıyor, parmaklarım titriyordu. Yağmur arabaya dolarken, ben gözlerimi kırpıştırınca Landry ağladığımı düşünüyor olmalıydı. Sonunda anahtarı küçük deliğe sokmayı başardım, sonra iki elim de serbest kaldı. Hissettiğim rahatlamayla neredeyse bayılıyordum.

Sonra tüfeğin namlusu yüzüme dokundu. Çelik namlu buz kadar soğuktu. Olduğum yerde kaldım. Kanım ayaklarıma çekilir gibi oldu.

"Kapı kolundaki kelepçeyi alıp tekrar tak, Feldman."

Tavsiyesini dinledim. Açmak zordu, ama başardım. Sonra kelepçeyi bileğime takıp kapattım. Ardından diğerini taktım.

"Oyalanma, Feldman. Sıkı olmalarına dikkat et."

Kelepçeleri sıkılaştırırken etrafıma bakındım. Burada bana yardım edecek kimse yoktu. Metal, bileklerimin kemiklerine gömülürken yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Anahtarlar?"

Anahtarları koltuğun kenarına doğru atarken namlu hâlâ yüzüme dokunuyordu. Silahı bir eliyle tutup gözlerini üzerimden çekmeden eğilip anahtarlara uzandı. Anahtarlar cebinde kaybolurken ucuz takım elbisesinin yerine kot pantolon, gömlek ve koyu renk bir ceket giymiş olduğunu yeni fark ediyordum. Üzerinde *Aşçıyı Öp* yazan bir şapka takmıştı. Yağmur şapkanın kenarlarından aşağıya akıyordu. Mokasenlerinin yerine yürüyüş botları giymişti. Deri eldiven de takmıştı.

"Dışarı çık ve bir şey denemeye kalkma, Feldman. Bir belaya dayanacak sabrım yok."

Arabadan yavaşça indim. Kramp, soğuk ve korku yüzünden titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp yürüdüm. Solumda bir nehir vardı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Senin kadar değil."

Ben yakıcı bir hareketle kendimi yerde bulurken sulanan gözlerimin etrafında parlak ışıklar yandı. Landry'ye bakmayı başardım, ama ona odaklanmak için çaba harcamam gerekti. Tüfek hâlâ elindeydi, ama namlusu bana dönüktü. Alev alev acı hissederken aradaki bağlantıyı kurabildim. Birkaç saniye daha dizlerimin üstünde kalıp yana kaydım. Çenem zonkluyordu. Orada sonsuza dek yatabileceğimi düşünüyordum. Ben buna fırsat bu-

lamadan beni çekip ayağa kaldırdı, arabaya dayadı. Bu benim daha iyi düşünmemi sağlayacakmış gibi yüzüme sertçe vurdu.

"Tamam, Bay Çok Bilmiş, ikimiz de bunun bir daha olmasını istemeyiz ve sen işbirliği yapıp ukalalığı bıraktığın sürece de olmayacak."

Gözlerim odaklanmaya çalışırken sözleri çok uzaktan geliyor gibiydi, ama evet, ne demek istediğini anlamıştım. Bir avuç saçımı tutup başımı geriye çekti.

"Anladın mı?"

Kulaklarım acıyordu, ama bir daha bağırmasını istemediğim için başımı salladım. Bu hareket neredeyse kusmama neden oluyordu.

Bir adım geri atıp beni silahıyla izledi. "Şimdi geri çekil."

Sendeleyerek geri gittim

"Arkanda bir kulübe var. Herhalde senin beklentilerini karşılamaz, ama seni öldürmez de. Oraya yürüyeceğiz, sen içeri gireceksin. Bunun Mossberg pompalı tüfeği olduğunu unutma yeter. Bay Çok Bilmiş..." durakladı. "Sana Bay Çok Bilmiş diyebilir miyim?"

Başımı salladım, canım acıdı.

"Tüfeği düşün. Sana ne yapabileceğini düşün. Şimdi acele et, yoksa davetiye mi bekliyorsun?"

Döndüm. Görüş açımdaki tüfek ve onu tutan adamın yerini araba ve onun ilerisindeki kulübe aldı. Daha önce beni yalnız bıraktığında Landry buraya girmiş olmalıydı. Ama buraya kulübe demek fazlasıyla cömert bir ifade olurdu. Tavanı taşımak ve yapı adını almak için zorunlu olan dört duvarı vardı ve tek odalı, küçük bir eve benziyordu. Çeşitli ağaçlardan yapılmış duvarlar eğik ve boğum boğumdu. Yan duvarın siper tahtasın-

dan yapıldığını görebiliyordum. Sürgülü cam kapıya en yakın olan duvarsa kontrplaktan, çit kazığından ve bol bol dolgu macunundan yapılmıştı. Tavan teneke ve pastan yapılmış gibiydi. Yağmuru tutup akıtacak bir boru sistemi olmadığı için kulübenin etrafında küçük bir hendek oluşmuştu. Tahta veranda sürgülü kapıdan bir metre dışarıya uzanıyor, çatı onun üzerine doğru çıkıntı yapıyordu. Kapının cam tarafı kirle kaplıydı, ama kırık ya da çatlak değildi. Metal kızaklar çamur ve pasla kararmıştı. Birilerinin bu parçaları arabasıyla buraya taşıyıp evinden uzaktaki bu küçük kulübeyi inşa ettiğine inanmak çok zordu. Kendi işini kendi yapan birinin hurdalıkta dolaşıp bu tahta ve teneke parçalarını bulup kafasında bu kulübenin son halini hayal ettiğini düşünmek de çok zordu.

Arabanın yanından geçip verandaya çıktım. Tahtalar ağırlığımın altında çatırdadı, ama arasına düşmedim. İçerideki hava dışarısı kadar soğuktu. Yağmur çatıyı dövüyordu, ama ben hiç sızıntı göremiyordum. İki oda vardı. Biz esas odada dikiliyorduk. Duvarlar astarlanmamıştı; dışarısıyla aynı kontrplak, aynı çit kazığı vardı. Çatının hemen altında koyu renk sarkıntılar vardı. Tenekedeki paslı deliklerden süzülen yağmur suyu buralarda birikiyor olmalıydı.

Landry kapıyı kapatıp yağmuru dışarıda bırakırken buradan canlı çıkma umutlarımı yok etti.

"Otur," dedi Landry bana geniş, aşırı derecede eskimiş koltuğu işaret ederek. Solmuş sarı çiçek desenleri rahat görünmesine yetmiyordu. Köpüklerin dışarıya taştığı yarıklar ve fırlamış yaylar durumu daha da kötüleştiriyordu. Doğruca koltuğun içine düştüm. Kırık çerçevesi beni içine öyle bir çekti ki ayaklarım yerden kesildi. Kelepçeli ellerimi kucağıma koydum. Çam ve küf kokusu alıyordum. Üç el lambası ışık veriyordu, ama yeterince değil. Lambaların cam külahları küfle kaplıydı. Landry karşı kol-

tuğa oturdu. Yanında, yerde bezden bir torba vardı. İçinde asıl giysilerinin olduğunu tahmin ettim.

Yerdeki yuvarlak kilim çamur ve hayvan tüyü kaplıydı. Açık şömine tuğla ve briketten yapılmıştı. Uzun, metal borudan oluşan bacası bacağımdan fazla kalın değildi. Şu anda şöminede odun yığınları ve sararmış gazeteler vardı, ama yakılmamıştı. Landry ya soğuğu seviyordu ya da burada uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Tüfeğini bacaklarının arasına koyup içini çekti. Silahını almadan ona yetişmemin imkânı yoktu. Yorgun görünüyordu.

"Güzel yer," dedim.

Elleriyle Mossberg'i sıkıca kavradı. "Tanrım, neden bu kadar ukala olmakta ısrar ediyorsun?" Hiçbir şeyi ciddiye almaz mısın sen?"

Başımı iki yana salladım. "Ukalalık etmiyordum. Yalnızca her şeyden uzaklaşıp doğaya dönmek için güzel bir yer olduğunu söylemek istedim. Ve inan bana, bu durumu çok ciddiye alıyorum."

Konuşurken kekelememek mümkün değildi. Korkuyordum. Bunu ben biliyordum, o biliyordu. Şimdiye kadar ortak tek yanımız buydu. Tüfeği bıraktı, arkasına yaslanıp başını salladı.

"Burası benim değil. Bir katile aitti. Onu yakaladım. Uzun zaman oldu."

"Onu da yargıladın mı?"

"Tanrım, Feldman."

"Büyük bir hata yapıyorsun. Ben kimseyi öldürmedim. Eğer bana bir şans verirsen..."

"Kapa çeneni, tamam mı? Kaç kez senin gibi adamların masum olduklarını söylediğini duydum, biliyor musun? Bunu senden de duymam gerekmiyor. Senden duymak istediğim tek şey itiraf."

"Bak, ne hissettiğini biliyorum, bunu anlayabiliyorum..."

"Sen hiçbir şey anlayamazsın, Feldman. Gerçekten anlayamazsın. Ben bıktım," dedi ve yavaşça başını iki yana salladı. "Bütün bunlarla uğraşmaktan bıktım. Sırf zevk olsun diye, eğlence için insan öldürenlerden bıktım. Bu insanlar hapse giriyor, sonra serbest kalıyor ve yine suç işlemeye başlıyor. Onlar avcılar ve bu asla değişmeyecek. Hep bizim aramızda olacaklar. Yüzleri değişiyor, ama düşünceleri asla değişmiyor. Aramızda yaşayıp kötü şeyler yapıyorlar. Her şeyi gördüğümü sanırdım. Bu kulübeyi sevdin mi?" İlk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Her yerden uzak, işe yaramaz bir kulübe. Ne için yapıldığını bilmek ister misin?"

"Sanmıyorum."

"Kız artık onun kız arkadaşı olmak istemeyince, adam kızı buraya getirdi. Bunu neden yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Bak, ben katil değilim. Bana inanmak zorundasın."

"Onu bağladı, arabasının bagajına koydu. O durumda gitmek için çok uzun bir yol. Bu bile kızı öldürmeye yetebilirdi. Eskiden burada bir banyo vardı," dedi arkamdaki köşeyi işaret ederek. "Tesisat yoktu, yalnızca buranın dekoruna uyan eski bir küvetti. Kızı arabada bırakarak kovaları alıp buranın bir dakika batısında akan dereye gitti. Dere yakın olduğu için fazla yürümesi gerekmeyecekti. Küveti buz gibi suyla doldurdu ve kızı küvete soktu. Nedenini bilmek ister misin?"

"Bu bir hata," dedim, ama o bir yerlere dalıp gitmiş, geçmişe dönmüş gibiydi.

"Kızın onsuz hayatına devam etmesinden hoşlanmamıştı. Bu yüzden kızı boğdu. Sonra onu yeniden canlandırdı. Ve tekrar boğdu. Kızı burada altı gün tuttu, boğup boğup tekrar hayata döndürdü, ta ki kız artık nefes alamayana kadar. Adamı tekrar şehre geldiğinde bulduk. Bizi buraya getirdi. Kızı tekrar küvete koymuştu. Onu temizlediğini söylüyordu. Küveti kanıt olarak götürüp kulübeyi bıraktık. Nedenini bilmek ister misin?"

"Lütfen, beni dinle, neler olduğunu açıklamama izin vermelisin. Onları ben öldürmedim. Ben kurtarmaya çalıştım. Ben onları..."

"Masrafa değmeyeceğini söylediler. Öyle dediler. Buraya balyozlarla gelip bu pislik yuvasını yıkması için kimseye para ödemek istemediler. O zamandan beri buraya gelmedim. Ve şu ana kadar da bundan daha iğrenç bir şey görmemiştim. Şimdi anladığını söylüyorsun ya, bu saçmalık. Sen acı vermenin ne hissettirdiğini bilmek dışında hiçbir şey anlamıyorsun."

Benim hakkımda yanılıyordu. Evet, tabii, dünya pislik bir yer haline gelmişti. Herkes birilerinden nefret ediyordu, kimse kimseyi sevmiyordu, insanlar bir hiç yüzünden kavga ediyordu. Bunu sürekli duyuyorduk. Medya her dakika kafamıza vuruyordu. Ama şu anda ben de bu istatistiklerden biri haline geliyordum. Tabii, Landry beni öldürmekte haklıydı, ama ben ölmek istemiyordum.

"Lütfen, eğer yalnızca..."

Gözlerini kısıp çenesini sıktı. "Her şeyi açıklama fırsatı bulacaksın Feldman, ben hazır olduğumda fırsatın olacak, ama şimdilik sessiz olman gerekiyor, tamam mı? Düşünmem gerek."

"Ne hakkında?"

Dişlerini sıkıp bir an için ayaklarına baktı. Başını tekrar kaldırdığında gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Ama bu yalnızca bir saniye sürdü, çünkü sonra beni gördü ve öfkesi geri döndü.

"S ve C, Feldman. Anlıyor musun? Ben soruyorum, sen cevap veriyorsun. Çok basit bir soruyla başlayalım. Bunu başarabilir misin?"

Evet dedim, mutlu oldu.

"Silah kimde?" diye sordu.

"Sende." Büyük bir silahtı. Görmemek mümkün değildi.

"Burada kanun görevlisi kim?"

"Sen," dedim, ama o sırada bu çok ince bir ayrımdı.

"Kelepçeyi kim takıyor?"

"Ben?"

"Kim mahkemede?"

"Ben."

"Soruları kim soruyor?"

"Sen."

"Ve sen de?"

Omuz silkip, "Cevap veriyorum," dedim.

"Her şey yeterince açık mı?"

"Fazlasıyla açık."

"Güzel, o zaman sana bir şey sormadığım zaman çeneni kapatacaksın."

Tüfeği indirdi, bacak bacak üstüne attı, sonra indirdi. Namlu duvara dönüktü. Elleri hafifçe titriyordu. Bunu ikimiz de aynı zamanda fark ettik. Ona yalnızca yanlış sonuca varmakla kalmayıp tamamen yanlış bir resim de çizdiğini söylemek istiyordum. Ona deli olduğunu söylemek istiyordum.

Çenemi dayamak için sol elimi kaldırdım, kelepçe yüzünden sağ elim de onu takip etti. Yavaş hareket ediyordum, çünkü Landry'nin herhangi bir hareketimi ona saldırıyormuşum gibi

yanlış yorumlamasını istemiyordum. Çenem zonkluyordu. Yerinden çıkmadığı için şanslıydım. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra devam etti.

"Yanımda bir İncil getirdim, Feldman. Çantamda. Onun üstüne yemin etmeni isteyebilirim, ama herhalde bu çok anlamsız olur." Gözlerini kıstı, elini kır saçlarının arasından geçirdi. "Artık Tanrı'ya inanmamanın ne demek olduğunu biliyorum ve senin hiçbir zaman inandığını sanmıyorum."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Hayatım o av oyunlarına dönmüştü, ama bu kez ganimet bendim. Herkes sırasını kullanmak için zile basıp duruyor gibiydi. Bu oyunun ev sahibinin kim olduğunu düşündüğümde benim yeni dostum Kötülük olduğunu fark ettim.

Landry sandalyesinde ileri doğru eğildi. "Sen neye inanıyorsun, Feldman?"

"Adil bir şekilde yargılanmaya."

Gergin bir kahkaha attı, sonra sağ dizindeki bir lekeyle uğraşmaya başladı, ama yalnızca lekeyi genişletmekle kaldı. Lekeyi kaşımaya devam ederek bana baktı, yüzünde bir ifade yoktu.

"Sen bir lekeden fazlası değilsin, Feldman."

Torbasına uzanıp tahta bir kazık çıkardı. Bu işçiliği tanıyordum. Evimde dolaşırken almış olmalıydı. Kazığı ileri geri sallarken bakışlarıyla sanki bu o güne kadar gördüğü en güzel kazıkmış gibi takip ediyordu. Sonunda tekrar bana baktı. Daha önce gördüğüm şaşkınlık gitmişti. "Önce hangisini öldürdün?"

Yağmuru dinledim. Hâlâ şiddetli yağıyordu. Gün doğmadan önce ölüp ölmeyeceğimi merak ettim. İçimi çekip dikkatimi soruya çevirdim. Bu korkunç dünyada geriye kalan dakikalarımı sayacak değildim.

20

Yağmur teneke çatıya şiddetle yağıyordu. Kulübenin içi nemli, derisi yapış yapış, ayakları soğuktu. Böyle bir günahın işlendiği bir yerde bulunmaktan dolayı midesi bulanıyordu. Bu insan müsveddesinin karşısında bulunmaktan dolayı da midesi bulanıyordu. Buraya gelmek hiç kuşkusuz verdiği en kötü karardı ve bundan vazgeçmenin bir yolunu bulamıyordu. Feldman'la birlikte merkeze giderse bu küçük gezintiyi açıklamak zorunda kalırdı. Ve şüpheliyi öldürme isteği duyarsa diye kanıtları saklamış gibi gözükecekti. Kanseri suçlardı. İlaçların kendisini sandığından daha fazla etkilediğini söylerdi. Merkezdekiler de onu eve gönderir ve oraya daha kaç insan götürdüğünü merak ederlerdi. Sonunda Landry bir şüphe bulutu altında bu dünyadan başka bir dünyaya geçerdi.

Tanrım, ne bela açmıştı başına. Planı Feldman'ı oraya götürmek ve ödünü patlatmaktı, ama belli ki her şeyi düzgün düşünmemişti. Ama planı gerçekten bu muydu? Kötü bir plandı. Bundan daha fazlası olmalıydı, değil mi?

Ölen iki kadını düşündü. Karton kutudakileri düşündü. Çözüldükten uzun süre sonra bile aklından çıkaramadığı diğer da-

vaları düşündü. Bu kulübede küvetteki suda yüzükoyun yüzen genç kadını, süt gibi gözlerini düşündü. Sokaklarda, çukurlarda bulunan diğer kadınları düşündü. Belki de başına o kadar da büyük bir bela açmamıştı. Feldman geldikleri zaman ne kadar suçluysa hâlâ o kadar suçluydu; onu yok ederek dünyaya büyük bir iyilik yapmış olacaktı.

"Hangisini önce öldürdüğünü sordum, Feldman. Cevap verecek misin?"

"Cevap vermeye iznim olduğunu sanmıyordum."

Feldman'dan nefret ediyordu. Alaycılığından. Sonunda yargıçtan cellada geçişini kolaylaştıracak şey onun bu kendini beğenmişliği olacaktı. Tabii bir de itirafı. Feldman yaptığı şeyi itiraf eder etmez kendisi memnuniyetle...

Memnuniyetle mi?

Bu yanlış bir sözcüktü. Onun istediği son şey bir hayata son vermekti. Bulunmak istediği son yer burasıydı. Altı ay içinde günahları hangi büyülü-hayat sonrası-manzara yönünde ağır basarsa bassın, büyük bir parçası hâlâ burada kalacaktı.

Diğer sorunu da Feldman'ın hayaller görmesiydi. Feldman'ın olanları anlatış şekli bunu kanıtlıyordu; tabii mektubunda yazdıklarının bir kelimesine bile inandığı kabul edilirse. Eğer gerçekten akıl sağlığı yerinde değilse, hasta olduğu için onu cezalandırmak başlı başına bir hastalıktı. Hayır, Feldman'ın aklının başında olduğuna inanması gerekiyordu. Attığı her adımda neler olduğunu bildiğine ve bundan zevk aldığına inanmak zorundaydı. İtirafı duyduğunda Feldman'ın hayatına son verdiği için kendini o kadar kötü hissetmeyecekti. Ama bir itiraf duyması gerekiyordu, çünkü o zaman adalet duygusunu da hissedecekti. İtirafı duyduğunda kanserden ölmek de daha kolay olacaktı. İtiraf olmadan kendisi de yalnızca kötü işler yapan kötü bir adam olacaktı o kadar.

21

"İkisini de öldürmedim," diye cevap verdim, ama bunun Landry için bir anlamı yoktu.

Olanları mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştım. Bir matematikçi gibi. Ya da o bilmecelerden biri gibi: Bir odada iki kişi var, birinin elinde tüfek, diğerinde kelepçe. Neden bilmeceleri sevmediğim belliydi.

"Neden kalplerine kazık soktun?"

"Ben sokmadım."

"Cesetleri gördüm. Kahretsin, yatak odanda bile kazık vardı."

"Bunu açıklayabilirim."

"Umarım mektubundakinden daha iyi açıklarsın. Çünkü onlar deli saçmasıydı."

"Hepsi doğruydu."

"Hı-hı. O yalan dizisinin ikimizi de gerçeklerden uzaklaştıracağını umuyorsan, sandığımdan daha delisin demektir."

"Hepsi doğru."

"Hepsi saçmalık."

"Değil. Bak, adam ona ilk saldırdığında Kathy uyuyordu," dedim. Gözlerimin önünde Kathy olanları bana anlatırken oturduğumuz salon belirmeye başlamıştı. Önce yavaş yavaş görüntü belirdi, ardından giysilerimde kan kokusunu, ağzımda son biranın tadını hissetmeye başladım. Kathy beni kötülüğün gerçekleştiği dünyaya götürmüştü. Landry karşımda oturuyordu, ama sol omzunda Kathy dikiliyordu.

"Eve birinin geldiğini hiç duymadım," dedi Kathy.

"Duymadığını biliyorum. Senin hatan değildi."

"Tanrım, Feldman, seni anlamıyorum," dedi Landry.

"Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, Charlie, belki on buçuk olabilir. Bir el ağzıma bastırınca uyandım. Çığlık atmak istedim, ama atamadım. Bıçağın ucunu gözüme yaklaştırdı."

"Adamı bıçakla öldürdüm," dedim.

"Adamı mı? Sen neden bahsediyorsun? Önce hangisini öldürdün, Feldman?"

"İkisini de öldürmedim," dedim. "Onları gerçekten ben öldürmedim."

Kathy, Landry'ye aldırmıyordu, çünkü onun dünyasında Landry hiç olmamıştı. Cinayet dedektiflerinin esas sorunu buydu; onlara ihtiyacınız olduğunda zaten çok geç olurdu. Kathy bana pişmanlık ve acımayla bakıyordu. Elinde bir içki vardı. Ben kanları temizlemek için duş almadan önce içtiği içkiydi bu. Kulübeyle ilgilenmiyor gibiydi. Soğuk onu etkilemiyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Derisinin kokusunu alabiliyordum. O kadar iğrençti ki. Sanki günlerdir banyo yapmamış gibi. Garip, değil mi? Kokudan boğuluyordum. Benim için planları olduğunu biliyordum, ama o anda bütün düşünebildiğim kokuydu."

"Kathy'nin odasına girip onu kaçırdı," dedim.

"Hangisini önce öldürdün?"

"Bıçağı boğazıma dayadı. Kokuyu ve tadı oraya hapsetti. Hava almak için umutsuzca çırpınıyordum. Bayılmak üzereydim. Sonra ses çıkarırsam beni öldüreceğini söyledi. Gözleri o kadar karanlıktı ki. O kadar yoğun. O anda bu adamın katıksız kötü olduğunu anladım. Sen hiç katıksız kötü gördün mü, Charlie?"

"Bir keresinde *Melrose Place*'te görmüştüm." Kathy'nin hayaleti bana gülümsedi. Landry bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Belki de kaçırmıştım.

"Bana adının Cyris olduğunu söyledi. Bu adı hatırlamam gerekiyormuş, çünkü gece tekrar tekrar ona seslenecekmişim. Bana adını hatırlayabileceksem başımı sallamamı söyledi. O kadar korkuyordum ki beni oracıkta öldüreceğini düşündüm, ama o geri çekilip bana giysilerimi fırlattı. Başta öksürüp tükürmek dışında bir şey yapamadım. Bana giyinmemi emretti. Memnuniyetle giyindim.

"Lanet olası sorularıma cevap ver," dedi Landry. "Önce kimi öldürdün?"

"Cyris'i. Önce o öldü."

"Bana kadınları anlat. Onları neden öldürdüğünü anlat."

"Evet, Charlie, bize nedenini anlat," diyerek beni şaşırttı Kathy, çünkü bu onun Landry'yi bildiği anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapayıp Kathy'den gizlenmeye çalıştım. Ağaçların arasındaki Cyris'i, elinde metal kazık ve bıçak olan Cyris'i görüyordum. Cyris ona katılmak isteyip istemediğimi soruyordu. Gözlerimi açtığımda Kathy'nin gitmiş olmasını bekliyordum, ama gitmemişti. Kendine görünmez içkiden bir kadeh daha doldurup iki gün önceki ve en az yüz kilometre uzaktaki bara yaslandı. Ger-

çek Dünya'ya uyandığım sabah hissettiğim bütün duygular geri geldi: suçluluk, baş ağrısı, mide bulantısı, hayaletlerle konuşma.

"Ölmeleri gerekmiyordu," dedim. "Anlamıyor musun? Onları kurtardım ben."

"Cyris'ten kurtardın. Mektup öyle diyor. Neler oldu, Feldman? Bana onları anlat. Onlarla nasıl tanıştığını. Anlat bana."

Kathy, hayalet ayaklarına baktı. Ayakları çıplaktı. Ayaklarının içinden benim gibi yeri görüp göremediğini merak ettim. "Çığlıklarımı duymak için beni uzağa götüreceğini bilmiyordum. Kaderimin ne olacağını bilseydim daha fazla mücadele ederdim."

"Cyris onlara işkence etmek için ikisini de evinden aldı," dedim Landry'ye. "Onları ağaca bağladı."

"Yazdığın o çayırlıktaki bir ağaca."

"Bu tür şeyler yalnızca başka insanların başına gelir sanıyordum," dedi Kathy ve kaybolmaya başladı.

"Onu zorla minibüse bindirip o çayıra götürdü. Kathy oraya varınca Luciana'nın da daha önce kaçırılmış olduğunu gördü. Kendisini en çok bunun korkuttuğunu söyledi bana."

Kathy sözlerimi doğrulayarak başını sallıyor, aynı zamanda hızla kayboluyordu.

"O anda öleceğini anladığını söyledi."

Cyris onu ağaçların arasından sürüklerken hissettiği, arkadaşını görünce yaşadığı korkuyu hayal etmeye çalıştım. Benim daha sonra karanlıkta o ağaçların arasından geçerken hissettiğim korku onunkine kıyasla hiçbir şeydi. Ölüme gittiğini bilmek nasıl bir şeydi? Kalan son birkaç dakikanın büyük bir acı ve zulüm içinde geçeceğini bilen insan ne hissederdi? Kendimi Kathy'nin yerine koymaya çalıştım. Bu elektrikli sandalye konusuydu. Geri dönüşü olmayan koridorda ilerlemek. Landry'nin torbasına ba-

kıp içindeki İncil'i düşündüm. Bu durumdaki bir insan gerçekten İncil'le teselli bulabilir miydi?

"Cyris, Kathy'ye kötülüğün metresi olduğunu söylemiş. Kathy kendini iki farklı insanın saldırısına uğradığını hissettiğini söyledi bana. Cyris bir an için sakinmiş, sonra çıldırmış gibi... ama Kathy bu çılgın halin bir numara olduğundan emindi. Cyris'in aslında her an sakin olduğunu biliyordu."

"Numara mı? Onları başka bir adamın öldürdüğüne inansam bile neden sırf iş olsun diye çıldırmış numarası yaptığına inanayım ki? Seyircisi bile yoktu."

"Aslında yaptığı çok anlamlı."

"Ah? Neymiş o anlam, Bay Çok Bilmiş?"

"Bütün ünlü aktörler gibi rol yapıyordu. Bir rol oynuyor, garip bir senaryoyu canlandırıyordu. Böylece cesetler bulunduğunda kimse ne olduğunu anlamayacaktı. Belki yalnızca birini öldürmek istiyordu, ama ikisini de öldürmek olayın rastgele görünmesine neden oluyor, değil mi? Sanki iki kadını seçti ve onları ormana götürüp törensel ya da çılgınca bir hareketle öldürdü. Ya içlerinden yalnızca biri hedefse? Eğer yalnızca bir tanesini öldürseydi kurbana daha yakın birini arayacaktınız. Öyle olmaz mıydı? Bu şekilde olunca kimi arıyorsunuz? Bir manyağı?"

"Ve bulduğumuz da bir manyak oldu. Onları öldürürken Cyris'tin, yakalanınca da Feldman."

"Yanılıyorsun."

"Onları ne kadar zamandır tanıyordun? O gece mi tanıştınız?"

"Sana söyledim."

"Evlerini rastgele seçmediğinden eminim. Önce onları takip ettin. Onları ilk nerede gördün? Süpermarkette mi? Sinemada mı?"

Elini uzatıp parmaklarını açtı. Kazık yuvarlandı, yere düştü, ama sekmedi. Bu hareket yerimden sıçramama neden oldu. Kathy ve Luciana'nın nasıl öldüğünü aklıma getirdi.

"Belki onlarla barda tanışmışsındır. Belki ikisi birer içki içiyordu ve sen de onlara hamlede bulunan adamdın. Sonunda onlara rahat vermeyeceğini anladılar ve sana uymaya karar verdiler. İsim ve numara alıp verdiniz. Onlar sana yanlış adres verdi, ama sen onlara gerçek adresini verdin. Onları takip edip öldürdükten sonra adresi geri aldın."

"İçeri zorla girilmemişti. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Belki barda kendini iyi bir adam olarak gösterdin ve seni eve davet ettiler. Belki sarhoştular ve senden onları evlerine bırakmanı istediler. Bagajda aletlerin vardı. Onlara hayır diyemedin. Seni içeri aldılar. Gerisi de ortada."

Landry ceketinin içine uzanıp sigara paketini çıkardı. Bir tanesini dudaklarıyla paketten çıkarıp paketi kaldırmak üzereyken o kadar da kötü bir insan olmadığını göstermeye çalışıyormuş gibi bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Sigarasını reddetmem deli olduğumun kesin bir kanıtıymış gibi omuz silkti. Sigaradan derin bir nefes çekip nemli havaya doğru üfledi. Duman başının üstünde asılı kaldı.

"Kathy'nin göğsünü kesip eve götürdün."

Midem bulanıyordu. "Çok mantıksız. Ben birini öldürürken diğerinin arabada beklediğini mi düşünüyorsun."

"Bir tanesine hızla saldırıp bayılttın, sonra diğerini etkisiz hale getirdin. Herhalde birini arabaya bağlamışsındır."

"Öyle olmadı."

"Bana arabaları anlat. Neden terk edilmiş bir minibüs bulduk? Neden Luciana Young'ın arabası çalınmıştı? Neden senin araban kullanıldı? Neden Luciana'yı öldürmek için banyoya götürdün?"

Kathy'nin hayaleti gitmiş, Luciana'nınki gelmişti. Kendimi Charles Dickens romanındaki Scrooge gibi hissediyordum. Luciana, Kathy'nin durduğu yerde dikilmiş bana bakıyordu, ama onun elinde içki yoktu.

"Gördün mü? Mantıksız olduğunu sen de anladın. Bütün o arabaları oynatmak için birden fazla insana gerek olduğunu şimdiden biliyorsun."

"Polisi aramaya çalıştı, ama sen onu durdurdun, değil mi?" dedi Landry.

"Ne oldu?" diye sordu Luciana.

"Telefonu kırdım."

"Biliyorum," dedi ikisi de, ama yalnızca Luciana devam etti. "Zaten çok geçti, Charlie."

"Üzgünüm." O anda Jo'nun nerede olduğunu merak ettim. Bağlı da olsa, serbest de olsa güvendeydi. Pazartesi günü onun evine gitmek yeni hatalar dizisinin ilkiydi.

"Jo kim?" diye sordu Landry.

"Ha?"

"Az önce Jo'dan bahsettin."

"Hayır etmedim."

"Evet ettin. Onu da mı öldürdün?"

Öldürmüş müydüm? Hayır. Onu yalnızca bağlayıp itip kakmıştım. Luciana pazartesi akşamı yaptığı gibi yavaşça başını iki yana salladı. Duştan çıkıp Kathy'yle rolleri değiştirmişti. Bana temiz giysiler verip üzerimdeki kanlı giysileri değiştirmemi önermişti. Ben giysilerimin çok kötü olmadığını söyleyince başını iki

yana sallayıp tipik bir erkek olduğumu söylemişti. Luciana beni biramla birlikte salonda bırakınca iki kadının duştan sonra ne kadar inanılmaz derecede güzelleştiğini düşünüyordum. Bira yüzünden başım vızıldıyordu. Ardından, arkadaşım haline gelen karanlıkta Cyris'in bana yaptığı teklifi düşünüyordum. Uyandığımda Luciana kanepede yanıma çömelmişti, elimdeki bira halıya dökülüyordu.

"Bana merak etmememi söyledi," dedim.

"Kim? Jo mu?"

"Dedi ki, 'Hayatlarımızı kurtaran adamın halıyı lekelemesi hiç önemli değil.' Bana bir lifle yeni giysiler verip banyoyu gösterdi."

"Onun banyosunda duş aldın," dedi Landry. "Onu öldürmeden önce duş aldın."

"Evet, duş aldım."

"Berbat haldesin," dedi Luciana. Kathy'nin nerede olduğunu merak ediyordum.

Koridorda yürüdüm. Bu hatıra da Kathy'nin dayandığı bar kadar uzak ve uzun zaman önce gibi görünüyordu. Burada, bu manyak polisin elinde ölüp gidecektim. Buna rağmen buharla kaplı banyoya girmek içimi heyecanla dolduruyordu. Banyo tipik bir şekilde kadın kokularıyla doluydu; sabunlar, çiçekleri ve çayırları düşünmenize neden olan parfümler. İki güzel kadının evindeydim ve bu kadınlar bana borçluydu. Buradan her şey çıkabilirdi ve sonunda çıkmıştı da.

Giysilerimi bir yığın halinde çıkarmıştım. Üstüm başım kan ve toprakla kaplıydı; saçlarım kanla birbirine yapışmıştı. Vücudumun yalnızca giysilerimin ve saatimin olduğu bölümü temiz kalmıştı. Kulaklarımda toprak kalıntıları vardı. Alnımda hâlâ orada olan yumru çıkmıştı. Gülümsüyordum; hayatta olduğum için gülümsüyordum, öğrencilerimin ertesi gün sınıfa girdiğimi

görünce ne diyeceklerini düşünerek gülümsüyordum, Kathy ve Luciana'nın duşta bana katılmasını düşünerek gülümsüyordum.

Sıcak su hasarlı vücuduma çarpınca korkunç bir yanma hissetmiştim. Luciana'nın yakında öleceği banyodaydım. Dans edercesine ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçiriyor, yeşil şampuanı saçlarıma yediriyor, kırmızı bir köpük çıkarıyordum. Vücudumdan aşağı kırmızı sular akıyor, acıyan kaslarımdan, yırtılmış derimden uzun şeritler halinde süzülüyordu. Bu kanın çoğunun bana ait olmamasından memnuniyet duyuyordum.

"O giysilerinle çok rahatsız görünüyordun," dedi Luciana.

"İç çamaşırım yoktu."

Baş ağrım şimdiki gibi hoş bir şekilde zonkluyordu.

"Burada ciddi olmaya çalışıyorum, Feldman ve senin tek söyleyebileceğin duşta iç çamaşırını giymediğin mi? Neden giyecektin ki?"

"Ona aldırma, Charlie," dedi Luciana. "Polise gitmeliydik. Sen öyle yapmak istedin, ama o anda bu önemli değilmiş gibi göründü. Cyris öldüğü için açelemiz yoktu. Polise sabah gidebileceğimizi düşündük. Çok yorgunduk. O sırada sorularla uğraşamayacak kadar yorgunduk. Sabah ilk iş polise gitmeyi planlıyorduk. Sen de bizimle gelecektin. Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Kesinlikle," dedi Landry. "Neden duş aldın?"

"Berbat haldeydim," dedim. "Üstüm başım Cyris'in kanıyla kaplıydı."

"İkinci benliğin konuşuyor."

"Bir düşün," dedim. "Neden iki insanı öldürmeden önce duş alayım ki? Zaten yeniden kan içinde kalacaksam neden duş alayım?"

"Lanet olası duşu unut gitsin," dedi Landry. "Bana Jo'yu anlat. Kaç kurban var?"

Aşçıyı Öp şapkasına bakıp onu satın aldığında Landry'nin nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak ettim. Onu dışarıda alışveriş yaparken hayal etmek zordu. Alışveriş merkezinde dolaşıp mağazaya girdiğini ve o şapkayı rafta gördüğünü hayal etmek. Şapkayı kasadan geçirip torbaya koyan tezgâhtar kızla hoş bir sohbet yapmış mıydı? Flört etmişler miydi? Havadan sudan konuşmuşlar mıydı? Landry şapkayı mağazadan çıkınca hemen takmış mıydı? Bir gün bir adamın hayatına son verirken bu şapkayı takacağını düşünmüş müydü?

Luciana, Kathy'nin ardından görünmez olmaya başlamış, artık bulundukları dünyaya geri dönmüştü. Üzerinde öldüğü zamanki bornoz vardı, ama beni uyandırdığında saçlarında olan havlu yoktu.

Gece çöküyordu. Polise gitmeyeceğimize göre eve gitme zamanı gelmişti. Kendi evlerinde öldürülecekleri için yapmam gereken ilk şey onları ayırmaktı. Yorgun bir şekilde kanepenin koluna oturmuştum; pazartesi sabahı beni yoruyordu. Kathy'nin evli olduğunu o sırada öğrenmiştim.

"Kıskandın, değil mi?" dedi Luciana.

"Kaç kurban?" diye tekrarladı Landry.

"Kıskanmadım," dedim, ama kıskanmıştım ve Luciana da bunu biliyordu.

Kathy'nin kocası avukattı ve bize yardım edecekti. Bir adam öldürmüştüm ve temsil edilmem gerekiyordu. Sabaha kadar beklememizin nedenlerinden biri de buydu. Belki de gerçek neden buydu. O sırada dikkatim dağınıktı. Sonunda kan lekeli giysilerimi alıp Kathy'yi beraberimde götürmüştüm.

"Kıskanmak mı? Sen bir şey mi aldın, Feldman? Sorun bu mu?"

"Başka şeylerin yanı sıra," dedim. Luciana da kayboldu ve namlunun karşısındaki hayat normale döndü.

22

Bir psikopat. Bu sözcük Feldman'ı tarif etmek için yeterli değildi. Onun için birkaç sözcüğün birleşmesi gerekirdi. Bir dizi sözcüğün. Yalnızca diplomalı doktorların telaffuz edebileceği uzun harfli sözcükler. Landry hiç bu kadar kafası karışık biriyle karşılaşmamıştı. Aslında bu durum bir bakıma onun çok işine yarayacaktı. Feldman'ın ağzından çıkan her sözcükle Landry onu buraya getirme kararının doğru olduğunu bir kez daha görüyordu. Hatta çok masrafsız bir çözümdü onunki.

Tüfeği dizlerinin arasına koyup omuzlarını geriye attı, krampı önlemeye çalışarak koltuğa biraz daha gömüldü. Uzun bir gece olacaktı. "Kıskanmadığını söyledin. Kimi kıskanmıyordun? Jo'yu mu?"

"Kathy'den hoşlanmıştım, hepsi o kadar. Bu suç mu?"

"Ondan nasıl hoşlandığına bakılırsa kesinlikle suç. Neden Luciana'yı banyoda öldürdün?" diye sorarken kendini kurbanın ilk adını kullanırken yakaladı. Bunu ne kadar zamandır yapıyordu? Bu demekti ki kurbanları kişiselleştiriyordu; bu demekti ki bu olay onun için sıradan bir dava değildi. Ama neden olmasındı? Eğer bir adamı öldürecekse bunun ilk adı olan biri

için olması daha iyiydi. O kadınlar kişiselleştirilmeyi hak ediyordu. Adaleti hak ediyorlardı. Ya *intikamı? İntikamı hak ediyorlar mıydı?* Ettiklerine karar verdi Landry. Bu yüzden oradaydı. Bu yüzden geriye kalan kısacık hayatını mahvediyordu. "Neden yatak odasında değil? Onun daha önce duş aldığını söyledin, o zaman neden onu tekrar banyoya götürdün?"

"Nedenini bilmiyorum," dedi Feldman. Landry daha önce düzinelerce kadını öldüren düzinelerce adamdan aynı cevabı almıştı.

"O kazığı göğsüne soktuğunda o hâlâ hayattaydı, Feldman." Öne doğru eğilip silahı sıkıca kavradı. "Bunu sıçrayan kandan anlayabiliyoruz. Acı çektiğini biliyoruz, çünkü tırnakları avuçlarına batmıştı."

"Polise yapılan aramayı düşün. Eğer ben eve onlardan sonra daldıysam telefon nasıl oldu da dışarı çıktı? Neden minibüsün anahtarını kırdım?"

Bunlar iki önemli noktaydı ve Landry bunları biraz düşünmüştü. Bu onun işiydi. "Anahtarı kırdın, çünkü minibüs çalıntıydı ve kurbanların arabasını kullanabilecektin."

"Bu zayıf bir açıklama ve sen de bunu biliyorsun. Ya telefon?"

"Sırf kafamızı karıştırmak için telefonu dışarı attın," dedi Landry.

"Eğer buna inanıyorsan gerçekten bir çıkmazdasın demektir. Ya arabalar?" diye sordu Feldman. Paniğe kapılmaya başladığı için sesi yükseliyordu. "Luciana'nın evinde araba yoktu. Kathy arkadaşını evine bıraktıysa, onun arabasına ne oldu?"

"Sen söyle."

"Her şeyi çözdüğünü sanıyordum."

"Senin aklının nasıl çalıştığını nereden bilebilirim?" dedi Landry. Aslında bunu bilmek istemiyordu.

"Bilemezsin. Sen bir fikrin olamayacak kadar **delirmişsin.**"

Landry, böyle bir adam kendisine deli bir yana **herhangi bir** etiket yapıştırabildiği için öfkeyle ayağa fırladı. Ona **tüfekle vurmak** için hızla odayı geçti, ama Landry nişan alır, Feldman **ondan** uzaklaşmak için dönerken bu orospu çocuğunun değerlendirmesinde o kadar da hatalı olmadığını fark etti. Kendisi **elbette bir** deliydi. Aklı başında hiçbir polis yargılama bahanesiyle bir **şüpheliyi** buraya getirmezdi. Silahını indirip geri çekildi. Feldman yavaşça ona dönüp gözlerini açtı, bedeni rahatlayarak gevşedi.

"İki araba vardı," dedi Landry, koltuğuna geri dönerek. "Luciana'nınki ve senin minibüsün. Onları Luciana'nın evine kadar takip ettin. Onu orada öldürdün. Minibüsü almak yerine Luciana'nın arabasıyla Kathy'yi onun evine götürdün, onu öldürüp arabayı bıraktın." Koltuğa rahatça yerleşti. "Önce defterinde senin adresin bulunan sayfayı yırttın, ama bütün defteri almayarak hata ettin." Sigarasından bir nefes daha çekti. *Güzel, tatlı duman. Bu işi atlatmama yardım et.* "Neden onun göğsünü sakladın?"

"Arabamın onun garaj yolunda görüldüğünü söylemiştin. Gördün mü? Açıklaman hâlâ mantıksız."

Landry de mantıksız olduğunu biliyordu. Araçların durumunu doğru dürüst açıklayamıyorlardı ve bu en başından beri onun kafasını karıştırıyordu. Ama başka bir sürü şey mantıklıydı. Kimin hangi arabayı kullandığına bakılmazsa bütün parçalar yerine güzelce oturuyordu. *Ama aslında oturmuyordu. En sonunda bazı parçalar açıkta kalıyordu ve yalnızca pasaklı insanlar ekstra parçaları umursamazdı.* Feldman'ın evindeki kazık. Kesilmiş göğüs. Kanlı giysiler. Kurbanlardan birinin evinde görülen araba. Feldman'ın yazdığı mektup. Vücudundaki kesikler ve sıyrıklar. Konuşmaları sırasındaki zırvalamaları. Akşamın başında yalan söylemesi.

Adının yazılı olduğu kan lekeli defter. Bu kadarı yeterdi. Jürinin hükmü vermesi için bundan çok daha azı yeterli olurdu.

Emin misin? Gerçekten emin misin? Yoksa kanser ilaçları seninle dalga mı geçiyor?

Sigaranın izmaritini şömineye doğru fırlattı, ama izmarit mesafenin ancak yarısını aşabildi. Landry paketi çıkarıp bir tane daha yaktı. Bu işten sıkılmıştı. Evine gitmek istiyordu. Emekli olmak istiyordu. "Kendi sözlerinle duymak istiyorum."

"Neyi?"

Landry derin bir nefes aldı. Hava soğuktu. Küf ve sigara dumanı tadı alıyordu. "Bana gerçeği söyle. O zaman her şey ikimiz için de daha kolay olacak. Bu işi bitirebiliriz."

"Neden? Planların mı var? Eve gidip gecenin geri kalanını beni öldürmeni haklı çıkaracak şeyleri düşünerek mi geçireceksin?"

"Anlat bana," dedi Landry. Feldman'ın yorumuna aldırmamıştı, çünkü gerçeğe çok yakındı. "Hangisi yaptı? Alnındaki o güzel morluğu yapan o şanslı kadın hangisiydi?"

"Bak, dedektif, yaptığın şey delilik. Bir düşün. Beni buraya getirip..."

"Kapa çeneni, Feldman," dedi.

"Bir düşün..."

"Sağır mısın sen? Komik sağır adam? Bu mudur yani?"

Tanrım, neden itiraf isteme zahmetine giriyordu ki? Yalnızca buraya gelme amacını gerçekleştirmesi yeterliydi. Eve git. Sarhoş ol. Uyu. Sabah tekrar sarhoş ol. Şimdi ile son arasındaki her sabah sarhoş ol. Sürekli sarhoş kal, o zaman bunların hiçbiri gerçek gibi görünmez. Hepsi kötü bir rüya olabilir.

"Ya evimin kapısına ne diyorsun?" dedi Feldman. "Biri zorla evime girmiş. Birisi odamı mahvetmiş. Neden Kathy'nin göğ-

sünü kesip yatağımın üstüne bırakayım? Bunu bildiğim halde neden seni içeri alayım? Birini öldürecek olsam bütün kanıtları saklardım."

"Bir hatıra istedin, Feldman. Senin gibiler hep ister. Ve senin gibiler o kadar küstahtır ki bizim geleceğimizi hiç düşünmez."

"Ya evim? İçeri zorla girilmesi?"

"Dikkati kendinden uzaklaştırmak için evi sen talan ettin. Bütün bu saçmalıkları anlatarak şüpheleri kendinden uzaklaştıracağını düşündün. Yakalanırsan bunlara güveniyordun. Hadi, Feldman. Bu saçmalıklardan bıktım artık."

"Polisin geleceğini hiç düşünmeyecek kadar küstah olduğumu, ama aynı zamanda sizin geleceğinizi bilerek odamı talan ettiğimi söylüyorsun. Gördün mü? Çok mantıksızsın."

"Bildiğim şey şu, Feldman. Bana yalan söylediğini biliyorum. O iki kadını tanıdığın halde tanımadığını söyledin. Evlerine gittiğin halde gitmediğini söyledin. O iki kadının korkunç şekilde öldüğünü biliyorum. Vücut parçalarını sakladığını biliyorum. Adını ve telefon numaranı Kathy'nin defterinden yırttığını biliyorum. O kâğıdı yatağının üstünde buldum. Ama o kadınlar masum değildi, değil mi, Feldman? Bunu hak etmişlerdi. Seninle alay ettiler ya da seni reddettiler veya yüzüne tuhaf bir şekilde baktılar. Yoksa markette arkalarında dikilirken sana gülümsemeyi mi unuttular?"

"Hiç fark etmez, değil mi?"

"Ne?"

"Ne söyleyeceğim fark etmez. Sen zaten kararını vermişsin."

"Demek itiraf ediyorsun."

"Yapmadığım bir şeyi asla itiraf etmem. Eğer beklediğin buysa, zamanını boşa harcıyorsun. Neden bu işi bitirmiyoruz? Böylece senin basit, küçük oyununu oynamak zorunda kalmayız."

"Belki de haklısındır, Feldman. Belki de çok fazla zaman kaybettim."

Landry ayağa kalkıp tüfeği Feldman'a doğrulttu. *Düşün, kahrolası, düşün. Sen bir polis memurusun, senin işin kanunlara uyulmasını sağlamak. Yaptığın şey bu mu? Öyle mi? Neden kendine bir bakmıyorsun?*

Landry tüfeği doğrultmaya devam ederek sürgülü kapıyı açtı. Soğuk rüzgâr kulübeye dolarken Landry iliklerine kadar ürperdi. Zihni de ürpermişti. Buz gibi geçen o birkaç saniye içinde gece bitmeden yapacağı şey yüzünden kendinden nefret etti.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu konuyu daha önce halletmişti. Halletmiş ve mantıklı nedenler bulmuştu.

Elbette mantıklı nedenler buldun. Ama bir şey saklıyorsun, değil mi? Temiz giysiler. İncil. Bu gece buraya geleceğini biliyordun. Buraya plansız gelmiş değilsin. Buraya kötü bir planla geldin.

Temiz giysiler ve İncil hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Birini tutuklamak ile onu gece yarısı ormana getirip vurmak arasındaki sıçrama çok büyüktü.

Ve sen bu sıçramayı yapamayacağını mı sanıyorsun?

Feldman'a baktı. Tekrar öfke duymaya başlamıştı. Bütün öfkesi bu katile yönelik değildi, ama öfkesinin bir kısmını kendisine yöneltmesi yıkıcıydı. Feldman'dan nefret ediyordu. Feldman'dan nefret ediyordu, çünkü bütün bunlar onun suçuydu. Kendisini bunu yapmaya mecbur bıraktığı için nefret ediyordu ondan.

En kötüsü de kendisinden nefret ediyordu.

23

Koltuğumda ya da duvarlarda, vitraylı cam kapıda kan yoktu, demek Landry küvetteki kızı bulduklarından beri buraya gelmediğini söylerken doğruyu söylüyordu. Ya da belki de yalan söylüyordu ve insanları kapalı ortamlarda vurma alışkanlığı yoktu. Beni ormanda yürüyüşe götürse işler onun için daha kolay olurdu.

"Cyris bulunduğunda içinin bomboş olduğunu hissedeceksin. Masum bir adamı öldürdüğün için kendini asla affedemeyeceksin. O durumda teslim olacak mısın?"

Bana cevap vermedi. İki eliyle tüfeği tutarak kapının yanında dikilmeye devam etti. Yüzündeki ifade onun da burada olmaktan hoşlanmadığını gösteriyordu. Tüfek bana bugünün cinayeti, yarının istatistiği olacağımı hatırlatıyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki yağmuru zor duyuyordum. Midem o kadar kötüydü ki içindeki sıvılar korkudan oluşan bir lağım çukuru yaratmıştı. Kusup üzerimi de kirleteceğimi düşünüyordum. Az sonra ölecektim.

"Hadi, Feldman. Gitme zamanı," dedi. Sesi yenilmiş gibi çıkıyordu.

"Hayır. Hayır, lütfen, ne yaptığını bir düşün."

"Düşünüyorum zaten. Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın. Hadi artık, ayağa kalk."

Ayağa kalkmaya çalışıyordum, ama koltuğun açısı ve içine gömülmüş olmam kelepçelerle birleşince kalkmamı zorlaştırıyordu. Öne doğru debelenirken koltuğun yayları battı. Sonunda ayağa kalktığımda nefes nefeseydim, ama burası o kadar soğuktu ki insan terlemiyordu. Landry bana kapıya doğru yürümemi işaret etti. Kapıda durup Tabiat Ana'nın bana son gecemde sunduğu şeye baktım. Rüzgâr içeri dolup ikimizi de sıkıca yakalarken bacaklarım korku ve soğuktan titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Ceket yok mu?" diye sordum.

"Eminim ceket olmadan da yaşayabilirsin."

"Ben de kendimi komik sanıyordum. En azından bir ricada bulunabilir miyim?"

Sigara için cebine uzanırken başını iki yana salladı. "Hayır."

"İçeri zorla girilmediğini söyledin. Sence bu katili tanıdıkları anlamına gelmiyor mu?"

"Ben de en başından beri bunu söylüyorum," dedi Landry.

"Yanlış anladın."

"Hayır. Anlamadım."

Landry'nin eldivenli ellerine baktım. Birisi cesedimi bulup bu kulübeyle bağlantımı keşfetse bile onun izlerini asla bulamayacaklardı. Bana bir kez daha sigara teklif etti.

Bir kez daha başımı salladım. "O şey insanı öldürür."

Yorumuma sırıtıp yavaşça başını iki yana salladı. "Kahretsin, Feldman, çeneni kapatamaz mısın hiç?"

"Elimde değil," dedim. Gerçekten değildi. "Ama galiba şimdi bir sigara denemek için en uygun zaman."

Bana bir sigara fırlattı. Onu havada yakalamak bileklerimi çok acıttı. Bana zaman kazandıracaksa bütün sigarayı içecektim.

"Çakmak?"

Çakmağı da fırlattı. Bu adam hiç riske girmiyordu. Bana asla yaklaşmayacaktı. Akşamın erken saatlerinde onun otoritesinden korkmuştum. Şimdi saygımı gerektiren şey tüfekti. Sigarayı dudaklarımla sıkıca tutarken çakmağı kaldırdım, çakıp yakmayı başardım. Alev çıktı, ama sigara yanmadı.

"İçine çekmen lazım," dedi Landry. Sesi neredeyse şefkatli çıkıyordu, sanki beş yaşında bir çocuğa bisiklete binmeyi öğretir gibi.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum, ama ağzım hızla dumanla doldu. Bir pamuk topu yutmuşum gibi boğazıma kaçtı. Öğürmeye başladım. Duman ciğerlerime dolarken burnumdan duman ve sümük fışkırdı. Sigara ağzımdan düştü, ama alt dudağıma yapıştı. İtip yere düşürdüm. Ucundan küçük bir duman çıktı.

Landry hareketsizdi. İçeride kimsenin olmadığını düşündüren boş gözlerle beni seyrediyordu. Burada olan hiçbir şey onu eğlendiriyor ya da öfkelendiriyor değildi. Kaybolmuş görünüyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Seni öldüreceğim için neredeyse üzülüyorum."

"Üzülüyor musun?"

Birden içinde bulunduğu dalgınlıktan kurtuldu. "Senin hakkında yanılmıyordum, Feldman. Sen tam bir çok bilmişsin." Silahı bana doğru salladı. "Şimdi o pisliği temizle."

Sigarayı alıp şömineye attım. Bana yardımı olacak bir hareket ya da sözcük düşünmeye çalıştım, ama Landry beni tü-

fekle dürterek küçük verandaya çıkardı. Bir ayağımı ileri atıp yürümeye başladım. Çamura basınca bütün gece buzlukta tutulan iğnelerle akupunktur yapılıyormuş gibi hissettim. O iğneleri vücuduma soğuk rüzgâr batırıyordu. Islak giysilerim vücuduma çarpıyordu.

Landry beni yeniden dürterek ilerlememi söyledi. Arabasının yanından geçerken eğilip içeriden bir fener aldı. Bu süre zarfında tüfeği üzerimden çekmedi. Feneri bana fırlatıp beni ağaçlara doğru yönlendirdi. Kahrolası ağaçlar. Bu hafta bütün hayatımda gördüğümden daha fazla ağaç görmüştüm. Nereye gittiğimi göremiyordum.

"Oyalanmayı bırak, Feldman. Eminim orada bir patika bulabilirsin."

Feneri koyu karanlığa çevirip dalları ve yaprakları aydınlattım. Ama orada başka bir şey yoktu, ne bir patika ne de başka bir yol. Yine de ilerlemeye devam ettim. Gerekirse Landry beni durdururdu. İki kayın ağacının arasından geçtim, bana kirli parmaklar gibi saldıran dallardan korunmak için yüzümü örttüm. İki adım atmayı başardıktan sonra kayboldum. Ağaçlar yüzünden ormanı görememek. Ama şimdi karanlık yüzünden ormanı göremiyordum. Yerler çamurdan sertleşmiş toprağa ve ağaç köklerine dönmüştü. Feneri etrafta dolaştırıp daha yavaş yürümeye başladım. Amacım zaman kazanmak değil, dikkatimi adımlarıma yoğunlaştırmaktı.

"Yanlış adamı yakaladın, Landry."

"Bundan şüpheliyim."

"Beni öldürmeyi en azından biraz geciktirmen gerekmiyor mu?"

"Ben meşgul bir adamım."

"Beni bağlayabilirsin. En azından biraz daha kanıt bulana kadar bekleyebilirsin."

"İhtiyacım olan bütün kanıtlar elimde."

"Yanılıyorsun. Beni bağla, yanıldığını anladığında kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum." Gerçekten söz veriyordum. Yakındaki nehrin sesi gittikçe artıyordu. "Ne yaptığını bir düşün."

"Düşünüyorum. Senin bir sonraki kurbanını düşünüyorum."

Ne kadar uzaklaştığımızı bilmiyordum. Belli ki Landry benim kulübenin yanında bulunmamı istemiyordu. Burada benim için güzel bir yer düşünüyor olmalıydı. Belki büyük bir delik. Üşüdükçe zaman hissimi kaybediyordum. Aradan yarım saat geçmiş olabilirdi. Birkaç kilometre yürümüş olabilirdik. Kathy dalların arasından ölüme doğru sürüklenirken zaman ve mesafe hissinin kaybolup gittiğini söylemişti. Eh, haklıydı.

"Bir sürü konuda haklıydım, değil mi Charlie?" diye sordu Kathy. Yanımda yürüyor, ağaçların arasından kolayca süzülüyordu.

"Haklıydın," dedim sessizce. Kathy başını salladı.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. "Her şeyi bana borçlu olduğunu söyledin. Luciana'nın evinden ayrılıyorduk. Ölümünün üstünden fazla zaman geçmiş olamazdı."

"Ah, o kadar çabuk değildi, Charlie. Luciana ölmeden önce beni eve bırakmıştın. Ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Senin evine gidiyorduk, polise gitmekten söz ediyorduk. O çayırın yanından geçerken sen karşıya park etmiş siyah minibüsü göstermiştin. Onu görmek içimi ürpertmişti. İkimiz de oradan geçerken ağaçlara doğru bakmıştık."

"Dali'nin ağaçları," dedi Kathy.

"Dali'nin ağaçları."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Landry, ama cevap vermedim. Ellerimi ve kollarımı yırtan dalların arasında ilerlemeye devam ettim.

Zihnim dünyanın güvenli olduğu ve Kötülüğün bizi bekleyen mezar taşı olduğunu bilmediğimiz zamanlara doğru kayıp gidiyordu. Sonra zihnim çok daha uzaklara kaydı. Artık ağaçların arasında yürümüyordum. Sükûnet Sokağı'na girmiştim. Kathy artık hayalet değil, dokununca sıcak olan etten ve kandan yapılmış bir kadındı. Sükûnet Sokağı'na bakarken tek düşündüğüm orada yaşamaya paramın yetmeyeceğiydi. Evine bakınca Kathy'nin zengin olduğunu anlamıştım. Bunun benim için sakıncası yoktu. İki katlı ev bir malikâneye benziyordu. Belki on yıllıktı. Ön tarafında bir düzine çalı, açmakta olan gül fidanları vardı. Gecenin bu saatinde güller siyah görünüyordu. Ağaçlar da öyle. Dallarında oturan kuşlar gibi.

Burası benim yaşamak istediğim evdi, Kathy'yle birlikte. Bütün hayatım boyunca garaj yolumdan Mercedes'lerle kaplı bir sokağa çıkmak istemiştim. İşlevsiz ergenlerin düşmanı olan düşük maaşlı bir lise öğretmeni yerine beyin cerrahı ya da astronot olmalıydım, sabahları evden çıkarken veda öpücüğü verdiğim kadın Kathy olmalıydı.

Kocası evde olmadığı için onunla birlikte içeri girmiştim.

"Aptal bir sarışını becermeye gitmişti," dedi Kathy'nin hayaleti. "İşten önce temiz giysiler giymek için eve geleceğini sana söylemiştim. Evliliğimde problemler yaşıyor olmama çok sevinmiştin."

"Evet, bunun için üzgünüm," dedim, ama bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu sabah gazeteyi okurken beni rahatsız eden bir şey.

"Senin hatan değildi. Evi kontrol etmeme yardım etmiştin ve dışarı çıktığında saat neredeyse beşti. Adını ve numaranı yazdım. Sonra sen gittin. Ben artık ölüydüm."

"Değildin."

"Kılı kırk yarıyorsun," dedi Kathy.

Kathy'nin beni seyretmesini seyrederek arabama kadar geri geri gittim. Birbirimize el salladık, o içeri girdi. Kapının kilitlendiğini duydum. Onu bir daha canlı görmeyecektim. Arabama bindim. Esniyordum, içim geçiyordu. Camlar açık gittiğim için rüzgâr içeri giriyordu. Beni hasta eden bir normallik hissi duyuyordum. O çayırdan geçerken göreceğim şeyi önceden bekliyordum; Cyris'in çimenlerin arasından yola doğru yürümesi.

Ama benim gördüğüm şey bundan daha korkunçtu. Çayırın önünden geçerken...

"Minibüs gitmişti," diye tamamladı Kathy. Sonra Kathy de gitti.

İki ağacın arasına girdim. Nehrin iri kayaların üstünden beyaz ve şiddetli sularla hızla aktığını görebiliyordum. Tepede ağaç engeli olmadığı için yağmur burada daha şiddetli yağıyordu. Devasa damlalar nehrin yanındaki toprağı yağmalıyor, küçük çamur parçalarını nehre gönderiyordu. Başıma ve omuzlarıma çekiç gibi inen yağmur damlaları öfkeli buzdan iğneleri ruhumun derinlerine batırıyordu. Landry'nin arkamdaki ayak seslerini duyabiliyordum. Her seferinde ayak sesini bir daha duyup duyamayacağımı merak ediyordum. Beni kulübede vursa daha sıcak olurdu. Bütün bunlar az sonra bitecek ve ben korkmak ya da hayaletlerle konuşmak zorunda kalmayacaktım.

"Dur orada," dedi Landry.

Durup etrafı inceledim. Siyah ağaçlar, siyah zemin, siyah sular, siyah gökyüzü. Sonun rengi böyle bir şey olmalıydı.

"Yavaşça dön."

Döndüm. Yağmur *Aşçıyı Öp* şapkasına çarpıp kenarlardan aşağıya süzülüyordu. Buna uygun önlüğü de var mıydı acaba? Titremeden duramıyordum. Sular yüzümden aşağıya süzülüyordu. Gözlerimi silme zahmetine girmedim. "Güzel bir yer," dedim sessizce. Yüksek sesle konuşamayacak kadar üşüyordum. Komik olamayacak kadar da korkuyordum.

Landry öne çıktı. "Neredeyse geldik, biliyor musun?"

"Nereye?"

"Yolun sonuna. Burayı nereden bildiğimi biliyor musun? Kulübeyi değil, onu zaten biliyorsun. Tam buradan bahsediyorum."

"Burası da olay yeri mi?"

"Evet, ama bu kadar gelmemiz gerekmiyordu. Küvetteki kız adamın ilk kurbanı değildi. İkincisiydi. Adam bizi buraya getirdi. İlk kurbanını arkandaki mağaralarda bulduk."

Gözlerimi tüfekten uzaklaştırma fikri pek hoşuma gitmiyordu, ama onun bakışlarını takip edip feneri işaret ettiği yere doğru tuttum. Işık hüzmesi mağaranın ağzında kayboldu.

"Oradaki delikler o kadar derin ki bir taş atsan düştüğünü duymazsın."

"Ceset var mıydı?"

"Cesedi bulmak iki günümüzü aldı, bulmamızın tek nedeni onu arıyor olmamızdı. Seni kimse aramayacak. Öleceksin, Feldman. Seni yaratanla temiz bir vicdanla karşılaşma şansın var."

Landry nişan aldı. Kalbimin deli gibi çarptığını, midemin guruldadığını duyabiliyordum. Çenelerim zonkluyordu. Boynum acıyordu. Nehri ve yağmuru duyabiliyordum. Bağırsaklarım düğüm düğümdü. İdrar kesem gevşemek istiyordu. Esnemek, çığlık atmak, koşmak, bin kere mekik çekmek istiyordum. Birden-

bire boşalmayı hak eden bir enerji patlaması yaşar olmuştum. Daha iyi bir insan olma, özlenecek biri olma şansını hak ediyordum. Soğuk cesedimin bu soğuk, ölü arazide yattığını hayal ettim. Beni kimse bulamayacaktı. Cenaze törenim boş bir tabutla yapılacaktı. İnsanların beni sevdiklerini söylemelerini istiyordum. Toplumun şoke olmasını. Eğittiğim öğrencilerimin onlara artık ders veremeyeceğim için düş kırıklığına uğramalarını istiyordum.

Jo'yu düşündüm. Keşke onun için neler hissettiğimi ona söyleyebilseydim. Keşke olanlar için üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Keşke onu Cyris gibi insanlara karşı uyarabilseydim. Jo polise gidip bütün hikâyeyi anlatacaktı. Beni kimin öldürdüğünü anlayacaklar mıydı?

Fırtına bulutlu gökyüzünün altında, ağaçların, çamurun ve kayaların arasında yağmurda dikiliyordum. Burası ölmek için iyi bir yer değildi.

Feneri Landry'nin yüzüne tuttum, ama parlak ışık onu kör etmedi.

"Tanrı seni kahretsin, Feldman. Ve beni de bağışlasın."

Gözlerimi kapadım. "Cehenneme kadar yolun var."

Tüfeğin sesi geceyi paramparça etti.

24

Çığlık attığımı duyabiliyordum.

Islak zemin omurgamdan yukarıya soğuk dalgaların çıkmasına neden oluyordu. Ölüm beni dondurmuştu. Çığlık atmaya devam ettim. Ellerimi göğsüme bastırıp sıcak kanı hissettim. Parmaklarımın arasından su gibi süzülüp göğsümün iki yanından aşağıya akıyordu. Çığlığım devam ederken birkaç saniye sonra bunun gerçekten de su olduğunu fark ettim. Doğrulup feneri ileriye uzattım. Landry ileri geri sallanıp dengesini bulmaya çalışıyordu. Tüfek sağ elindeydi, namlu yere bakıyordu. Sol eli başının arkasına uzandı. Arkasında bir şey hareket ediyordu.

Ayaklarımı ve ellerimi kaygan zemine bastırıp kalkmaya çalıştım. Ayağa kalkıp olabildiğince hızlı bir şekilde Landry'ye doğru koştum. Beni gördü, tüfeği kaldırıp tetiği çekti. Kaybedecek olduğum kan beynimden geçerken gözlerim alev alevdi, ama tüfekten yalnızca bir klik sesi çıktı. Bu demekti ki tüfekte hâlâ mermi olsa da fişek yatağında fişek yoktu. Bunu bilecek kadar çok film izlemiştim. Bu yüzden dünyanın en güzel sesi olan bu klik sesinden başka bir şey çıkmadı. Darbenin şiddetini artırmak için başımı ve omuzlarımı eğip Landry'ye bütün gü-

cümle çarptım. Fener elimden düştü, tüfek de onun elinden fırlayıp gitti. O hızla bir ağaca yapışan Landry'nin başı büyük bir çatırtıyla ağaca çarptı.

Ondan uzaklaştım. Fener birkaç saniye benim yüzümde dolaştıktan sonra Landry'ye döndü. Bilinçsiz görünüyordu. Şansı varsa bu kez silahı ona doğrultan ben olmazdım.

"Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dedim, Jo'ya dönerek.

"Daha sevinme," dedi, tüfeği alıp bana doğrultarak. Kontrol etmeye çalıştığı tüfek ellerinde titriyordu. Jo daha önce hiç tüfek tutmamıştı, ama tüfeğin mekanizması oldukça kolaydı; pompala, nişan al, ateş et. Eğilip Landry'ye vurduğu taşın yanında duran feneri aldı. Yüzümde dolaştırdığı ışık onu görmemi engelliyordu. Ona sarılmak istiyordum, ama kelepçeler yüzünden bunu yapamıyordum. Hem zaten bunu yapsam herhalde beni vururdu.

Feneri Landry'ye çevirdim. Başının yan tarafından ve boynundan aşağıya kan süzülüyordu.

"Ona yardım etmemiz gerek," dedi Jo.

"Öyle mi?"

"Kim o?"

Ben de bunu merak ediyordum. "Çok fazla şey gören, ama hepsini yanlış anlayan bir polis."

Sesimin ne kadar sakin çıktığını bilmiyordum, ama Jo bana her şeyi yanlış anlayan benmişim gibi bakıyordu. Belki de sesim ciddiyetsiz, hatta umursamaz çıkıyordu. Evet, ormana bir yolculuk daha. Evet, bir psikopat daha.

"Cinayetleri senin işlediğini sandı."

"Hı-hı."

"İşledin mi?"

Diğer tarafa döndüm, çünkü cevabı zaten biliyordu. Landry'ye bakıp ona doğru eğildim. Bana boş boş bakarken bilincini kaybetmemeye çalışıyordu.

"Bizi takip ettiğin için teşekkürler," dedim, tekrar Jo'ya bakarak. "Ve hayatımı kurtardığın için de teşekkürler. Bağlardan nasıl kurtuldun?"

"Fark eder mi? O adam seni arabasının arkasına koyarken kurtulduğum için şanslısın. Aynı şekilde sizi polis merkezine kadar takip etmeye karar verdiğim için de şanslısın."

"Ne polis merkezi ama," dedim etrafıma bakınarak.

"Yine de takip ettiğim için şanslısın, değil mi? Arabanın altındaki mıknatıslı kutuda yedek anahtarım olmasaydı şu anda ölmüş olacaktın. Açıkçası bu ne kadar kötü bir şey olurdu, şüpheliyim. Acele etmeliyiz. Böyle durumlarda beyin sarsıntısı tehlikeli olabilir."

Tüfek ellerinde titremeye devam ediyordu; Jo ya soğuktan titriyordu ya da beni kurtarmış olmasının verdiği şok yüzünden. Landry'nin anahtarları koyduğunu gördüğüm cebini kontrol ettim. Ben ondan uzaklaşırken Landry'nin bacakları büküldü, onu ayakta tutan tek şey anahtarların ağırlığıymış gibi yere çöktü. Kafasına iki kez darbe aldığından beri hiçbir şey söylememişti. Onu böyle daha fazla seviyordum.

Kelepçeleri açmaya çalışırken delik, anahtarlardan daha küçük göründü. Ellerim o kadar çok titriyordu ki anahtarın ucu kelepçenin zincirine çarpıp duruyordu. Jo yardım etmeyi teklif etmiyordu. Sonunda anahtarı deliğine sokabildim. Aynı dramayı ikinci anahtarla da yaşadım. Özgür kaldığımda kelepçeleri Landry'nin ellerine geçirdim. Landry inlemeye başlamıştı. Ellerini başının üstüne götürdü. Nerede olduğunu ya unutmuştu

ya da artık umursamıyordu. Arkamdaki mağaraya, bir ekibin bir kızın cesedini bulmasının iki gün sürdüğü mağaraya baktı.

"Onu kulübeye götürmeliyiz," dedi Jo.

"Bu adam beni öldürmeye çalıştı. Onu hiçbir yere götürmüyorum."

"Onu hastaneye götüreceğiz, Charlie. Sonra da polise gideceğiz."

Önce Jo'nun yüzüne, sonra tüfeğe baktım. Bu ikili öncekinden çok daha iyiydi. "Beni cinayetle suçlayacaklar."

"Eğer masumsan suçlamazlar. Hem zaten nasıl bir katil bu şartlar altında bir polis memurunu hastaneye götürür ki?"

"Yani bana inanıyorsun."

"Artık garip şeylerin olmasına daha fazla açığım diyebiliriz."

"Benim tarafımda olduğun için seviniyorum," dedim.

"Ben sevinmiyorum, ama onu burada bırakırsak ölür."

O zaman onu orada bırakmalıydık. Landry'nin ayağa kalkmasına yardım ettim, ama bacakları jöle gibiydi. Kendi ağırlığını taşıyamıyordu, ben de onu. Soğuktan dolayı zayıf düşmüştüm ve onu kulübeye kadar taşımak çok zor olacaktı. Yolda ölürse onu olduğu yere bırakacaktım. Jo'nun bunun için beni vurmayacağını umuyordum.

"Onu taşımak istemediğine emin misin?" diye sordum.

Jo cevap vermedi.

"Jo?" Landry'yi omuzlarıma kaldırdım. Önce sendeledim, ıslak zeminde kaymamaya çalıştım. Baldırlarım yanıyordu. Landry en az doksan kilo olmalıydı. Onu kaldırmak bu kadar ağırsa taşımak imkânsız olacaktı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim, arkama dönerek.

"Bu konuda haklısın, ortak," dedi uzun boylu biri. Siyah giysileri, kirli bir teni, uzun, siyah saçları, eğri büğrü sakalları, dağınık favorileri vardı ve Jo'nun yanında dikiliyordu.

Tüfek artık Jo'nun elinde değildi. Jo'ya doğrultulmuştu.

25

İzliyor, izliyordu. Cyris bekliyor ve izliyordu. Evet, evet, her şey iyi gidiyordu, hem de çok iyi. Yağmur ormana düşmeye devam ediyordu, ama o yağmura aldırmıyordu. Yüzmeye gittiği, bir köpeğin boğulduğunu gördüğü günü hatırladı. Islak tüylerin kendisini kaşındırdığını düşünmüştü. Durmadan köpeğin ruhunun ne renk olduğunu merak ediyordu; sonra bir ruhu olup olmadığını merak etmişti. Mavi mi olurdu, yoksa gri mi?

O ıslak köpeğin parmaklarının arasında neler hissettiğini merak etti. Köpek konuşabilseydi, öteki köpeklere dikkat etmesini söylerdi, çünkü kuduz olabilirlerdi, bazen ölü olabilirlerdi. Islak köpeği düşünmek ona yağmur yağdığını hatırlattı. Yağmurdan nefret ederdi. Islaktı ve karnı açtı, ama bu onu rahatsız etmiyordu, çünkü eğleniyordu. Evet evet, bu şamata onu eğlendiriyordu, çünkü burada olanlar çok komikti, ama az sonra komik olmayacaktı. Tüfek artık onun ellerinde ve parmaklarındaydı. Kullanıp kullanmayacağı meteoroloji uzmanına bağlıydı. Her şey ona bağlıydı ve bu durum da Cyris'in kıskanmasına neden oluyordu. O adam Cyris'i sinirlendiriyordu, çünkü kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek Cyris'e bağlı olmalıydı.

Burada, onu kimsenin görmeyeceği bir yerde öldürmek bütün bunlara son vermenin iyi bir yoluydu, ama aynı zamanda ucuz bir yoldu da. Zihni hızla başka bir çözüm arıyordu, kazançları eşitleyen bir çözüm, bu kadar ucuz ya da kaypak olmayan bir çözüm. Az önce bir kirpinin üstüne bastığının farkındaydı, ama bu onun hatası değildi, gerçekten, ortalık bu kadar karanlıkken bu çok normaldi.

Gülmeye başladı. Aptal kirpi. Küçük aptal şey ölmeyi hak ediyordu.

Birden ağlamaya başladı. Elinde değildi. Kirpi masumdu, ama belki de mutlu ölmüştü, bu yüzden tekrar görmeye başladı. Belki de en çok sevdiği şeyi yaparken ölmüştü; üzerine basılırken. Gülmeye devam edip ölen iki kadını düşündü. Aklına pazartesi sabahı geldi. O zaman her şey yolunda gidiyordu, gayet yolunda. Gece ondan da iyiydi, yağmur yoktu. Hiçbir şeyin ters gidemeyeceği uzun bir geceydi, ama yine de bir şeyler ters gitmiş gibiydi. İlaçlar bütün acısını almadan önce pazartesi günü gelmişti. Günde iki hap saatte iki hapa dönüşmüştü, ama Tanrı'ya şükür, evet Tanrı'ya şükür ilaçlar zihnini mahvetmiyordu, ama emin olamıyordu, hiç emin olamıyordu. Zihninin bir çamaşır makinesi gibi çalıştığını hayal etti. Düşüncelerinin yuvarlandığını, hayır, *döndüğünü* -yuvarlayan şey kurutma makinesiydi- düşündü. Ve sonra Charlie gelip her şeyi mahvetmişti. İşler hiç yolunda değildi ve planın değişmesi gerekiyordu. O değişiklikten hoşlanan biri değildi, ama sonunda işler yoluna girmişti, ah evet, yoluna girmişti. Yalnızca bütün o ağrı kesicileri alması gerekiyordu. Baş ağrısı gelip gidiyordu, ama aslında tam olarak gitmiyordu, yine de işler yürüyordu. Şu anda işler bundan daha iyi olamazdı. Aslında burcunun ne olduğunu hatırlasa daha iyi olurdu. Şu anda onu bundan daha fazla rahatsız eden bir şey yoktu. Karnı da ağrıyordu. Yengeç miydi?

Hayır. İkizler.

Kontrol sende, dedi kendi kendine, *kontrol sende, Cyris, şimdi ne yapacaksın?* Burada bir polis memuru görüyordu. Onun da yakında ölmesi gerekiyordu. Bu yüzden işe önce ondan başlayabilirdi, çünkü polise ihtiyacı yoktu. Aslında tam tersi doğruydu, çünkü ölü bir polis memuru birkaç şekilde işine yarayabilirdi. Charlie'ye baktı, sonra kadına baktı ve rahatlayarak gülümsedi. Her şey kontrol altındaydı, her şey yolunda gidecekti, ama bundan hiç kuşku duymamalıydı. Bir daha asla kuşku duymayacaktı. Karnı zonkluyordu. Derisindeki koli bandını hissedebiliyordu. Bant griydi, ama kan yüzünden rengi kırmızıya dönmüştü.

Tüfeği sıkıca kavradı. Markasını bilmiyordu, ama umurunda değildi. Rus ya da Amerikan yapımı olabilirdi, ama bu mesafeden hepsi aynı şeyi yapardı. Tetiği çekmedi, çünkü bir şey elde etmek istiyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu. O iki kadını öldürdükten sonra kendisine bir şey verilmesi gerektiğini, ama unutulduğunu hissediyordu. Oysa düşüncelerinin olması gerektiği gibi olmadığını fark ettiği anda bu mantığı bir yere yazıp cebine saklamıştı. En azından doğru şeyi yazdığını sanıyordu, çünkü pazartesi günü öğleden sonra, ilaçları almaya başlamasının ardından yazmıştı. Kâğıdı çıkarıp okumak istiyordu, ama yağmur ıslatırdı. Düşünmesi gerekiyordu. Hatırlamalıydı. Mürekkebin parmaklarının arasından akıp gitmesi bir işe yaramayacaktı.

Tüfekle üç kişiyi de etkisiz hale getirdi. Polis memuru o kadar da sağlıklı görünmüyordu. Belki de Cyris'in aldığı ağrı kesiciler polise de yararlı olurdu, ama Cyris yalnızca kendisine yardım etmek istiyordu. Kendi kendine her şeyi doğru dürüst düşünmesi gerektiğini söylüyordu. Düşün, her şeyi düşün, kazancı düşün, hedefi. İçinden küçük bir ses bütün bunların nedeninin para olabileceğini söylüyordu.

Konuşmak için ağzını açtı, soğuk hava ağzından içeri girince zihni birkaç saniye için odaklanabildi. Sözcükleri oluşturabilmek için yoğunlaşması gerekiyordu, ama belki de bunun yerine herkesi vursa daha iyi olurdu.

26

Soğuk yağmur. Soğuk rüzgâr. Tüfekli bir psikopat. Sonra tüfekli başka bir psikopat.

Burada benim gözden kaçırdığım bir şey mi vardı?

"Beni hatırladın mı or... ortak?"

Hiçbir şey söylemesem de her şeyi hatırlıyordum.

"Ne gösteri ama. Sizi alkışlardım, ama ellerim mor."

Taşıdığım pakete baktı. Benim bütün düşünebildiğim onun mor elleriydi. Ellerinin üşüdüğünü söylemek istiyor olmalıydı. Galiba.

"Bir domuz mu yakaladın?"

Landry inlemeye başladı.

"Bırak, yere, onu yere bırak, yere, yere," dedi Cyris.

Anlamıştım. Çömelip Landry'yi başımın üstünden geçirip önüme indirdim. Yumuşak davranmaya çalışmadım, ama kafasının üstüne düşmemesine dikkat ettim. Ayağa kalktım, ama geri çekilmedim. Yavaşça Jo'ya doğru yaklaştım. Cyris bana durmamı söylemedi. Eğleniyor gibiydi. Neden eğlenmesindi ki? Bu gece

burada eğlenmeyen tek kişi bendim. Ben Jo'nun yanına varınca Cyris, Landry'nin yanına koştu.

"Komik, değil mi?" dedi Landry'ye. "Komik, ha ha ha, onu buraya getirmiş olman çok komik, çünkü beni unuttunuz, beni tamamen unuttunuz."

"Cyris," diyebildi Landry bir tek. Ağzından başka bir şey çıkmadı.

Jo bana bakarken gözlerinde bir sürü şey görebiliyordum. Şaşkınlık, evet, gözlerinde bol miktarda şaşkınlık vardı; ve de pişmanlık. Bana inanmadığı için pişmanlık. Landry'e o kadar sert vurduğu için pişmanlık. Çünkü Landry şu anda bize yardım edebilirdi. Jo'nun beni bağışladığını hissediyordum, ama bu yalnızca benim yanımda ölene kadar sürecekti. Beni bunun için de bağışlayacağını umuyordum. Jo feneri Landry'nin gözlerine tuttu. Kızarmışlardı. Landry hiç iyi görünmüyordu.

Cyris tekrar güldü, sonra tüfeği kaldırdı. Namluyu Landry'nin bedeninde dolaştırıp bacağının üstünde durdu. Mesafeyi kapatıp namluyu Landry'nin sağ ayak bileğine dayadı.

"Bir bacak seç, bir bacak, bir bacak."

Landry bacağını çekmeye çalıştı, ama Cyris ayağının üstünde duruyordu. Cyris silahın pozisyonunu değiştirip polisin kafasına dayadı. Landry hareket etmeyi kesti. Yağmur içinde bulunduğumuz küçük açıklığa hızla yağmaya devam ediyor, küçük çamur parçaları Landry'nin yüzüne sıçrıyordu. Bu damlalar çikolatadan gözyaşlarına benziyordu. Cyris tüfeği Landry'nin başından birkaç santim uzaklaştırıp yere ateş etti.

Patlama yıldırımsız gök gürültüsüne benziyordu. Birkaç saniye sonra duyduğumuz tek ses çığlık atan Landry'ydi. Dönmeye çalıştı. Kelepçeler ellerini kulaklarına kaldırmasını zorlaş-

tırıyordu. Yalnızca tek bir kulağını kapamayı başardı. Diğerini yere bastırdı.

Cyris tüfeği pompalayıp namluyu Landry'nin sağ dizinin hemen altına dayadı. İkinci tüfek patlamasını, çığlık patlaması takip etti. İki ses etrafımızda yankılanırken çığlıklar tüfeğin sesinden çok daha uzun sürdü. Landry oturmaya, kollarını bacağına dolayabilmek için dizini karnına çekmeye çalıştı, ama bacağı kıvrılmıyordu, çünkü diz eklemi bir sinir ve kemik yığını haline gelmişti. Kusmak üzereydi. Ona bakınca Jo'nun da aynı durumda olduğunu gördüm.

Beyin sarsıntısı Landry'nin endişelerinin en sonuncusu haline gelmişti.

Landry'nin kaderiyse bizim endişelerimizin en sonuncusuydu.

Cyris bir şey söyledi ama duyamadım. Yağmur onun sözlerini çalıyor, kulaklarım tüfeğin sesi yüzünden çınlıyordu. Landry hâlâ çığlık atmaya devam ediyor, hâlâ yaralı bacağını yukarı çekmeye çalışıyordu. Ona acıdım. Acıdım, çünkü hayatında o kadar kötülük görmüştü ve şimdi kendisi o kötülüklerin kurbanı olmuştu. Kendi öfkesinin kurbanı olmuştu, ama bizi buraya getiren onun öfkesiydi. Çığlıkları kulak zarlarımı yırtıyordu. Eğer birisi bu çığlıkların arasından sesini duyurmak istese avazı çıktığı kadar bağırması gerekirdi.

Cyris bunu fark etmiş gibi yanımıza geldi.

"Sırada kim var? Hanginiz gerçekten gerçek değilsiniz? Ha? Bilmek istiyorum."

Tanrım, bu adam sandığımdan daha deliydi. "Onu bu işin dışında bırak," diye bağırdım.

"Neden? O benim için çok önemli."

Bizden gözünü ayırmamak için geri geri giderek Landry'ye yaklaştı.

Jo'ya baktım, o da bana bakıyordu. "Üzgünüm," dedim. Bu yeterli değildi, ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

"Üzgün olacağını tahmin ettim. Ben de üzgünüm, ama bunun bize bir yararı yok, değil mi?"

Cyris dikkatini dedektife çevirdi. Feneri Jo'nun elinden alıp mağaraya döndürdü. Oraya kaçmayı deneyebilirdik, ama fenerin pilleri az sonra biter ve biz kaybolurduk. Arkamızda yalnızca kayalar ve nehir vardı. Önümüzde başka bir deliye bakan bir deli vardı. Sağımızda buraya gelirken izlediğimiz patika vardı, ama arkamızda tüfekle oradan kaçmamız mümkün değildi.

Landry'nin hareketleri yavaşlamıştı. Yan yatıyor, yaralı dizini kanla kaplı elleriyle tutmaya çalışıyordu. Avuçlarını yaraya bastırıyor, her şeyi bir arada tutmaya, iyileştirmeye çalışıyordu. Bize bakarken ona yardım etmemiz için yalvardığını görebiliyordum. Ona yardım edemezdim. Kendi mezarını kazmıştı ve bizi de kendisiyle birlikte o mezara götürdüğü için ondan nefret ediyordum. Yüzü ve giysileri kanla kaplıydı. O kadar çok kan vardı ki yağmur temizleyemiyordu. Ağzı açıktı, ama artık çığlık atmıyordu. Çığlıkları yüzünden ses tellerinin kopup kopmadığını merak ettim.

Cyris tüfeği ona doğrulturken topuğuyla Landry'nin yaralı dizini ezmeye başladı. Landry'nin gözleri geriye kaydı, ama yine de çırpınmaya devam etti. Bir türlü bayılmıyordu. Ben hareket edemeyecek, gözlerimi bu tüyler ürperten gösteriden alamayacak kadar korkuyordum. O kadar korkuyordum ki gidip ona yardım etmeyi denemiyordum. Jo elimi sıkıca tutuyordu.

Geri çekilip Jo'yu da yanıma çektim.

Cyris bize bakıp bir şey söyledi. Şiddetli yağmurda ne dediğini anlamak mümkün değildi. Yağmur artık o kadar şiddetli yağıyordu ki dolu gibi hissediliyordu. Cyris tüfeği bize doğrulttu. O kadar da aptal bir adam olmadığını anlamıştım. Şu anda ilgilenmeye değer tek seçenek olduğu için kaçmaya çalışmak o kadar da büyük bir numara olmasa da düşüncelerimi okuduğu için onu takdir ediyordum. Landry'nin üstünden geçip bize doğru geldi. Biz geri çekilmeye devam edip nehre yaklaştık. Nehre atlamak zorundaydık. Dondurucu soğukluktaki suya atlayıp kayalardan, boğulmaktan, zatürreeden ve mermilerden kaçmak için elimizden geleni yapmak zorundaydık. Jo'nun da aynı planı yapıp yapmadığından emin değildim. Onun sudan nefret ettiğini ve yüzme bilmediğini biliyordum. Aynı zamanda kurşungeçirmez olmadığını da biliyordum. Yapması gereken şey bir planı diğerine tercih etmekti ve elimizde yalnızca iki seçenek vardı: yaşamak ya da ölmek. Bu hafta bu seçeneklerle kaç kez karşılaştığımı bilmiyordum. Yaşamak çok daha büyük bir çaba gerektiriyor ve alternatifi daha çekici görünmeye başlıyordu.

Cyris sırıtıyordu, çünkü onun gibi adamlar böyle yapardı. Rüzgâr çarparken tüfek hafifçe sallanıyordu. Tüfek söz konusu olduğunda çok iyi nişan alması gerekmezdi; bize doğru ateş açsa mutlaka isabet ettirirdi. Biz suya varmadan tetiği çekmemesi için bir neden göremiyordum. Landry'ye baktım. Hareket ediyordu, ama çok az.

Cyris ateş ettiğinde biz atlamaya hazırdık.

27

Landry'nin kollarındaki ve bacağındaki acı o kadar şiddetli, o kadar yoğundu ki, bir şey düşünemiyordu bile. Çığlık atmaktan boğazı yanıyor, tüfeğin kulaklarında bıraktığı tiz sesli uğultu beyninin ortasını yiyordu. Kalp atışlarının yavaşladığını duyabiliyordu. Kaybediyordu. Ölmek istemiyordu. Bu gece buraya gelerek hayatının hatasını yapmıştı ve bunu mümkün olan en büyük bedelle ödeyecekti. Bu, onun saatler önce hayal ettiği adaletten çok uzak bir şeydi, ama bir bakıma yine de adalet sayılırdı. Buraya insanlığa bir iyilik yaptığını sanarak gelmişti. Ama sonuçta yaptığı tek şey, inandığı her şeyi küçük düşürmek olmuştu.

Ne büyük bir hata.

Cyris'in burada olmasına rağmen, Feldman'ın tamamen masum olduğuna inanmıyordu. Ama Feldman'ın suçlu olduğuna da inanmıyordu. Eğer bir seçim yapmak zorunda kalsa...

Seçim yapacak zamanı yoktu.

Geçen haftayı kanserini düşünerek geçirmiş olmaktan nefret ediyordu. Ne büyük bir zaman kaybıydı. Kanserin bir önemi yoktu

artık. Burada, daha önce insanların öldüğü bu pis delikte kanser çok önemsizdi. Altı aylık bekleme süresi, altı ay öne alınmıştı.

Gözleri kanla dolarken önünde hareket eden şekiller, üzerinde hareket ettikleri arazi kadar kırmızı görünüyordu. Her şey ıslaktı. Mermi yarası onu öldürmek için yeterli değildi, ama kan kaybından ölecekti. Eğitimli tıp teknisyenleri onu kurtaramazdı artık. Umut yoktu. Kendisi için umut olmadığı gibi belki Feldman ve kız için de yoktu.

Parmaklarını nemli zemine sokup Cyris'e doğru döndü. Katil ellerinde sıkıca tuttuğu tüfekle Feldman ve kadının peşindeydi. Landry kollarını ve sağlam bacağını kullanarak sürünmeye çalıştı. Aradaki mesafeyi kapamaya başlamıştı.

Sağ cebine uzandı. Charlie kelepçelerin anahtarını almıştı, ama ikisini birden değil. Polisliği boyunca, kelepçeleri kendisine karşı kullanılırsa diye hep yedek anahtar taşımıştı. Ve şimdi kelepçeleri kendi ellerine takılıydı. Anahtarı yakalayıp çekti. Sol kelepçeyi açarken neredeyse düşürse de kilidi açmayı başardı.

Bunun yapacağı son şey olduğunu bilerek Cyris'e doğru süründü.

28

Cyris onlara bağırırken Jo, "dön" ve "ortak" sözcüklerini duyabilmişti, ama ne anlama geldiklerini anlamayacak kadar üşümüş ve şaşkındı. Nehre baktı, ama orada yalnızca boğulacağını biliyordu. Simsiyah görünen nehir kalbini durduracak kadar soğuktu, tabii nehre düştüğünde kalbinin hâlâ çarpıyor olacağını varsayarsa, ki bu şartlarda bu çok düşük bir olasılıktı. Charlie'ye güvenmeliydi. Kendisine güvenmeliydi, çünkü aslında ona inanmak istemişti.

Polis memuru, Cyris'e doğru gidiyordu. Yaralı bacağı hareketsizce arkasında sürünüyordu. Dizi kan ve doku yığını gibi görünüyordu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Kelepçelerini açmıştı. Bir tanesi hâlâ bileğinde asılıydı. Son bir hamle yapıp boş kelepçeyi Cyris'in ayak bileğine geçiriverdi. İki adam da aynı anda bağırdı: Cyris yüksek sesle, "Hayır,", Landry'yse daha da yüksek sesle, "Koşun," dedi. Cyris polisin eline sertçe bastı. Jo polisin parmaklarının Cyris'in botlarının altında ezildiğini görebiliyordu. Cyris ayağını çektiğinde parçalanan parmaklar yanlış yönleri gösteren yol tabelaları gibi ayrı yönlere bakıyordu, ama

kelepçe iki adamı bir arada tutuyordu. Polis memuru diğer eliyle anahtarı karanlığa fırlattı.

Cyris tüfeği onun ensesine doğrulttu.

"Hadi," diye bağırdı Charlie, Jo'nun elini çekerek. Jo ona döndü. "Atlamalıyız. Hadi."

El ele tutuşup nehre doğru koştular. Tartışacak, tereddüt edecek zaman yoktu. Tüfek arkalarında patladı, ama Jo neler olduğunu görmek için dönüp bakmadı. Suya baktı ve bir saniye sonra suya doğru düşmeye başladılar.

29

Ayak bileklerime büyük bir taş bağlanmış gibi batıyordum, ama üzerimdeki tek fazladan ağırlık Jo'ydu. Burnum ve ağzım buz gibi suyla dolarken elini sıkıca tutuyordum. Su gözlerimi yakıyor, bütün çabama rağmen hiçbir şey göremiyordum. Hiç ışık yoktu. **Çok yoğundu,** neredeyse çekici geliyordu.

Soğuk, bu fırsatı kaçırmadan vücudumu sarmalayıp beni tutmaya, orada kalmaya ikna etmeye çalıştı. Bizi yukarı taşımak için ayaklarımı çırptım, ama akıntı bizi bilmediğim bir yere taşıyordu. Belki daha derine. Belki hiçbir yere. Belki doğruca Cyris'e. O anda suyun altı çok huzurluydu. Sessizdi. Boğulma fikri o kadar da ürkütücü değildi. Aslında neredeyse rahatlatıcıydı, neredeyse...

Ayağım bir şeye çarpınca otomatik olarak çektim, hayatta kalma içgüdüm devreye girdi. Yukarı doğru çıkmaya başladık. Akıntı bizi döndürüyor, bizi ışıksız, sessiz bir koridordan geçiriyordu. Donan bedenimde ciğerlerim acıyordu.

Yüzeye çıktık. O kadar çabuk oldu ki daha nefes alamadan tekrar aşağıya çekildim. Akıntı beni büyük bir kayaya çarparken Jo'yu iyice kendime doğru çektim. Çarpışmanın etkisi sırtıma,

omuzlarıma ve başıma eşit ama acı veren şekilde yayıldı. İçime çektiğim azıcık miktardaki hava fırlayıp dışarı çıktı. Jo'nun alnı çeneme çarptı. Acı sıcaktı ve henüz her şeyi kaybetmediğimizi gösteriyordu. Fener hâlâ elimdeydi, ama artık çalışmıyordu. Biz de hiçbir yere gitmiyorduk.

Jo kollarını bana dolamıştı. Fenerle mücadele edip altını açmaya çalıştım. Piller suya düşüp bana çarparak geçip gitti. Fenerin üst kısmını da açıp suya bıraktım. Metal borunun bir ucunu suyun üstüne çıkardım, diğer tarafını ağzıma tuttum. Yukarıdaki hava serindi. Hızla içime çekince enerjim geri döndü. Derin bir nefes alıp boruyu Jo'nun ağzına dayadım. Jo boruyu yakalayıp ne yapması gerektiğini hemen anladı.

Yenilenmiş, ama donmuş enerjiyle kayadan ayrılıp yavaşça kenarına kaydım. Akıntı birden bizi yakalayıp kayanın üstüne itti, ikimizi yüzeye taşıdı. Orada birkaç saniye kaldık. Etrafıma bakınıp ne kadar yol aldığımızı anlamaya çalıştım, ama bunu anlamak mümkün değildi.

O anda bir tüfek mermisi kayadan uçurduğu minik taşları yüzüme fırlattı. Kayanın kenarına yuvarlanırken fenerin kalan kısmını elimden düşürdüm. Bir mermi daha bizi takip ederken akıntı ikimizi yakaladı. Hava almaya çalışarak suya girip çıkarken soğuk havayı, soğuk suyu, soğuk yağmuru içimize çektik. Islak karanlık ve Jo'dan başka tutunacağım bir şey yoktu. Suda yolumuzu bulmaya çalışırken kıyıdan mızrak gibi çıkıntı yapan dalları görmekten çok hissediyordum. Hızla yanlarından geçerken bizi şişe geçirmeye, tahta parmaklarıyla sonsuza dek suyun altında tutmaya çalışıyor gibiydiler. Ben Jo'nun önünde duruyor, onu darbelere karşı korumaya çalışıyordum. Parlak, turuncu bir ışık gece gökyüzünü aydınlatırken yardım geldiğini sandım, ama o parıltının aslında bir kayaya çarpan kafamın içinde gerçekleş-

tiğini fark ettim. Aynı şey birkaç dakika sonra tekrarlandığında parıltı bu kez gri renkteydi.

Yüzmek ya da boğulmak... farkı artık bilmiyordum ve bir önemi de yoktu. Jo'yu tutan elim aldığım her darbeyle zayıflıyordu. Ellerim o kadar üşüyordu ki Jo'nun parmaklarının hâlâ elimin içinde olup olmadığını anlayamıyordum.

Su her seferinde bizi birkaç saniye için aşağıya çekerken zaman algımı kaybediyordum. Durmadan kayalara çarpıyor, ama acı hissetmiyordum. Ölümün bir hissi olup olmadığını merak ettim. Çenemdeki sıcak acı artık sıcak değildi. Gözlerim kapalı da açık da olsa her yer karanlıktı. Soğuk bedenim bir ağaç gövdesine çarpıp durduğunda hiçbir şey hissetmez haldeydim. Kalın, ölü dallar beni suyun üzerine çıkarırken ayaklarım akıntıda sallanıyordu. Ağaç suyun üstünde köprü gibi uzanıyordu. Jo kendini sudan çıkarmaya çalışıyordu. Ağacın gövdesine yaslanınca kabuğu yüzümü sıyırdı. Jo'nun bana doğru gelişini seyrettim. Kolları kollarıma uzandı. Jo beni sudan çekmeye çalışırken ben de suyu tekmeliyordum. Ağacın dalına iyice sarılıp ip merdivenden çıkar gibi kendimi yukarı çektim. Zorla alıkoyduğum bu kadın, neredeyse öldürdüğüm bu kadın beni kurtarmaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden onu seviyordum.

Akıntı bacaklarıma sarılmış, ona gitmem için yalvarıyordu, ama şansını kaybetmişti. Ayaklarım nehir yatağına dokununca ilerlemeye devam ettim. Kısa süre sonra su yalnızca belime, bacaklarıma, dizlerime gelir oldu. Ayak bileklerime kadar gelince yere çöktüm, vücudum çamurlu zemine yapıştı.

Sırtüstü döndüm. Yağmur göz kapaklarıma çarpıyordu. Sıcak yatağımı düşündüm; ayaklarımın altında ve sırtımda sıcak su torbasıyla yatağımda uzandığımı hayal ettim. Şu anda bütün yapmak istediğim uyumaktı. Cuma ya da cumartesi gece-

sini düşünmeye başladım. İki gün boyunca sürekli uyuyabilirdim. Gözlerimi kapadım.

Bir şey yüzüme dokunup uykumu kaçırdı. Gözlerimi açınca Jo'nun beni tokatladığını gördüm. Ama hissetmiyordum. Yalnızca görebiliyordum, hepsi bu.

"Hadi Charlie, uyan."

Uyanıktım. Bunu göremiyor muydu? Ona uyanık olduğumu söylemeye çalıştım, ama dudaklarım ve dilim artık çalışmadığı için bu çok zordu.

"Charlie!"

Bana sertçe bir tokat atınca yeniden gözlerimi açtım. Bu tür sert sevgi gösterilerinin işe yarayacağını mı sanıyordu gerçekten? Dirseklerimi yere dayayıp bedenimi yukarıya doğru kaldırmaya çalıştım.

"Charlie!" Jo bana yine tokat atıyordu. Gözlerimi yeniden açtım. Artık oturmuyordum. Jo'nun kendini kurtarıp beni unutması gerekiyordu.

Bunu dikkatli ayrıntılarla ona açıkladım. "Bei bua bıak."

"Beni bu pisliğe sen soktun, Charlie. Bizi buradan çıkarmak için en azından yardım edebilirsin."

Ayağa kalkıp ıslak gömleğimin önünü tuttu. Gömleğimi çekerken bedenim öne doğru eğildi. Zayıf bir şekilde uzanıp kollarını tuttum. Zihnim karmakarışık bir labirente benziyordu. Sağ gözüm acıyordu; sanki birisi gözümü deliğine zımbalamıştı, ama tersine doğru. Başımın içi zonkluyordu, tekrar tekrar tekrar. Oturmayı başardım. Jo'nun cesaretlendirmesiyle önce dizlerimin, sonra da ayaklarımın üstüne kalktım. Dengemi bulmak için önce en yakın ağaca, sonra ilk adımlarımızı atarken Jo'ya tutundum. Ve

yorgunluktan tükendim. Bir ağaca dayanıp dinlendik. Artık bir yön seçmemiz gerekiyordu.

"Sence ne kadar geldik?" diye sorarken dişlerim birbirine çarpıyordu.

Jo omuz silkti. "Saatin kaçı gösteriyor? Benimki su geçirmez değil."

Saatime baktım, ama bir şey göremedim. Gözlerime doğru kaldırıp odaklanmaya çalıştım, ama işe yaramadı; yalnızca bulanık bir kadran ve kollar görüyordum. Jo bileğimi tutup yüzünün önüne götürdü.

"İkiyi on altı geçiyor," dedi.

"Geç olmuş."

"Benim saatim ikiyi on geçiyor."

"Çok ucuz bir saat."

"Kesinlikle. Suya girince durmuştur. Yaklaşık dört dakikadır kıyıdayız. Bu da suda iki dakika kaldığımız anlamına gelir."

Suda iki dakika. Nehir kulübeye yakındı, ama ne olmuştu? Patika sayılmayan bir patikadan on dakika kadar yürümüştük. İnsan nerede olduğunu bilse kulübeyi bulmak kolay olurdu. Ve gündüz olsa. Ve kuru bir hava. Kendimi düşünmeye zorladım, sonra Jo'nun nereye varmaya çalıştığını anladım. Nehir aşağı inip kulübeye doğru gelmiştik. Mesafeyi yürüyerek alacağımızdan çok daha hızlı bir şekilde katetmiştik.

"Ne kadar uzağa gidebilirsin?" diye sordu bana.

"Senden daha uzağa."

İkimiz de bundan şüpheliydik, ama bir şey söylemedi.

Yürümeye devam ettik, ama aradan bir dakika geçmeden karşımıza bir bayır çıktı. Ağaçlara ve birbirimize dayanarak bayırı çıkmaya çalıştık. Bacaklarıma ve kollarıma his gelmeye baş-

lamıştı, ama ayaklarım ve ellerim hâlâ bir şey hissetmiyordu. Biz yürüdükçe bayır dikleşmeye başladı. Yol düzleşince o eğreti yolun yakınına varacağımızı umut ediyordum. Ondan sonra da bütün yapmamız gereken sağa dönüp kulübeyi bulmaktı. Ya da sola.

Ayaklarım gitmiş, ama ayak parmaklarım kalmıştı; kopmaya hazır, acıdan oluşan on ayrı mızrak. Bu küçük domuzcuk pazara gitmiş. Bu küçük domuzcuk boğulmuş. Ve bu küçük domuzcuk zatürree olup ölmüş. Landry'nin kulübenin nehirden bir dakika uzakta olduğunu söylediğini hatırlıyordum, ama bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyordum. Ağaçlar yağmurun yüzümüze çarpmasını önleyen bir çadır oluşturuyordu, ama rüzgârı kesemiyorlardı. Eğer ıslak giysilerimizi çıkarıp kuru bir şeyler giymezsek ölecektik. Bu kadar basitti. Geçen her saniye yavaşlıyorduk. Jo'nun saati zamanın durduğunu söylüyordu. Benimki ise farklı bir şey anlatıyordu. Hangisine inanacağımı bilmiyordum. Blucinim o kadar ıslaktı ki bacaklarımı bükemiyordum bile.

Landry'nin bana söylediği şeyi Jo'ya tekrarladım.

"O zaman nehri takip edelim," dedi.

"Evet, ama hangi tarafa doğru."

"Sence hangi tarafa?"

"Bilmiyorum. Sola gidersek başladığımız yere varabiliriz. Önce sağa gitmeliyiz, en azından bir süre için. Hemen geri dönebiliriz."

Bana uzun uzun baktı, yanlış yöne gidersek geri dönecek enerjimiz olmadığını biliyordu. Sonunda benim önerime uymaya karar verdi. Neden bilmiyorum. Belki bu hafta yaptığım her şeyi berbat ettiğim için artık bir şansı hak ettiğimi düşünmüş olabilirdi. Sağa dönüp yürümeye başlarken suya paralel gitmek için elimizden geleni yapıyor, nehrin sesini rehber olarak kullanıyorduk. Ağaçlar seyreliyor, birbirine yaklaşıyordu. Hepsini oduna

çevirmek, bütün ormanı yakmak istiyordum. Ağaçların arasında tökezleyerek ilerlemeye devam ettik. Burası bizim aradığımız yola benziyor gibiydi. Bir sürü karanlık vardı. Bir sürü ağaç. Bir sürü kök. Sessizlik içinde yürümeye devam ederken karanlık ve içinde yaşayan küçük, ıslak yaratıklar bizi seyrediyordu. Kathy ve Luciana da beni seyrediyordu. Onları hissedebiliyordum, ama hepsi bu kadardı.

Ayağım bir dala takıldı. Pazartesi sabahının ilk dakikalarında olduğu gibi ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüm. Sırtüstü dönüp ağaçlara baktım. Jo yanıma çömeldi. Başını göğsüme koydu. Zor nefes aldığını duyabiliyordum. Kollarımı ona dolayıp daha iyi zamanları düşünmek istiyordum, ama o zamanlar geçmişti. O zamanlar geçmiş, yerini orman almıştı. Ve öldürme saati yeniden başlamıştı.

Gözlerimi kapatıp Kathy ve Luciana'yı arayarak Landry'nin de onlarla birlikte olmadığını umut ettim.

30

Boşa ateş ediyorsun, Cyris, boşa.

Vurduğu kayalar ona gülüyordu. Kahkahanın içinde kendisine duymak istemediği şeyler söylediklerini duyabiliyordu. Tüfeği tekrar tekrar ateşleyip onları susturdu. Tetiği çeken parmakları ağırlaşmıştı.

Charlie ve kız arkadaşı gitmişti. Nehre girip gözden kaybolmuş, belki sonsuza dek yok olmuşlardı. O burada, karanlıkta kalakalmıştı. Ah Tanrım, ne kadar karanlıktı. Ay yukarıdaydı, ama bulutlarla kaplıydı ve hiçbir şey göremiyordu. Siyah aydan nefret ediyordu. Ona tekme atmak istiyordu, ama bağırmakla yetinmek zorundaydı.

Nehirden uzaklaştı. Kelepçe hâlâ ayak bileğindeydi ve polis memuru kelepçeli eliyle onun peşinden sürükleniyordu. Tüfeği polisin bileğine nişan alıp tetiği çekti. Bir şey olmadı. Tüfeği pompalayıp bir kere daha denedi, ama bütün mermileri kullanmıştı.

"Anahtar nerede?" diye sordu, ama cevabı biliyordu. Polisin yanına çömeldi, ama cevap yoktu, hayır, ı-ıh, çünkü polis ar-

tık yaşamıyordu. Elini yerde dolaştırdı, ama anahtarı bulamadı. Anahtar ormanda bir yerde kaybolmuştu.

Karnı o kadar acıyordu ki ağır parmaklarını ıslak cebine sokup döndürmeli kapaklı şişeyi çıkardı. Kapak başta açılmadı, ama sonunda açıldı. İki hap yuttu, belki de üç... artık saymıyordu.

Bir fener bulmak için polisin üstünü aradı, ama yalnızca bir kutu kibrit buldu. İlk kibriti yaktı, ama yağmur söndürdü. İkinciyi, ardından üçüncüyü yaktı ve birden kibritleri bitiverdi. Öylece. Geldiğini düşündüğü yönden yürümeye başladı, ama ölü polisin ağırlığı onu engelliyordu. Anahtar yoktu. Cephanesi yoktu. Arabasında kelepçe anahtarı vardı, ama bu şekilde arabasına gidemezdi. Tüfeğin kabzasını kelepçeli polisin bileğine ve eline tekrar tekrar vurup kemikleri kırdı. Sonunda el kelepçenin içinden geçebilecek kadar esnedi. Kelepçe ayak bileğinde sallanarak yürümeye başladı.

Daha önce ne kadar yürüdüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir patika aradı, ama siyah ay görmesini engelliyordu. Bir feneri olmasını dilerken olduğunu hatırladı. Çok küçüktü, ama işe yarardı. Cebindeki küçük feneri çıkarıp yaktı. Mağaradan ve nehirden ileriye doğru yürümeye devam etti. Suyun sesini takip ederek yürüyordu, çünkü oraya gelirken suyun sesini duyduğunu hatırlıyordu, ama bu kez nehir sağında kalmıştı. Karnı acıyordu. Hem de çok.

Bir an sonra birdenbire kusuverdi. İlaçlar midesini terk ederken düşünceleri birkaç saniye için daha iyi odaklandı. İlaçlar şimdiye kadar sistemine girmiş olmalıydı, değil mi? Keşke bunu bilebilseydi. Birkaç saniye için her şey daha açık göründü. Ağrı kesicilerin ağrıdan çok daha fazla şeyi öldürdüğünü biliyordu. Düşünme becerisini öldürüyorlardı. Tüfeğin boş olduğunu bili-

yordu. Bütün bu olanlarda öldürmekten başka bir anlam bulunduğunu da biliyordu.

Yürümeye devam etti. Birden fırtınada bir sessizlik oldu ve aklına başka bir şey geliverdi. Neler olduğunu biliyordu. Ağrı kesici almak için cebine uzandı, sonra hepsini olabildiğince uzağa fırlattı. Havada uçarken şişenin içindeki tıkırtılarını duyabiliyordu. Artık sonsuza dek gitmişlerdi. Onları şimdiden özlemişti. Biraz daha yürüdü. Şekilleri görebiliyordu, ışık yoktu, ama şekiller vardı. Buradaki dalların bazılarının geriye itildiğini görebiliyordu. Belki de patika buydu. Önce gülümsedi, sonra bir kahkaha attı, sona durup elini acıyan karnına koydu. Derin bir nefes aldı. Yarayı kapalı tutan bant sertleşmişti. Ağrı kesici almak için cebine uzandı, ama bulamadı. Sonra öteki ceplerini de aradı, ama orada da yoklardı. İlaçlarını evde bırakmış olmalıydı. Aptal, aptal, aptal.

Yürümeye devam etti. Evet, evet, evet. Üşüyordu, çok üşüyordu, ama en azından üzerinde ceketi vardı. Ortağından daha fazla şey giydiği için memnundu. Sevgili Charles'ın henüz ölüp ölmediğini merak etti. Yüzünü kaşıyıp parmaklarını sakalının altına gömdü, tırnağını, kanatana dek derisine iyice bastırdı. Düşünmesi gerekiyordu. Düşünmek ve yürümek, yapması gereken tek şey buydu. Karanlığın derinlerine girerken o da bunu yaptı. Sonsuza dek kayıp kalmayacağını umuyordu. Sonsuza dek, önceki gece dokuz civarlarında başlamıştı.

"Hiç girmediği karanlık âleme," dedi, konuşan kendisi olsa da neden bahsettiğini merak ederek.

31

Karanlık ve ölüm sandığım kadar korkunç değilmiş. Ne cennet ne cehennem; yalnızca bir duygunun, hissin ya da zamanın olmadığı bir yer. Yumuşak bir sesin ve serin havanın olduğu ve en güzeli de acının olmadığı karanlık bir yer.

"Uyan, Charlie."

Korkmam yanlıştı. Ölümün sonsuz işkence ve kargaşa olduğunu düşünmem yanlıştı. Ölümün hoşuma gitmeyeceğini düşünmem yanlıştı. Hatta sıkıcı bile değildi. Bunu daha önce bilseydim, hiç mücadele etmezdim.

"Charlie."

Döndüm. Jo yanımdaydı. Bu ölüm değildi. Jo dizlerinin üstünde mi, değil mi anlayamıyordum. Çam iğneleri üzerinde dinlenmemiz için bir örtü yaratmıştı, ama bu örtünün altına girip ısınamıyorduk. Dallar hışırdıyor, yapraklar köklerinden kopuyordu. Kozalaklar yere düşüyor, çam iğneleri rüzgârda uçuyordu.

"Uyanığım."

"Ve titriyorsun," dedi Jo.

"Durduramıyorum."

"Bu iyi bir şey," dedi. "Bu demektir ki hipotermi henüz başlamamış."

Bu bana hiç de iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu.

"Sana inanmadığım için üzgünüm."

"Canını acıttığım için ben üzgünüm. Bu istediğim son şeydi, Jo. Bana inanmalısın."

Jo kalkmak için karnıma bastırarak ayağa kalktı. "Galiba uzakta bir ışık var, otuz metre kadar. Eğer oraya kadar gidebilirsek, bana polise gideceğimize söz ver."

"Söz veriyorum," dedim. Bu çok kolaydı, çünkü iyimserliğimi öteki pantolonumda bırakmıştım. Ayağa kalkmak için onun yardımını istemiyordum, ama buna ihtiyacım vardı. Ayağa kalkınca sendeleyerek ilerledik.

Işığa doğru git.

Eğer bu daha önce geldiğimiz yolsa, kulübe önümüzde demekti. O zaman Cyris... neredeydi? Herhangi bir yerde mi? Kayıp mı? Ya da burada mı? Ağaçların arasından geçip meydana çıktık. Landry'nin arabasını görmek korkunçtu. Arabayı görmek hayatın devam ettiğini fark etmemi sağladı. O hayatın içinde artık kimin olmadığının bir önemi yoktu. On yıl sonra araba hâlâ burada olacaktı. Boyası sıcaktan çatlayacak, metali yağmurda paslanacaktı. Lastikleri patlayacak, tekerleklerin kenarları lastikleri ezip yerde iz bırakacaktı. Koca araba küfle kaplanacaktı. Araba sahibini bekleyen bir hayat dilimiydi, ama sahibi asla gelmeyecekti.

Kulübe saray gibi görünüyordu. Topallayarak ilerleyip verandaya ulaştım. Verandaya tırmanamıyordum, bu yüzden kenara oturup yuvarlandım. Jo da aynısını yaptı.

Donmuş ellerimle kapıyı açamadım, ama Jo'nun hareket kabiliyeti daha fazla olduğu için beni bir kenara itti. Kulübe daha önce soğuk gelmişti, ama şimdi dışarıya göre daha sıcak ve kuruydu. Rüzgâr bizi içeri itti. Kapıyı hemen kapattık.

"Burada kalamayız," dedim.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Jo. "Ama araba kullanamayacağımı da biliyorum. Ya sen?"

"Henüz olmaz. Tanrım, ne yapacağız?"

"Burada kalacağız," dedi.

"Ama kalamayız.

"Yalnızca birazcık. Isınana kadar."

"Arabada da ısınabiliriz."

"Burada daha çabuk ısınırız. Bak, Cyris'in kaybolduğunu düşünerek riske girmeliyiz."

"Evet, ama kaybolmamış olabilir de. Hemen dışarıda bile olabilir."

"Araba kullanmaya kalkarsak kaza yaparız. Sonra ne olacak? Şehre yürüyerek mi gideceğiz?"

"Peki. Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"İki dakika," dedi. "İki dakika ısınıp çıkalım."

Jo gaz lambalarından birinin yanına gitti. Üç lambadan ikisi hâlâ yanıyordu. Jo birini aldı, ben diğerini. Şöminede bir gazete yığınının üstüne bir sürü çıra konmuştu. Jo fenerin kapağını çıkarmaya çalıştı, ama elleri çok soğuktu. Ben daha pratik bir yol boldum. Feneri şömineye fırlattım. Cam kırıldı. Alev dışarı çıktı. Kuru kâğıtlar hemen tutuştu.

Ateşe doğru eğildik. Odunlar çatırdıyor, ama çok az ısı veriyordu. Çok geçmeden duman kulübenin içine dolmaya başladı.

Baca bir kuş yuvası ya da yapraklar yüzünden tıkanmış olmalıydı. Ciğerlerim suyla fazla dolu olduğu için dumana yer yoktu. Jo soyundu. Ben hareket bile edemiyordum, ama ayakkabılarımı çıkarmayı başardım. Başka bir şey çıkarmadım.

Jo gömleğimi çıkarıp blucinimi çıkarmama yardım etti. Vücuduma baktım. Griydi ve morluklar, yumrular ve çiziklerle kaplıydı.

Yan yana oturup ısınmak için birbirimize sarıldık, ama o kadar üşüyorduk ki sarılmak bir işe yaramadı. Cyris içeri dalıp bizi öldürebilirdi, ama dışarı çıkarsak soğuk da aynı şeyi yapacaktı. Yalnızca ateş bize yardım edebilirdi.

Saatime baktım. İki dakika geçmişti bile. Üç dakikaya doğru ilerliyorduk.

Odanın ortasındaki torbayı işaret ettim. "İçinde giysiler var."

Jo ayağa kalkıp torbayı aldı. Açmak zor oldu, ama Landry'nin giydiği giysileri çıkarmayı başardık. Üzerlerinde bir de havlu vardı. Belli ki üstünün başının kanlanacağını düşünerek hazırlıklı gelmişti. Ya da ıslanacağını. İki şekilde de haklıydı. Naylon torba içindeki kanlı şortum da oradaydı.

Jo havluyla kurulandı, ardından ben de aynı şeyi yaptım. Hâlâ üşüyor ve titremeye devam ediyordum. Ateşin sıcağını hissedebiliyordum, ama yalnızca derimi ısıtıyordu. Oysa içim üşüyordu. Beş dakika geçti. Landry'nin giysilerini giydim. Bana biraz büyüktü, ama en azından kuruydu. Jo şömineye biraz daha odun atarken içeriye biraz daha duman doldu. Kalabalık bir restoranın dumanlı kısmında oturuyor gibiydik. Oval biçimindeki kilimi kavradım. Parmaklarım tekrar hissetmeye başladığı için acıyordu. Kilimi üzerimize örtüp alevlere baktık. Altı dakika. Duman havayı iyice kaplıyordu.

"Gitmeliyiz," dedim. Artık sözcüklerin ağzımdan çıktığını hissedebildiğim için mutluydum. Jo başını evet anlamında salladı.

Duman nemli havada yoğun bir tabaka oluşturuyordu. Uzansam elim içinde kaybolurdu.

"Biliyorum."

Jo az önce ateşe attığı odunlara çıkarıp bez torbaya koydu. Torba alevleri boğdu. Jo torbayı göğsüme bastırdı.

"Buna sarıl," dedi. "Fazla değil, ama işe yarar."

Torba, sıcak su torbası gibi geldi.

"Arabamın arkasında giysiler var," dedi Jo. Pantolonunu alıp ceplerinde anahtarlarını aradı.

Ona torbayı verip Landry'nin ayakkabılarını giydim. Çok büyüklerdi, ama işe yarıyorlardı. Kilimi üzerime alıp kapıyı açtım, dışarıya koştum. Yer ayakkabılarıma yapışıp onları çalmaya çalışıyordu, ama Cyris ağaçların arasından fırlayıp ateş açmadı. Belki de işler yolunda gitmeye başlamıştı. Yağmur hafiflememişti. Belki de hiç hafiflemeyecekti. Kollarım ve bacaklarım sıcaktı, ama karnım ve göğsüm üşüyordu.

Jo'nun arabası kulübeden yirmi metre uzakta, ön taraftan görünmeyecek bir yerdeydi. Kilidi açıktı. Bavulları alıp hızla geri döndüm. Jo giyinirken dumanın çıkması için kapıyı açık bıraktım. Landry'nin giysilerini çıkarıp kendi kuru giysilerimi giydim. Landry'ninkileri ateşe attım. Ateşi ve fenerleri bırakıp dışarı çıktık. Biraz soğumuş olsa da bez torbaya sarılmaya devam ediyordum. Dokuz dakika geçmişti. Bizi yağmurdan koruması için kilimi kullandık. Torbaları bagaja attık. Bagajda hâlâ iki kazık vardı. Önlem olsun diye birini aldım. Bijon anahtarını bagajda bıraktım.

Onuncu dakikada arabaya bindik. Anahtarı çevirdim, motor çalıştı. Kaloriferi sonuna kadar açtım. Kaloriferin üflediği soğuk hava bizden daha sıcaktı. Biraz sonra hava ısınmaya başladı. Biz de. Landry'nin arabası ilerideydi.

"Cyris seni takip etti, değil mi?"

"Öyle olmalı," diye cevap verdi Jo.

"Arabası nerede?"

"Belki gizlice gelebilmek için ileriye park etmiştir."

Bu çok mantıklıydı. Cyris gibi bir adam kulübeye kadar arabayla gelmezdi.

"Senin gibi," dedim.

Onu bağlayıp kaçırdığımdan beri bana ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Kesinlikle."

Gaza basıp bez torbayı kucağıma koydum, üç manevrada gerçekleştirebileceğim dönüşe başladım. Altı ya da yedi manevrada dönebildim. Yoldan geri dönerken Cyris'in arabasıyla karşılaştık; beyaz Honda. Kendi arabamı görmek bana iki şey söylüyordu. Birincisi, Cyris benim evimi karıştırdığında Jo'yu öğrenmişti. İkincisi, bu geceki planlarımızı öğrenmişti. Cyris, Jo'nun evine gitmiş, orayı talan etmiş ve arabamı onun garajında bulmuş olmalıydı. Arabamı bir şekilde çalıştırıp sonra da izleyenleri izlemeye başlamıştı.

Tutuklandığımı gördüğünde ne düşündüğünü merak ettim. Mutlu mu olmuştu, yoksa sinirlenmiş miydi? Bilmiyordum. Cyris'in bir şey düşünüp düşünmediğini bile bilmiyordum. Bildiğim şey planlarının değiştiğiydi. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için bizi takip etmişti.

"Ya içerdeyse?" diye sordum.

"İçerde olamaz. Geri dönebilseydi kulübeye gelirdi."

"Herhalde." Kapıyı açtım. "Kapıyı arkamdan kilitle."

"Charlie?"

Eğilip ona baktım. "Evet?"

"Daha önce konuştuğumuz şeyi unutma."

"Polis. Doğru. Hemen polise gideceğiz. Söz veriyorum."

Kapıyı kapatıp ıslak blucinimin cebinden aldığım anahtarlarımı arayarak arabama koştum. Yağmurdan ıslanmaya başlamıştım, ama umurumda değildi. Durup Jo'nun kapıları kilitlediğinden emin olmak için arkama baktım. Kilitlemişti. Farları gözümü kör etmiş, görüş alanımda kırmızı çizgiler yaratmıştı. Arabamın kapısını açıp parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum. Renkleri tekrar mantıklı bir düzene sokmaya çalıştım. Kapıyı kilitledim. Kontakta sıradan görünümlü bir Honda anahtarı vardı. Onu çıkarıp kendi anahtarımla arabayı çalıştırdım. Farları açıp Jo'yu aydınlattım. O da karşılık verdi. Kaloriferi sonuna kadar açtım. Havayı yüzüme ve ayaklarıma çevirdim. Geri vitese takmaya çalıştım, ama ellerim ıslak ve kaygandı. Elimi yolcu koltuğuna silip tekrar denedim. Bu kez işe yaradı. Arka camdan dışarı bakmak için döndüm.

Cyris tam o sırada arka koltuğu yatırıp bagajdan içeri girdi.

32

Para dünyanın dönmesini sağlardı. Sağlardı, evet, sağlardı, evet sağlardı ve onun da bugün burada bunu yapmasının nedeni paraydı. Eğer paraya odaklanabilirse bu durum planladığı gibi gidebilirdi. Bu durum, bıçak bağırsaklarını deştiğinden beri içine sıkışıp kaldığı bu kâbustan farklı olabilirdi.

Para.

Başı ağrıyor, dünya ondan daha hızlı dönüyor ve karnı zonklıyordu. Koli bandı derisini çekiştiriyordu. Yarasının iltihaplanıp iltihaplanmadığını merak etti, evet, iltihaplanmıştı ve ilaç alması gerekiyordu, ama ilaç... İlacı bir yerlerdeydi, ama ilaç yalnızca acısını bastırmaya yarıyordu. Yarayı iyileştirmiyordu, onu tedavi etmiyordu ve pazartesi gününün yok olmasını sağlamıyordu. İntikam istiyordu, intikam ve para. Hangisini daha fazla istediğini bilmek zordu.

"Arabayı sür," dedi, silahı Charlie'ye doğrultarak.

Zihni açılıyor gibiydi. Fazla değil, ama bu işin yalnızca adam öldürmekle ilgili olmadığını bilecek kadar açılıyordu. Konuşa-

bildiğini, emredebildiğini biliyordu ve bu silahla istediğini elde etme gücüne sahip olduğunu biliyordu.

"Arabayı sür dedim, serseri."

Elinde silahla bir böcek gibi arabanın arkasına saklanmıştı. Ve Tanrım, ne kadar güzel, ne kadar harika bir plan olmuştu bu böyle. Kendisinden o kadar memnundu ki kendi kendine gülümsüyordu. Kahkaha atmak üzereyken gülmesini bastırdı. Bu heyecanı sürdürmeli, ama onu etkisi altına almasına izin vermemeliydi.

Charlie başını sallarken Cyris arabanın içinde insanlara ateş etmeye başlasa ne büyük bir pislik yaratacağını merak ediyordu. İnsanlar mı? Arabada yalnızca Charlie vardı. Hem zaten tüfek şu anki haliyle hiçbir şeyi vuramazdı.

Bir şey kalçasının yan tarafına battı. Pozisyonunu düzeltip parmaklarını cebine soktu. Bilezik mi? Metal bilezikler. Aralarında bir zincir vardı. Üzerlerinde de kan. Kilitlerin birinde bir anahtar vardı. Yolcu koltuğunda bıraktığı çantanın içindeki anahtar.

Parayı düşündü. Ortasına bir delik açsa bir bavul dolusu paranın nasıl görüneceğini merak etti. Konfetiye dönüşür müydü? Bozuk paraya dönüşür müydü? Bir bavul dolusu para. Bir düşün... ellerini bütün o paraların üstünde gezdirdiğini bir düşün.

Sonra birden hatırladı! Para. Evde bir bavul dolusu parası vardı! Hayır, hayır yoktu, ama kendisine borçlu olunan bir bavul dolusu para vardı. Ya da belki de bir evrak çantası dolusu. Bütün bunların nedeni paraydı. Bıçaklanmasının nedeni, intikam istemesinin nedeni paraydı. Zihninde kendi kendine yazdığı notu hayal etti ve parayı alması gerektiğini hatırladı. Yani aslında Charlie'ye ihtiyacı yoktu.

Charlie vitesi geri alıyordu. Arabayı döndürmek için uygun bir yer bulmuştu.

"Bir şey denemeye kalkma," dedi Cyris. Charlie başını iki yana salladı. Bu anlamadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa kabul ettiği mi?

Otobana çıkınca Charlie'ye gaza basmasını söyledi.

"Acelen ne?"

"Yakında öğrenirsin," dedi, aynaya bakıp o kaltağın peşlerinde olduğunu gördü. "Hepimiz yakında öğreneceğiz."

33

İki manyak katil olmadan geçirilen bir gecenin ne anlamı olurdu ki? Kesinlikle sıkıcı bir gece olurdu. Bu yüzden şu anda ben sıkılmaktan çok çok uzaktım.

Cyris'in bu kadar manyakça konuştuğunu bilmiyordum, ama bunun nedeni ilk seferinde fazla konuşmamamız olabilirdi. Tek umudum Jo'nun kaçabilmesi için arabayı sağlam bir yere çarpmaktı, ama bu planın büyük bir dezavantajı vardı... Jo bana yardıma gelirdi. Cyris hâlâ hayatta olabilirdi ve ben hayatta olmayabilirdim. O zaman Jo'yu kim korurdu?

Jo'yu şimdiye kadar kim korudu?

"Ne istiyorsun?" Sesimin kontrollü çıkmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Kapa çeneni ve sürmeye devam et."

Silecekler hızla çalışıyor, yağmuru sağdan sola sıvaştırıyordu. Çenemi kapatıp sürmeye devam ettim. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Jo'ya işaret verebilmenin bir yolunu düşündüm. Fren lambalarıyla mors alfabesini kullanabilirdim belki.

"Kutu, içinde ne vardı? Kutuyu gördün mü? Sana bir hediye bıraktım. Umarım hoşuna gitmiştir."

"Karnın ne durumda?"

"Kimin karnı?"

"Senin karnın."

"Yaşayacağım."

"Ne yazık."

Silahı kaburgalarıma bastırdı. "Neden dikkatini araba sürmeye vermiyorsun?"

Bir kez daha silahlı adamın talimatlarını dinleyerek söylediğini yaptım. Bu artık benim için sıradan bir iş haline gelmişti. Bu konuda bol pratik yapmıştım. Uzun farları yakınca yağmur daha yoğun görünmeye başladı. Kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde bizden başka araç yoktu. Ellerimi direksiyondan çekip kaderin bizi nereye götüreceğini görmek istiyordum. Bıkmıştım artık. Yeterince suçluluk duygusu hissediyordum. Etrafımda yeterince insan ölmüştü. Ölüm katalizörü haline gelmiştim ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Bez torba soğuduğu için yolcu tarafına, yere bıraktım. Cyris bir şey söylemedi. Kalorifer öfkemle birleşip beni ısıtmaya başlamıştı. Hipotermi halindeyken içki içmek gibi bir şeydi bu öfke. Kendinizi ısınmış hissediyordunuz, ama aslında ısınmıyordunuz. Vücudunuz sizi kandırıyordu. Ve ölüyordunuz. Hikâyenin sonu.

Benim hikâyem de böyle mi olacaktı?

Yağmur hafiflemeye başlamıştı. Silecekleri yavaşlattım. Artık her saniye ön camı temizleyip bana ilerideki karanlığı gösteriyorlardı. Yola bakıp dikkatimi ıslak asfaltta ilerlemeye verdim. Bembeyaz olmuş parmak eklemlerim direksiyonu sıkmaktan dolayı acıyordu. Yavaşça ellerimi açtım. Eklemlerim çatırdadı.

"Gergin görünüyorsun, ortak."

Evet, haklısın.

"Para, Feldman, ne kadar paran var?"

Soru beni şaşırtmıştı. Biraz düşündüm. "Emin değilim. Hem zaten hepsi ıslak."

"Islak mı? Islak mı, nasıl? Sen nasıl... hayır, hayır, hayır, cebindeki paradan bahsetmiyorum. Bankadaki paranı söylüyorum. Kaç doların var?"

"Hiç."

Tüfeği biraz daha bastırdı. Aynada ona baktım. Hızla gözlerini kırpıştırıyordu. "Bu yalan. Yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun. Yalan söyleyen insanlar yanar. Paran olduğunu biliyorum. Evini gördüm, faturalarına baktım."

"Ben öğretmenim, doktor değil. *Mortgage* ödüyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Öğretmen olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum, biliyorum, ben aptal değilim."

"Ev bankama ait, bana değil."

Tüfeği geri çekti, sonra biraz daha sertçe bastırdı.

Ben birden irkilince araba yoldan çıkmaya başlamıştı. Direksiyonu hızla kırdım, birkaç vites değiştirdim, araba önce sağa kaydı, sonra düzeldi. Verdiğim tepkiler kaza yapma fikrime karşı koymuştu.

"Kaç paran var?" diye sordu Cyris hiçbir şey olmamış gibi. Dikiz aynasına baktım. Jo hâlâ arkamızdaydı, ama çok daha gerideydi. Para bizi bu işten kurtarabilir miydi?

"Fazla yok."

"Bana kırk bin papel borçlusun."

"Ne?"

"Biraz para bana iyi gelecek ortak. Kırk bin dolar tatlı para."

Kırk bin. Neden bu miktarı seçtiğine dair iyi bir fikrim vardı. "Bir iş bul o zaman."

"İşim var zaten."

Pazartesi günü mantıksız gelen şeyler artık bir anlam kazanıyordu. Landry'yle konuştuğumdan beri her şey daha berrak görünüyordu. İntikamdan sonraki en büyük öldürme nedeni paraydı. Cyris'in de şu anda istediği tam olarak buydu. Demek parayı seviyordu. Para istiyordu. Pazartesi günü de amacı para mıydı? Ona para mı ödenmişti?

Uyguladığı gereksiz şiddeti düşündüm. Luciana ve Kathy'yi neden öldürdüğünü düşündüm. Tam Landry'ye söylediğim gibiydi; bir kadını öldürmek polisin aşikâr nedenlere, sonra da aşikâr şüphelilere bakmasına neden olacaktı. İki kadını korkunç ve acımasız şekilde öldürmek bütün olayı bir törene çevirecekti. Sanki kurban tamamen farklı nedenlerle öldürülmüş gibi görünecekti. Sanki sıradan bir manyak ikisini de evlerinden çıkarmış, onlara çılgınca bir vahşet uygulamıştı.

Cyris yalnızca bir canavar değildi. O bir kiralık katildi. İşini, tamamen farklı bir role bürünecek kadar ciddiye alan bir adam. Ne kadar korkunç olursa olsun bu süreçteki zekâyı görebiliyordum. Polis akıl sağlığı yerinde olmayan bir deli arıyordu, çünkü Cyris pazartesi sabahının o erken saatlerinde aklını kaçırmış bir deliydi.

Acaba şu anda hangi role girmişti?

Otobanın üstünde, büyük beyaz bir direkte asılı duran tabelayı geçtik. Christchurch yalnızca altmış kilometre uzaktaydı. Bir saatten kısa bir süre içinde orada olacaktık. Kalorifer düğmesini küçük ayak resmine döndürüp ayakkabılarımı çıkardım.

Gaza basmaya devam ederken ayak parmaklarımı olabildiğince sıcağa doğru tuttum. Buzlarım yavaşça çözülmeye başlamıştı. Damarlarımdaki buzlar eriyordu. Ama korku, hayır.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey." Sürmeye devam ettim.

"İki günün var."

"Ne?"

"Yeterince açık değil mi? Geri zekâlı mısın sen?"

"Biraz daha açıkla."

"İki gün. Kırk bin papel. Eminim bunu ayarlayabilirsin."

"Tabii."

"Hızlan, bütün gece burada kalmak istemiyorum."

Hızlandım ve peşimdeki farlar küçüldü.

"Daha hızlı!"

Ayağımı gaza iyice bastım. Jo'nun farları kayboldu. Önümüzdeki, doğuya giden iki şerit daralarak tek bir şeride iniyordu. Yol biraz kıvrılıyor, ama manzara değişmiyordu; yalnızca çayırlar, çayırlar. Cyris bana sağa çekmemi söyleyince soru sormadım. Yavaşlayıp fren yaptım, vites değiştirdim. Biraz daha düşünmeye ihtiyacım vardı. Onu arabadan indiremezdim. Jo'ya ulaşmasına izin veremezdim.

"Sağ şeride çek."

Bunu yaptım. Az sonra arabayı tamamen durdurdum. Jo yarım dakika uzakta olabilirdi. Koltuğumda dönerken emniyet kemerimi çözmeye ve hayatta kalmak için mücadele etmeye hazırdım. İri, kıllı yumruğun üzerime geldiğini tam zamanında gördüm. Başım geriye savruldu, ama emniyet kemeri bir yere gitmemi engelledi. Her yer karardı; gözlerimin arkasındaki renkler

bu hafta belki yüzüncü kez olmak üzere yanıp söndü. Bu renklerin ne zaman kaybolacağını merak ediyordum. Renkler kaybolunca Cyris'i aramaya başladım. Çoktan dışarı çıkmış, kapıyı kapatıyordu. Kapıyı açmaya kalktım, ama sağ kolum acıyla çekildi. Kelepçeler beni direksiyona bağlamıştı.

Landry'nin kelepçeleri.

Tanrım. Bir dejavu dünyasında yaşıyordum.

Cyris tüfeğin namlusuyla cama vuruyordu. Başımı çevirip bakınca arabanın anahtarlarını salladığını gördüm. Sırıtırken dağınık sakalı sallanıyordu. Ben cama doğru küfredince camı ince bir sis dalgası kapladı. Kelepçeleri çekiştirip o gece daha önce yaptığım hareketleri tekrarladım. Sonuç aynıydı. Bileğim şişmeye başlamıştı yine.

Emniyet kemerini açıp kapı koluna sol elimle uzanmaya çalıştım. Kapıyı açıp ayaklarımla ittim. Ayağa kalkabilmek için vücudumu döndürdüm. Sağ kolum arabanın içinde kalmıştı, kelepçeler ayağa kalkmamı engelliyordu. Jo virajdan dönerken Cyris yolun karşı tarafına geçiyordu. Banketin gerisindeki yüksek çimenlerin arkasına gizlendi. Ben becerebildiğim kadarıyla ayağa kalkmaya çalışırken kelepçe bileklerimi zedeliyor, kemiğimi acıtıyordu. Jo'nun başımda bir bela olduğunu anlaması için elimi deli gibi sallamaya başladım. Ama belki de Jo lastiğimin patladığını ya da motorun durduğunu sanıyordu. Cyris belası aklına gelmemiş olmalıydı. Çünkü arabayı kenara çekip durdurdu. Arabasının motor sesi ve yağmur yüzünden ona bağırdığımı duyamıyordu. Kemerini açıp aşağıya indi.

"Git!" diye bağırdım, sol kolumu ona doğru sallayarak. "Git buradan!"

Jo'nun yüzü bana dönüktü. Arabalarımız yeterince ışık verdiği için yüzünü görebiliyordum. Şaşkınlık dehşete dönüştü, çünkü

ne olduğunu hemen anladı. Dehşet kararsızlığa dönüştü, çünkü beni orada bırakmak istemiyordu, ama aynı zamanda Cyris'le karşılaşmak da istemiyordu. Küçük bir adım attı, ama koşup yardım edecek kadar değil. Cyris Jo'nun arkasındaki yüksek çimenlerin arasından fırlarken Jo'nun vereceği başka bir karar varsa da buna fırsat bulamadı.

"Görünüşe göre yeniden buluşuyoruz," diye bağırdı Cyris. Yavaşça bize doğru yürüdü, sonra Jo'nun arabasının farlarının arasında durdu. "Erkek arkadaşının bana borcu var," dedi. "Tam olarak kırk bin dolar. O parayı bulana kadar sana bakabileceğimi söyledi. Park yerine emanet edilen bir araba gibi." Bana doğru birkaç adım attı. "Doğru değil mi?"

"Canın cehenneme."

Cyris bir şey söylemedi, yalnızca Landry'nin tüfeğiyle Jo'ya doğru dönüp namluyu onun yüzüne çevirdi. Jo korkmuş ya da ürkmüş görünmüyordu, ama korktuğundan hiç kuşkum yoktu.

"Plan çok basit," dedi Cyris. "Sen bana parayı getirirsen kız yaşar. Parayı bulman çok uzun sürerse, ona acı çekme konusunda birkaç ders verebilirim. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Onu öldürmeyi o kadar istiyordum ki canım acıyordu. Dişlerimi sıktım. Gözlerim yanıyor, her şeyi kan kırmızısı görüyordum. Tüfeği elinden alıp kafasını otobana yapıştırmayı istiyordum. Titreyen cesedinin üstünden geçmek istiyordum.

"Kırk bin papel karşılığında onu geri alabilirsin," diye devam etti Cyris. "Geçen gece beni atlattığın için borçlu olduğun para bu."

"Anladım, tamam mı? Onu bırak, beni al. Sabah bankaya birlikte gideriz, sana istediğin parayı çekerim."

"Hayır, ortak. Kız benimle geliyor."

"Ona ihtiyacın yok."

"Ah, var, evet var. Gündüz kendimi yalnız hissediyorum."

"Parayı hemen çekerim! Lütfen! Saat ona kadar her şey hazır olur."

"Üzgünüm. Bir bebek gibi uyuyacağım."

"Ya öğleden sonra? Hadi, bana biraz kolaylık sağlamalısın."

"Bu kadar umutsuz olma, küçük Charlie, küçük, küçük. Gündüz benim için iyi değil. Gece de iyi değil. Bazı planlarım var."

Onun iki gün boyunca Jo'yla yalnız kalmasını istemiyordum. Bunu hiç istemiyordum. "Anlaşma yok o zaman."

Uzanıp Jo'yu arabaya doğru itti, sonra tüfeği ona doğrulttu. "Bir bacak seç, ortak."

Boştaki elimi kaldırdım. "Sana parayı getirebilirim. Ama iki gün? Tanrım, buradaki problemimi görüyor olmalısın."

"Ama sadece bu kadar. Senin problemin, benim değil, senin değil, ama, evet, senin." Bir kahkaha attı. "Ortak, eğer mutlu değilsen bütün işlemi iptal edebiliriz. İstediğin bu mu?"

Başımı iki yana salladım. Onun işlemleri nasıl iptal ettiğini biliyordum.

"Güzel. Gece dokuzda seni ararım. Orada ol."

"Eğer ona dokunursan..."

"Ne yaparsın? Ha? Beni öldürür müsün? Endişelenme, ortak, ben yatırımlarıma zarar vermem."

Jo'yu sürücü koltuğuna itip kapıyı kapattı. Karnını tutarak yolcu tarafına geçti. Yan camdan Jo'ya baktım. O da bana bakıp, "Endişelenme, her şey yoluna girecek," dercesine gülümsemeye çalıştı. Ben de aynı gülümsemeyle karşılık verdim, ama kimi kandırıyorduk ki?

Cyris'in gözlerine baktım. Bu gözlerin ölmesini, yalnızca boş bakışlarla bakmasını istiyordum, ama canlıydılar ve parlak fikirlerle ışıldıyorlardı. Yarım dakika geçti, Jo arabayı vitese takıp yavaşça ilerledi. On metre gitmeden fren lambaları yandı. Jo'nun kolu camdan dışarı çıkıp kelepçenin ve arabanın anahtarlarını aşağıya attı. Anahtarlar yolun ortasına indi. Fren lambaları söndü, araba ilerlemeye başladı.

Pazartesi günü kahraman olmaya çalışırken Jo'nun hayatına son vermiştim. Başımı kapıya yasladım. Baş ağrım geri gelmişti. Boğazımda başarısızlığın tadını alabiliyordum. Arabayı bir ağaca çarpabilirdim. Cyris arkamdayken onunla mücadele edebilirdim. Yola baktım. Arka farlar sonsuzluğa giden iki kırmızı benek gibi görünüyordu. Gözlere benziyorlardı... şeytanın gözlerine. Uzaktaki bir virajı dönüp kayboldular.

Onlar kaybolmuştu ve ben yalnızdım.

34

Arabamın yanında hareketsiz dururken yağmur öfkemi ya da korkumu yıkayıp götüremiyordu. Umut ve umutsuzluk bana elini uzatmış, ama umut beni yakalayamamıştı. Neden yakalasındı ki? Giysilerim sırılsıklamdı ve titriyordum. Ayaklarım buz gibiydi, çünkü ayakkabılarımı arabada çıkarmıştım. Zihnim yenilgiyi kabul etmişti ve yavaş yavaş kendini kapatıyordu. Jo, arabasının direksiyonunda hızla şehre doğru gidiyor olmasına rağmen ölmüş sayılırdı.

Arabanın içine eğilip el frenini bıraktım. Ayakkabılarımı alıp ayaklarıma geçirdim, ama bağcıkları bağlayamadım. Sol elimle kapıyı iterken sağ elim kelepçe yüzünden sol kolumun altında kaldı. Ben hızlanırken ayaklarım birbirine dolaştı. Sol ayağım arabanın kenarına takılınca düştüm, sağ dizim asfalta çarptı. Neden bu zahmete girdiğimi merak ediyordum. Oturma pozisyonuna geçip ayağa kalktım. Dizimde havayı hissedince blucinimin yırtılıp dizimin sıyrıldığını anladım.

Arabaya tutunup tekrar denedim. Araba yeniden hızlandı. Bu hızın beni anahtarlara götüreceğini anlayınca arabanın içine girip iki elimle direksiyonu kavradım. Direksiyon kilitlendiği için

çeviremiyordum, ama anahtarlara ulaşınca el frenini çektim. Bedenimi çevirip dışarıya uzandım. Anahtarlar arabanın diğer tarafına yakındı, yani yetişemeyeceğim bir yerdeydi. Bana yardımı dokunacak bir şey aradım, başımı kaldırıp anteni görünce aradığımı bulmuş oldum. Anteni iyice uzatıp en uzun seviyesine getirince kırılana kadar ileri geri kıvırdım. Eğilip onunla anahtarları yakalamaya çalıştım. Kelepçenin anahtarının da üzerinde olduğu arabanın anahtarlarını yakalamam yalnızca birkaç dakika sürdü. Kelepçeleri çözüp yolcu koltuğuna bıraktım.

Jo'nun Mazda'sını arayarak hızla şehre doğru yola koyuldum, ama onları bulamadım. Şehre girince etrafta amaçsızca dolaştım, ama bunun bir anlamı yoktu. Gitmişlerdi. Ve ben Jo'yu geri almak için para ödeyene dek yapabileceğim bir şey yoktu.

Eve gittim. Geçen sefer gördüğümde karton kutu bantla yapıştırılmıştı. Şimdiyse yanları birbirinin altına asılmıştı. Kutunun içine bakmadım. Kathy tek parça halinde gömülmeyi hak ediyordu, ama kutuda olan şeyi geri götüremezdim. Olay yerine girip kutuyu Kathy'nin yatağının üstüne koyamazdım. Morga götüremezdim. Üzerine pul yapıştırıp postalayamazdım.

Bu düşünceler midemi bulandırıyordu, ama ne yapabilirdim ki? Kathy ölmüştü ve huzur içinde yatabilmesi için intikamının alınması gerekiyordu. Hepsi bu. Cesedinin nerede olduğu fark etmezdi. Naylon bir torba bulup kutuyu içine koydum. Kanlı şortumun bulunduğu torbayı da içine attım. Sonra ışıkları kapatıp garaja gittim. Bir kürek buldum.

Evim bir çıkmaz sokağın köşesindeydi. Bahçem yan eve bitişikti, ama arkasında geniş tarlalar vardı. Oraya ulaşmak için sokağa çıkmam, iki evin arasındaki toprak yoldan geçmem gerekiyordu. Saat neredeyse sabahın beşiydi, ama yine de durup mahalleyi taradım. Kimse yoktu. Işık yoktu. Bana neler olduğunu

umursayacak kimse yoktu. Garaj yolundan geçtim. Ayakkabılarım ıslak zemine yapışıyordu.

Tarlalar çeşitli kesimlere ayrılmıştı, her birinde farklı sebzeler yetişiyordu. Sanki sahipleri kabakların kalkıp patateslerin arasına karışmasından korkarmış gibi aralarına dikenli teller geçirilmişti. Düzinelerce sulama borusu yakındaki nehre ulaşan bir labirent oluşturuyordu. Üzerlerinde pas lekeleri olan demir sundurmalarda çiftlik ekipmanları bulunuyordu. Olukların arasında geniş su birikintileri vardı, ama yeterince ışık olduğu için onlardan kaçabiliyordum.

Kutuyu tarlaların yanına gömmemeye karar verdim. Burada toprak sürekli kazılıyordu. Tohumlar ekilip biçiliyordu. Traktörler toprağa geniş saban demirleri sokuyordu. Bir gün havuç çıkarıyorlardı, bir başka gün çürümüş et.

İzlediğim toprak yol tarlaların solunda kalıyordu. Sol tarafımdaki arazinin sınırında içinden küçük bir derenin aktığı uzun bir hendek vardı. Arada bir düzine kadar ağaç vardı. On dakika kadar yürüdüm, yağmur artık beni üşütmüyordu. İçim donmuştu, ama bunun nedeni hava değildi. Birkaç ağacın daha yanından geçerken onlara altına nelerin gömülebileceğini merak ettim. Dere nehre kavuşmadan hemen önce, yolun sağa dönüp tarlaların üst kısmına döndüğü yerde küçük bir yükselti vardı. Oradan aşağıya inip derenin bir metre uzağında durdum. Buranın iyi bir yer olduğunu düşündüm.

Kazmaya başladım. Soğuk parmaklarım kollarıma keskin acılar gönderiyordu, ama ben acıyı seviyordum; acıyı hak ediyordum. Çukur büyümeye başlarken dikkatimi yoğunlaştırmaya çalıştım. Yarım metre kazdıktan sonra bir mola verdim, dizlerime kadar gelen çukurda dikildim. Ter içinde ve titreyerek küreğe yaslandım. Yağmur yeniden hızlanmıştı. Ayaklarımın di-

binde kahverengi bir havuz oluşurken kazmaya devam ettim. Gittikçe hızlanıyordum.

Gökyüzünde bir şimşek çaktı. Çukuru, dereyi ve yanımdaki torbayı aydınlattı. Üstüm başım toprak içinde kalmış halde mezar kazıyordum. Delirmiş olmalıydım. Elimde bir vücut parçası ve onu gizleyecek bir aletle, şafağa bir iki saat kala dışarıdaydım.

Sonraki gök gürültüsünü şimşek takip ederken küreğe yaslanıp dereye baktım. Birden yalnız olmadığımı fark ettim. Gözetlendiğimi hissettim, ama ben yavaşça kazmaya devam ederken o hiçbir şey söylemedi. Bir dakika geçmeden ağlamaya çok yakın bir şekilde çukurun kenarına oturdum.

"Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

"Ne yapıyorsun, Charlie?" diye sordu Kathy.

"Hiçbir fikrim yok. İşler rayından çıktı. Hayalet görmeye bile başladım."

"Sence ben hayalet miyim?"

Saçlarımdaki suları silkeleyip çamurlu elimi saçlarımdan geçirdim. "Bilmiyorum. Öyle misin?"

"Beni gömme, Charlie. Polise git."

Ayağa kalkıp biraz daha kazdım. Ben çamuru bir tarafa fırlattıkça daha fazla çamur geliyordu.

"Charlie?"

Yine gök gürledi, yine şimşek çaktı. Kindar bir tanrıyı kızdırmış gibiydim. Ses tarlalarda yankılanırken çukurumun -ruh sağlığımın- duvarları çökmeye başladı. Bir metre kazınca yeterince derine indiğime karar verdim. Büyük bir mücadeleyle dışarı çıktım. Ben torbayı alırken Kathy bir adım geri çekildi.

"İzlenmesi gereken yol gerçekten bu mu?" diye sordu.

"Sen gerçekten burada değilsin," dedim. Gerçekten de değildi. O yalnızca benim çürüyen zihnimdi. Hayaletler gerçek değildir, aslında yoktur ve Kathy'nin bunu inkâr etmesine gerek yoktu. O anda, Gerçek Dünya'da birden gerçeğin ne olduğundan pek de emin olamadım. Tanrım, hayat, ölüm, acı... bunların bir önemi var mıydı? Elbette vardı. Bazen nasıl olduğunu görmek zordu, o kadar.

Gözyaşlarım asit yağmuru gibi akıyordu. Çamurlu parmaklarımla gözyaşlarımı sildim, sonra yüzümü çukura çevirip naylon torbayı içine attım.

"Neden ölmemize izin verdin?"

"Buna inanıyor olamazsın," dedim.

"Sen neye inanıyorsun, Charlie?"

"Nedensiz yere kötü şeyler olduğuna inanıyorum. Sizi gerçekten kurtarmaya çalıştım."

"İnsan ölünce bir şeye inanması gerçekten zor oluyor."

Gözlerimi kapayıp pazartesi sabahı çayırların yanından geçtiğim ve Cyris'in minibüsünün kaybolduğunu gördüğüm o ana gittim. Hastaneye ya da morga gittiğinden emindim. İkisi de soru soracağı için belki de doğruca eve gitmişti. Kendi kendime durmadan böyle söylüyordum, ama yalan söylediğimi biliyordum, çünkü bütün gücümle gaza yüklenmiştim. Yolda çok az araba olduğu için şanslıydım. Evet, pazartesi sabahı çok şanslıydım. Öyle olmalıydım, çünkü sonunda kayıp minibüsü bulmuştum. Tek sorun onu bulduğum yerdi. Minibüs Luciana'nın evinin önüne park edilmişti.

"Bunu yapma, Charlie."

Çukuru kapamaya başladım.

"Başka seçeneğim yok," dedim. Çukur kapanınca geri döndüm. Kathy gitmişti. Küreği arkamdan sürükleyerek kıyıdan yukarıya çıktım.

Artık şimşek çakmıyordu. Gök de gürlemiyordu. Kıyının tepesinde durup Kathy'nin dinlenme yerine baktım. Bunu yapmak doğru muydu? Elbette hayır. Kathy için değildi. Hayaleti öyle söylemişti. Dua bilmiyordum, yalnızca özür biliyordum. Ben de özür diledim.

Sırtımı dönüp yürümeye başladım. Şafak söküyor, öldürme saatini de beraberinde getiriyordu. Gökyüzü aydınlanıp mora dönmüştü, ama hayatımın mor saatleri son birkaç gündür bana yalnızca ölüm getirmişti. Oradan uzaklaşmak, ışığın bana göstereceği cehennemden kaçmak için koşmaya başladım. Ağaçlar, çimenler, çamurlu kıyı, hepsi hayatıma giren karanlık Kötülüğü yansıtıyordu.

Eve vardığımda boğazım ve göğsüm yanıyordu. Giysilerimi dışarıda çıkardım. Derimdeki çamuru sıyırıp betona attım.

Kaskatı bir şekilde banyoya gidip duşu açtım. Soğuk su hâlâ benden daha sıcak olduğu için suyun ısınmasını beklemedim. Suya girip yaralarım yanarken dişlerimi sıktım. Uzanıp duş başlığına tutundum. Ayakta kalabilmek için yapabileceğim tek şey buydu. Bütün sinir uçlarım titriyordu. Başımı öne eğip gözlerimi kapadım. Acı kaybolmaya başladı. Beş dakika sonra tamamen kaybolmuştu. Suyu daha sıcağa getirdim. Acı geri döndü, ama bunu hak etmiştim.

Belki bir saat sonra duştan çıktım. Kurulanıp sıcak su torbasını doldurdum, yatağa gittim. Örtülerin altına girmeden önce arka kapıya gidip arkasına bir sandalye sıkıştırdım.

Öldürme saati geçmişti artık, ama yarın yine gelecekti. Uykuya dalmaya çalıştım. Kendi kendime durmadan bunun nasıl

olduğunu sordum, oysa cevabı biliyordum. Gözlerim kapanırken Cyris'in, Kathy ve Luciana'yı neden Landry'nin beni götürdüğü gibi bir yere değil de şehrin içindeki ormanlık bir alana götürdüğü sorusuna cevap veremeden gecenin olayları zihnime üşüştü. Bu soruya cevap vermek istiyordum, çünkü önemli olduğunu hissediyordum, ama o anda bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Hitopermiye yakın bir halde uykuya dalmak o anda yapabileceğim en iyi şey değildi, ama en kötüsü de olmadığına karar verdim. Kendimi uykuya bıraktım.

35

Koku, Jo'ya ezilmiş güveleri hatırlatıyordu. Toprak gibi bir kokuydu ve hayata hiç benzemiyordu. Elleri bağlı, ağzı tıkalı bir şekilde bu bodruma kilitlenmiş bir halde hayatı düşünmek Jo için çok zordu. Titreyerek, zihni hızla çalışarak deli gibi ellerini çözmeye çalışıyordu. Ağzındaki bez, vanilya kokuyordu. Jo onun en son neyin üzerinde kullanıldığını merak etti. Ya da kimin üzerinde.

Cyris oraya gelirken yolda pek konuşmamuştu. Ya evinin yolunu unutmuştu ya da bir saat boyunca geniş daireler çizmek hoşuna gitmişti. Jo hızla bir elektrik direğine çarpmayı düşünmüştü, çünkü ölüm Cyris'in ona yapmak istediği şeyi yapmasına izin vermekten daha iyiydi, ama Cyris'e o kadar kızgındı ki onun yüzünden ölmek istemiyordu. Charlie'ye de kızgındı.

Cyris bazen mantıklı konuşuyordu, ama onu en çok rastgele yaptığı yorumları korkutuyordu. Cyris ona kirpisinin ne hissettiğini bilip bilmediğini sorduğunda Jo sessizce oturmuştu, çünkü her cevabın yanlış olacağına inanıyordu. Cyris zaman zaman karnını tutuyordu. Jo böyle zamanlarda tüfeği alma şansı olup olmadığını düşünüyordu, ama eğer bunu dener ve başarılı

olamazsa sonuçları çok kötü olurdu. Cyris hastaydı, yaralıydı; Charlie onu kesinlikle bıçaklamıştı. Cyris'in karnını tutması bunu açıkça gösteriyordu. Uyuşturucu mu almıştı acaba? Gözleri kan çanağı gibiydi ve elleri de çok titriyordu. Eğer ilaç alıyorsa her an patlamaya hazır demekti, ama bu aynı zamanda Jo'yu o bodruma kapattığını unutabileceği anlamına da geliyordu.

Bağlı tutulduğu, içinde öleceği ev, sandığı gibi harap bir yer değildi. Jo eski bir kulübe, boyaları soyulan, sıvalarında delikler olan, pencereleri tahtalarla kaplanmış köhne bir gecekondu hayal etmişti. Ölüm ve çürümenin, ölüme yaklaşırken korkuyla nefes alıp veren sayısız insanın kokusunu alacağını düşünmüştü. Ev öyle bir yer olacaktı... ve öyle olmamasından korkuyordu. En fazla beş yıllık evin, normal olmasından korkuyordu. Halılara ve duvarlara, genel dekora bakarken bir kadın dokunuşunu görebiliyordu. Birkaç güzel tablo bile vardı. Küçük biblolar. Ve her şey düzenliydi, bir vitrin ev gibi. Cyris yalnız yaşamıyor olabilir miydi? Bu Cyris'in neden ondan bu kadar sessiz olmasını istediğini açıklayabilirdi. Belki de odaların hepsinde bağlı kadınlar vardı. Belki de bu onun evi bile değildi.

Bodrum soğuktu; beton zeminde halı yoktu. Elleri arkasında, ayakları önünde bağlı bir şekilde bir köşede oturuyordu. Vücuduna bir kangal ip sarılmıştı. Arkası büyük bir varile dayalıydı. Jo bu varilde insan bedeni parçaları veya onları çözecek asit bulunmaması için dua ediyordu. Belki de tanımlayamadığı kokunun kaynağı oydu. Üzerine bir battaniye örtülmüştü, ama hiç ısınamıyordu.

İpler bileklerini kesiyor, kanı hissedebiliyordu. Burada hiç sıçan var mıydı? Kanının kokusu onların gelmesine neden olurdu. Burunlarını çekerek, tırnakları zemine sürtünerek geleceklerdi. Sıçanların bıyıkları bileklerine sürünecek, küçük pençeler bacak-

larına batacak, küçük dişler parmaklarını kemirecek, derisini soyup etini parçalayacak...

Gözlerini sımsıkı kapayıp Charlie'yi düşünmeye, sıçanları ve Cyris'i unutmaya çalıştı.

Sonraki birkaç saat boyunca olacakları unutmaya çalıştı.

36

Öğleden sonra gün ışığıyla kaplı karanlık bir dünyaya uyandım. Odamın havası çok boğucuydu. Kafamda bir sürü kâbus vardı. Battaniyelerin altından çıktım. Soğumuş sıcak su torbası yerdeydi. Bir günden kısa bir süre önce üzerinde bir vücut parçası olan bir yatakta uyumuştum. Fırtına geçmişti, camdan dışarı baktığımda fırtına hiç olmamış gibiydi. Bunu hayatımdaki diğer her şey için de söyleyebilmeyi ne kadar isterdim. Dışarıdaki sıcak güne bakıp yazın daha ne kadar süreceğini merak ettim. Bu kimsenin cevap veremeyeceği bir soruydu.

Bedenim iyi görünüyordu ta ki yürümeye çalışana kadar. Yürüdüğüm zaman çenem zonklamaya başladı. Boynum o kadar katılaşmıştı ki başımı zor çeviriyordum. Kollarımdaki, bacaklarımdaki ve göğsümdeki her kas hassaslaşmıştı. Radyoyu açıp haberleri dinlemeye başladım. Bir kadın polis soruşturması hakkında konuşuyor, ama yeni bir şey söylemiyordu. Dünkü hava durumunu sunan yaşlı adam bunun güzel bir gün olacağını söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim.

Evin içinde sendeleyerek yürüyüp banyoya gittim. Gevşemeye çalışarak duşta yarım saat dikildim. Son zamanlarda duşta

çok fazla zaman geçirir olmuştum. Ormanda çok fazla zaman geçiriyordum. Hayatın neden daha iyi olmadığı, Gerçek Dünya'nın neden bu kadar gerçek olması gerektiği hakkında söylenerek çok fazla zaman geçiriyordum. Duştan çıkınca aynada kendimi inceledim. Çenem şişmişti. Boynumun sol tarafı morarmıştı. Gözlerim kan çanağı gibiydi. Alnımdaki yumru küçülmemişti. Yüzümde Cyris'in ateş ettiği kayadan sıçrayan düzinelerce küçük taş parçası vardı. Parmaklarımla başımın arkasını muayene ettim. Soğuk Nehir'de yaptığım yolculuktan kaynaklanan birkaç vadi ve dağ vardı. Cehenneme giden bir haritayı takip ediyor gibiydim.

Hem dayak yemiş hem de dayak atmış bir adam vardı karşımda, ama birden bu beni endişelendirmez oldu. Sanki içimdeki devasa bir levyeyi oynatmıştım. Bir daha asla bir hafta önceki Charlie olamayacağım düşüncesinden nefret ediyordum. Bu beni hem üzüyor, hem de korkutuyordu. Cyris'ten nefret ediyordum. Bu konuda neler yapabileceğimi merak ediyordum. Cinayet? Gözlerimi kapatıp zihnimdeki devasa levyeyi oynattım. Evet, cinayet artık benim yapabileceğim şeyler arasındaydı. Başka şeylerin de yapabileceğim şeyler arasına girdiğini fark ediyordum, ama öğrenmek için o levyeyi oynatmaya korkuyordum.

Dayak yemiş adam bana bakarken gözlerini acıma duygusu doldurdu. Adam, benim neler yapabileceğimden emin değilmiş gibi görünüyordu. Benim için endişeleniyor, ama çığlık atıp öfkemi dünyadan çıkarmamdan korkuyordu. Polise gitmediğim için deli miydim? Onların işe karışmasının Jo'nun hayatını tehlikeye atacağından gerçekten korktuğum için mi polise gitmiyordum? Cyris'i öldürmek istediğim için mi polise gitmiyordum? Yoksa Kathy ve Luciana'nın ölümünden sorumlu olduğum için mi gitmiyordum? Bunların her biri doğru olabilirdi, hepsi doğru olabilirdi. Neden, karşılaştığım polisin beni öldürmeye kalkışması

olabilirdi. Aynadaki yansımam gerçekten tanımadığı birine bakıyor olabilirdi.

Aynadaki adam bir cevap vermedi, ama birilerini suçlamaya başlamaya hazır görünüyordu. Giyinip sonraki bir saat boyunca evin içinde amaçsızca dolaştım. Odaları açıp bütün cevaplar temiz havada ve sıcak güneşteymiş gibi dışarı bakıyordum. Bundan sonra ne yapacağım düşüncesi zihnimin karanlık köşelerinden bana ateş açıyor, ama hiçbir yere ulaşamıyorlardı. İçlerinden birinin diğerlerinden daha az delice olduğunu umarak onları takip ediyordum. Böyle oyalanıp bekleyemezdim. Beklemekten nefret ediyordum. Geçen her dakika Jo'nun Cyris'le geçirmek zorunda kaldığı bir dakika olacaktı. Geçen her dakika onun öleceği dakika olabilirdi.

Sonunda çok aşikâr olan şey gerçekleşti ve dün gece düşünmem gereken şeyleri düşünmeye başladım. Nehirde yüzdükten sonra kulübeye yürüyüşümüz. Oradan hayatta çıkma şansımız o kadar düşüktü ki kıvrılıp ölmeye hazırdım. Hayatta kalmayı başarmış ve kulübede buzlarımız çözülene kadar beklemiştik, ama bu süre çok uzun olmuştu. Ne kadar aptaldım ki güvende olduğumuzu düşünebilmiştim? Bunu nasıl yapabilmiştim? Belki çok üşümüştüm ya da belki de çok aptaldım.

Cyris'in dağıttığı odaya girdim. Bilgisayar masamın altında küçük bir çekmece takımı vardı. Hepsi sağlam durumda olan üç çekmece. En alttaki dosya çekmecesiydi. Çekmeceyi çekip bölmeleri karıştırmaya başladım. Bankama ait olanı bulmam biraz zaman aldı. Her şeyin sırası karışmıştı. Tahmin ettiğim gibi Cyris hepsini karıştırmıştı: Kırk bin dolar fikrini oradan bulmuş olmalıydı.

Döner *mortgage* fikri çok basitti. Ödediğiniz parayı geri alabileceğiniz bir mevduat sistemiydi. *Mortgage*'ıma kırk bin dolar ödemiştim ve şu anda bu kadar parayı bulabilirdim. Dekontları

bir kenara ittim. Ne kadar param olduğu önemli değildi. Para mutluluk getirmezdi. İnsana hayat satın alamazdı. Ve hiçbir miktar benim o orospu çocuğunu öldürmeme engel olamazdı.

Yatak odama gidip yatağın kenarına oturdum. Saat üçü geçmişti. Güneş gökyüzünde zirveye çıkıp dünyanın diğer tarafında yeni bir gün başlatmak için uzun, yavaş inişine başlamıştı. Jo'yla birlikte olup güneşin batışını seyretmeyi çok isterdim.

Tamam, *Action Man,* harekete geçme zamanı geldi.

Cüzdanımı buldum. İçindeki her şey ıslaktı. Kredi kartlarımı, ehliyetimi çıkardım. Bir havluyla hepsini kurulayıp güneşe bıraktım. Banyoya gidip dağılmış durumdaki Charlie Feldman'ı yeniden topluma karışacak hale getirmek için elimden geleni yaptım. Acıyla gülümseyip biraz kolonya ve saç jölesi kullandım. Cüzdanımı yeniden doldurup dışarıya çıktım.

Dışarıda olunca hava daha da güzel görünüyordu. Landry'nin de bugünü seveceğini düşündüm. Ölmüş olmasaydı şu anda ne yapacağını merak ettim. Bizi kurtarmak için yaptığı son hamle aklıma gelince suçluluk duygusuyla içim sızladı. Belki de o kadar da kötü bir adam değildi. Başka şartlar altında olsam ondan hoşlanabilirdim. Pazartesi akşamı Cyris'in icabına bakmış olsaydım hâlâ hayatta olabilirdi. Landry bugünden hoşlanırdı. Bundan emindim. Parlak güneş, ılık rüzgâr, sükûnetin kokusu. Gökyüzünü süsleyen çok az bulut vardı. Başımın üstünde hızla geçen bir jetin geride bıraktığı beyaz izler görünüyordu. Harika bir gündü. Her zaman uyanmak isteyeceğiniz türde bir gün. En azından Cyris'i karnından değil de kalbinden bıçaklasaydım öyle olurdu.

İçinde soğuk kütüklerin bulunduğu bez torba hâlâ arabamda yerde, kelepçeler koltuğun üstündeydi. Kelepçeleri torpido gözüne koydum. Trafiğin içinde Honda'mla dolaşmam gerçek üstü görünüyordu. Sürücülere ve yayalara bakıp benim hakkımda

ne düşündüklerini merak ettim. Kim olduğumu görebiliyorlar mıydı? Kim haline geldiğimi anlıyorlar mıydı? Şu anda ne için savaştığımı biliyorlar mıydı? Sonra yüzlerine bakarken bu düşünceler tersine döndü. Bu insanlar kimdi? Hiçbirini tanımıyordum. Neler yapabileceklerini bilmiyordum. Cinayet? Tabii, istatistik açıdan bazıları bunu yapabilirdi. Ama hangilerinin olduğunu nereden bilebilirdik?

Bankaya giderken geçtiğim sel basmış bahçelerdeki yeni oluşmuş havuzlar güneşin bütün gün ortada olmadığını akla getiriyordu. Kupkuru caddelerde araba kullanmak oldukça güvenliydi. Ne giymek gerektiği konusunda ortak bir fikir yoktu; bazı insanlar şort ve tişört giymişti, diğerleri yağmurluk giymiş, şemsiye taşıyordu. Hepsinin uygun olduğunu düşündüm. Kaputunun yarısı gitmiş olan yıpranmış bir Holden'ın yanına park ettim. Ona bakınca aklıma bir fikir geldi.

Banka, kutu biçimindeki bir alışveriş merkezinin arkasındaki sade görünümlü binaların arasında bulunan sade görünümlü bir binaydı. Cam kapılar tıslayarak açıldı. Girişin iki yanında saksıda bulunan palmiye ağaçları tavana kadar yükseliyordu. İçeride başka bir sürü bitki vardı. Belki ödeme yapan müşterilerin kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Ama ben kendimi ormandaymış gibi hissediyordum. Etrafımda bir nehir aradım, ama ona en yakın şey köşedeki su soğutucuydu. Üzerinde bozuk yazısı vardı, çünkü birisi plastik musluğunu kırmıştı. Kuyruğa girip sabahın erken saatlerinde, Kathy ölü olarak gittiği dünyadan beni seyredip yargılar ve bana yalvarırken, onun bir parçasını evimin arkasındaki derenin yakınındaki bir tarlaya gömdüğümü bilmeyen insanlarla birlikte beklemeye başladım.

Kuyrukta beş dakika bekleyip bankoya yaklaştım. Para çekme talebimi George adındaki ve emekli olmadan önce öleceği kesin görünen yaşlı adama uzattım. Kâğıttaki miktarı görünce kırışık

yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Rakamı doğru okuyup okumadığını görmek için gözlüğünü düzeltti, sonra beni doğru gördüğünden emin olmak için tekrar düzeltti. Doğru görüyordu. Yüzündeki acı daha da belirgin hale geldi. Benim kenara çekilmemi rica etti. Bankanın derinliklerinden benim yaşlarımda bir kadın gelip beni halı kaplı bir koridordan geçirip küçük bir ofise götürdü.

Adı Erica'ydı. Yarı ölü gibi görünüp hissetmeseydim ve sevdiğim kadının belki de çoktan ölmüş olduğunu düşünmeseydim flört edebileceğim tarzda bir kadındı. Krem rengine boyanmış küçük odada pencere yoktu, bu yüzden tek manzara odaya girdiğimiz kapı, duvarda asılı duran, Christchurch'ün havadan çekilmiş bir fotoğrafı ve plastik güllerin bulunduğu bir vazoydu. Fotoğrafa bakıp o çekildiğinde benim nerede olduğumu merak ettim. O zamanlar daha fazla insanın hayatta olduğunu düşündüm.

Üzerinde bir bilgisayar ve kâğıt yığınları ile ofis malzemeleri bulunan uzun masa iki tarafında sandalyelerle odanın ortasında duruyordu. Burası sorgu odasına benziyordu. Erica benden kimliğimi kanıtlamam için belge isteyince etrafta iki yönlü ayna aradım. Pazar gecesi nerede olduğumu sormasını bekledim, ama sormadı. Yüzümdeki morlukları ve kesikleri sormak istediğini görebiliyordum, ama buna cesaret edemedi. Sinirli hareketlerle saçlarını kulağının arkasına atıp duruyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu, ama ne yapabilirdi ki? Düşünebilir ve şüphelenebilirdi. Ama bu benim paramdı. Boynunda ucunda haç olan gümüş bir zincir asılıydı. Ona büyük sırrı vermek istedim.

On beş dakika boyunca belge imzaladıktan sonra Erica bana paramı vermeyi kabul etti. Personelin kasadan nakit parayı getirmesi yine on beş dakika sürdü. Parayı önümde sayıp bez bir torbaya koydular. Torbanın iki yanında büyük dolar işaretleri aradım, ama yoktu. Erica'ya teşekkür ettim. Gitmeden önce para tomarlarını ceketimin ve pantolonumun ceplerine tıktım. Zor sığdılar.

Bir vincin, çimento karıştırıcıların ve hiçbir şey yapmıyor gibi görünen birkaç işçinin yanından geçerek alışveriş merkezine yürüdüm. Christchurch'te alışveriş merkezlerinde çalışan işçiler hep olurdu. Her zaman. Ön ödemeli bir cep telefonu ve telesekreter aldım, en yakındaki ordu malları dükkânına gittim. Duvarlar kamuflaj yeşiline boyanmıştı. Bu da binanın daha fazla dikkat çekmesine neden oluyordu. Vitrindeki mankenler çöl ve orman üniformaları giymişti. Savaşa giden plastik insanlar. İçeri girdim. Işık loş, hava sıcaktı. Tel askılarda üniformalar ve tulumlar asılıydı. Üzerlerinde sarı ve beyaz harflerle yazılar yazılmış saklama kapları her yere yığılmıştı. Cam vitrinlerde eski madalyalar vardı. Eski gaz maskeleri. Her şey eskiydi. Bıçaklarla dolu bir tezgâha baktım. Üzerinde tırtıklar olan keskin bıçaklı bir av bıçağını incelemeye başladım.

Tezgâhın arkasındaki adam iki metre boyundaydı ve dövmelerle kaplı iri, tombul kolları vardı. Siyah tişörtün üstüne siyah deri bir yelek giymişti. Tişörtün üzerinde *Silahlar insanları öldürmez. El bombaları öldürür* yazılıydı. Kafasını tıraş etmişti ve uzun, gri bir sakalı vardı. Yeleğindeki isim etiketinde yazan "Floyd" ona hiç uygun görünmüyordu. Bana bıçağın K-bar olduğunu söyledi.

Bıçağı bir kenara koyup bakmaya devam ettim. Bir tulum takımı buldum. Buradaki çoğu eşyanın aksine yeniydi. Bu üniformalar üzerindeyken ölen biri olup olmadığını merak ettim. Bir sürü cebi olan bir yelek ve bu ceplerden birine sığan 8x20'lik bir dürbün aldım.

Onları bıçağın yanına koyup İsviçre çakısı takımlarına baktım. Güneş gözlüğü tamir etmekten bir balığın içini temizlemeye kadar her şeye yarar görünen bir tanesini işaret ettim. Floyd onu çıkarıp K-bar ve dürbünün yanına koydu. Cüzdanımı çıkardım. Floyd beni baştan aşağı süzerken bir şey söylemedi. Vücudumdaki bütün kemikleri kırabilecek gibi göründüğü için ona gü-

lümsedim. Parayı öderken onunla sohbet etme girişiminde bulunmadım. Paranın üstüne verirken ona nereden ruhsatsız silah alabileceğimi sordum. Bana keyifsiz bir şekilde gülüp bunun yasa dışı olduğunu söyledi. Bu yüzden ona beş yüz dolar verip tekrar sordum. Bu kez bana bir isim verip adamı yarın sabah görmemi söyledi. Aldıklarımı bir alışveriş torbasına koydu. Ona teşekkür edip çıktım.

Havaalanına gidip orta süreli park yerine girdim. Seçtiğim araba kiralama acentesinin duvarları parlak turuncuydu, ortasında mavi yarış çizgileri vardı. Pencereler ve sürgülü cam kapılar çıkartmalarla doluydu. İçeri girdim. Fazla kafeinle kafayı bulmuş bir görevli belgeleri hazırladı. Son model bir Holden seçmiştim. Bankanın dışında gördüğüm, ama ona hiç benzemeyen bir araba. Kendi arabamla dolaşmak istemiyordum, çünkü Cyris onu iyi tanıyordu. Kredi kartı formunu imzaladım, adam kalemin bende kalabileceğini söyledi. Anahtarı diğer anahtarların yanına ekledim.

Holden'ın kullanımı Honda'dan daha iyiydi, ama bu durumu daha da iyi hale getirmiyordu. Sadece daha rahat olmasını sağlıyordu. Bedava kalemi torpido gözüne, harita ve mendil kutularının yanına attım. Eve dönünce telefonu şarj ettim. Telesekreteri fişe taktım, yeni telefon numaramla bir mesaj bıraktım.

Cyris neden iki kurbanını kimsenin görmeyeceği bir yere götürmemişti? Cevabı mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlarken buldum. Cesetlerin bulunmasını istemişti. Dahası hızla bulunmalarını istemişti. Ama evde değil. Sık kullanılan bir otoyolun kenarındaki çayırlık alanda yan yana bulunmalarını istemişti. Çalıntı minibüsü oraya bırakabilirdi. Polis kayıp kadınların DNA'sını minibüste bulabilirdi. Bölgeyi ararlardı. Bu şekilde bakınca kadınları kaçırıp öldürme nedeni açık görünüyordu; hastalıklı serseri en çok hoşlandığı şeyi yapıyordu. Onları daha özel bir yere

götürmüş olsa asla bulunmayabilirlerdi. Bunun olmasını istemiyordu, ama evde de bulunmalarını istemiyordu, çünkü o zaman şüpheli havuzu kocalarla sınırlanırdı.

Birden dün gazetede okuduğum haberdeki uyumsuz şeyi fark ettim. Haberde Kathy'nin cesedinin komşusu tarafından bulunduğunu söylüyordu, ama Kathy onu aldatan kocasının üzerini değiştirmek için sabah olmadan eve döneceğini söylemişti. Eğer Kathy haklıysa kocası neden polisi aramamıştı? Neden yalan söylemişti?

Bu düşüncelerle mutfakta dolaşıyordum. Kocası eve karısının ölüsünü bulma değil de kaybolduğunu fark etme beklentisiyle gelmiş olabilir miydi? Sırf eve gelmiş olması gerektiği için bu düşünülebilir miydi? Bu mümkündü, ama aynı şekilde kocanın eve gelmemiş olması, bulunduğu yerde kalıp Kathy'yi aldatmaya devam etmiş olması da mümkündü. Ama Cyris'in para istemesi ve kurbanların bulunması gereken ilk yer, eve zorla girilmemiş olması gerçeğiyle birleşince olasılıklar Frank'in aleyhine gelişiyordu. Bence Frank o gece karısının öleceğini biliyordu. Eve onun kaybolduğunu bildirmeye hazırlıklı bir şekilde gelmişti, ama onu yatak odasında doğranmış halde bulunca ne yapacağını bilemeyerek kaçmıştı.

Landry'ye Cyris'in iki kadını öldürme rolüne girdiğini söylediğim zamanı düşündüm. Polis gelmiş, çekiç ve kazığı bulmuş ve katilin bir manyak olduğunu düşünmüştü. Aldatan bir koca akıllarına gelmemişti. Katilin bir psikopat olduğunu düşünüyorlardı.

Saat altı buçukta aldığım savaş tulumunu giydim. Aynada gördüğüm şey beni korkuttu. Cep telefonumu, dürbünü, K-bar'ı ve İsviçre ordu çakısını çok sayıdaki ceplere koydum. Güneş alçalmıştı. Gece çökerken bulanık turuncu bir top gibi görünüyordu. Savaşa gidiyormuş gibi giyinip aynı şekilde hissederek arabaya doğru yürüdüm. Güneşliği indirip savaş alanına doğru ilerledim.

37

Güneş batarken acım artıyordu.

Süpermarkette durduğumda bakışlara aldırmadan dolaştım. Asker tulumu giymiş bir adam sık görülen bir manzaraydı. Dayak yemiş insanlara da sık rastlanıyordu. Ama genellikle ikisi bir arada bulunmazdı. Normalde dayağı atan tulum giymiş adam olurdu. Süpermarkette durmak hiç bu kadar garip gelmemişti. Sanki koridorlarda dolaşıp makarna, mısır gevreği ve ekmek aramanın ötesine geçmiştim. Bu tür sıradan bir hayat artık geride kalmıştı. Ölüm etraflarında kol gezerken insanlar markete gitmezdi. Cips, çörek, dilimlenmiş peynir ve iki şişe içecek aldım. Tomarın içinden yüz dolar çıkarıp etrafımdaki yüzlerin değişmesini seyrettim. Kasadaki kız bir adım geri çekildi. Az önce birini soyduğumu düşünüyordu. Ya da birini öldürdüğümü.

Altı ellide parlak, kiralık Holden'ımla Kathy'nin evinin önünden geçip altı ev aşağıya park ettim. Etrafta polis arabası yoktu. Polis kordonu da. Hayat yoluna devam ediyordu. Ama ölüm etmiyordu. Ölümün sokakta bekleyip beni seyrettiğini hissedebiliyordum. Geçen gece gördüğüm Mercedes hâlâ aynı yerdeydi. Belki de arızalıydı. Cadde çok sessizdi. Beklemeye başladım.

Abur cuburla birlikte aldığım gazeteleri şöyle bir taradım. Cinayetler hâlâ ön sayfadaydı. Landry'nin adı geçmiyordu. Daha çok erken olduğunu düşündüm. Polisler endişelenecekti. Landry'nin benimle ilgili bütün bilgileri kendine sakladığından emindim. Yakalanma olasılığı olmadan beni öldürmek için öyle yapması gerekiyordu. En azından bu benim lehime bir durumdu. Beni Landry'nin ölümüne bağlayacak bir şey olup olmadığını düşündüm. Parmak izlerim kulübenin her yerindeydi. Bu izler Kathy ve Luciana'nın evindeki izlere uyacaktı. Orada başka ne vardı? Ah, kahretsin. Bana gösterdiği, üzerine kurşun kalem sürterek bulduğu adımın ve numaramın olduğu kâğıt vardı. Landry'nin cesedi bulunursa, kâğıt da bulunurdu. Ve bir de yatağımın üstündeki kopya vardı. Onu da almış olmalıydı.

İki notu aramak için ormana geri dönme fikri beni hasta ediyordu. Kaldırıma kusup bu beklemeye son vermeye hazır bir şekilde elimi kapıya uzattım. Sonra birden Landry'nin notu ceketinin cebine koyduğunu hatırladım. O ceketi diğer giysileriyle birlikte ateşe atmıştım. İkinci not da orada olmalıydı.

Altı ev ötedeki evin, Kathy'nin evinin garaj yoluna koyu renk bir Mercedes park ederken hâlâ hissettiğim rahatlamanın etkisiyle titriyordum. Dürbünü kaldırdım, ama araba gözden kaybolmadan önce çok az görebildim. Saatime baktım. Yedi kırktı. Arabayı çalıştırıp gümüş rengi Mercedes'in arkasına çektim. Bu sokakta herkesin Mercedes'i mi vardı? Motoru kapattım. Sabırla beklemeye başladım.

Evin sağ tarafını ve Mercedes'in arkasını görebiliyordum. Evde bir hareket görünmüyordu. Güneş hâlâ ufukta göz kırpıyordu. Henüz ışık yakmaya gerek yoktu.

Bekledim. Yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Saatlerce beklemeye hazırlıklı olarak gelmiştim ve bunu yapabilirdim. Dik-

katimi vermeliydim. Tetikte olmalıydım. Her şeyin iyi gideceğine inanmalıydım. Aksine inansaydım devam etmenin bir anlamı olmazdı.

Birden huzursuzlanmaya başladığımı hissedip kıpırdandım. Güneş kaybolmuştu, ama ortalık hâlâ aydınlıktı. Dakikalar kayıp geceler gibi geçiyordu. Etrafta birkaç kişi vardı. Bazıları köpeklerini gezdiriyor, diğerleri hızlı yürüyüş yapıyor, zinde kalmak için havaya yumruk atıyordu. Kimse bana dikkat etmiyordu. Bir muhabir gibi görünüyor olmalıydım. Ya da polis. İkisinin de burada oturmak için bahanesi vardı. İkisinin yüzünde de kesikler ve morluklar olması normaldi. Gazete okumayı düşündüm, ama bunun için fazla karanlıktı. Sokak lambaları yanmış olsa da yeterli değildi. Dışarı çıkıp ağrıyan kaslarımı esnetmek istiyordum. Dikiz aynasına baktım. Landry'nin vurduğu çenem kararmaya başlamıştı. Şişlik inmiş, morluk çıkmıştı. Parmağımı morluğun üzerinde gezdirdim. Derimin altına küçük bir su balonu sıkışmış gibi yumuşaktı.

Gökyüzüne bakıp gece yağmurun yağıp yağmayacağını merak ettim. Saat dokuzu bir geçe telefonum çaldım. Hangisine koyduğumu unutup ceplerimi aramaya başladım. Telefonu sesi sayesinde bulup Cyris kapamadan cevap vermeyi başardım. Kapağı açtığımda telefon sustu. Ekrana baktım. Cyris gizli numaradan arıyordu.

"Neden evde değilsin, ortak?" diye hışırdadı sesi kulaklıktan.

"Kararını değiştirip beni öldürmeni istemedim."

Cyris bunu düşünürken bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim. Bir dakika geçti.

"Para hazır mı?" diye sordu.

"Evet."

"Elli bin."

"Ne?"

"Beni sinirlendiriyorsun, dostum. Artık elli bin oldu. Cep telefonunu aramak bedava mı sanıyorsun?"

Hayır, ama on bin dolar da tutmuyordu. "Yalnızca kırk binim var."

"Kırk bin papel kızın yalnızca yüzde seksenine sahip olmanı sağlar. Ve bu yüzde seksenin neresi olacağına ben karar veririm."

En azından kafası çalışıyordu. "Tamam," dedim sonunda. "Elli bin." Bu işin sonu parayla çözümlenmeyecekti. Benim onu öldürmemle çözümlenecekti.

"Kulübenin arkasında buluşalım."

"Asla."

"Ne?"

"Üçümüz oraya gidersek yalnızca sen geri dönersin. Yanılıyorsam söyle. Daha halka açık bir yer olmalı." Bu konuyu bir süredir düşünüyordum. "Rıhtımda. New Brighton."

Orası iyi bir yer gibiydi. Çok fazla insan yoktu, ama Cyris'in bir şey denemeye kalkmasını engelleyecek kadar insan vardı. Cyris bunu düşünürken bir şey söylemedi. Jo çoktan ölmüş ve o yalnızca para istiyor olabilirdi. Ya da Jo hayatta olabilirdi ve Cyris buluşma yerini, planlarını nasıl değiştirmesi gerektiğini düşünüyor olabilirdi. Belki yarın gece bizi öldürme fırsatı bulamayacağını düşünüyordu. Bu yüzden hâlâ bir şey söylemiyordu. Ama adresimi ve benimle ilgili ayrıntıları bildiğini hatırlıyordu. Beni daha sonra öldürebileceğini düşünüyordu. Kendi istediği zaman. Kendi zevkine göre. Bir gece çimleri biçtikten sonra gelip beni parçalayabilir, eve dönerken yolda bir yerden akşam yemeğini alabilirdi. Bu yüzden halka açık bir yer düşüncesi ona o kadar

da kötü görünmedi. Halka açık bir yerde ona karşı bir şey deneyemezdim. Halka açık bir yerde hepimiz canlı çıkıp gidebilirdik.

"Gece yarısı," dedi.

Ama yanılıyordu. Ben memnuniyetle halka açık bir yerde ona karşı bir şey yapmayı deneyebilirdim. Benim kaybedeceğim şey ondan daha fazlaydı. Ama her şeyi kazanabilirdim.

"Saat onda," diye karşılık verdim. "O saatte daha fazla insan olur."

Cevabını ya da telefonun kapanmasını beklerken yüzümü buruşturdum.

"Parayı unutma, sersem. Etrafta kaç kişi olursa olsun onun küçük kafasını keserim."

"Jo'yla konuşmama izin ver."

"Şu anda meşgul."

"İyi olduğunu bilmem lazım."

"O iyi, sersem."

"Onunla konuşmama izin ver, yoksa anlaşma olmaz."

"O zaman onun ölüm anlaşmasını imzalamış oldun, ortak."

Ve telefonu kapattı.

38

Huzursuzdu. Huzursuz olduğunu biliyordu. Telefon konuşmasının da faydası olmamıştı. Karnı acıyordu, ama başı da ağrıyor ve her şeye saldırmak istiyordu. Karnını tutarken o ağrı kesicileri neden attığını merak ediyordu. Telefonu masanın kenarına çarpmayı düşündü, ama bu bir işe yaramazdı.

Banyoda ellerini ıslatıp yüzüne kaldırdı. Yüzünü yıkadı, yıkadı, acıyana kadar yıkadı. Sonra ellerini aynaya sürdü. Görüntüsü hâlâ oradaydı, ama acıdan kurtulamıyordu. Baş ağrısı daha kötüye gidiyordu. Ecza dolabını açtı, ama orada aspirinden başka bir şey yoktu. Birkaç aspirin aldı, ama pek işe yaramayacaklardı. Yumruklarını sıkıp küvetin kenarına oturdu, tişörtünü kaldırdı. Karnındaki koli bandı kurumuş kanla kaplıydı. Aspirini çiğnerken tadı başının dönmesine neden oldu, ama en azından önündeki işe odaklanabiliyordu. Arka cebinden üzerinde talimatları ve amaçlarını yazan kâğıdı çıkardı. Bu kâğıt ona bu gece zengin bir adam olacağını hatırlatıyordu. Zengin bir adam. Ah, evet.

Bandın kenarını yokladı, ama sıkı yapışmıştı. Bantla derisinin arasına bir şey koymuş olmayı diledi, çünkü şimdi bandı kaldırınca yarası açılacaktı. Ellerini kulaklarına bastırdı. Haya-

tında hiç baş ağrısı çekmemişti, pazartesi gününe kadar. Feldman bunu ödeyecekti. Hem de pek çok şekilde.

Cyris banyodan çıkıp koridora girdi. Salondaki televizyon çalışıyor ve karısı geceleri hep yaptığı gibi televizyonun önünde oturuyordu. Karısı bazen hayattan bihaber olurdu. Onu bodruma götürüp yatırımını gösterse karısının nasıl tepki vereceğini merak etti. İki kadının da nasıl tepki vereceğini merak etti. Elini karnına bastırıp salondan çıktı. Gidip ağrı kesici alması gerekebilirdi, ama fazla miktarda ilacın ona yaptıklarından nefret ediyordu. Hastaneye gidebilmeyi diledi.

"Tatlım? Hazır ayaktayken bana bir kahve daha getirir misin?"

Karısına dönüp memnuniyetle getireceğini söyledi.

"Gecikme. En sevdiğimiz program başlıyor."

Bu *onun* en sevdiği programdı, *onların* değil, ama Cyris bir şey söylemedi. Doğru dürüst düşünebildiğinde bile televizyondaki programları birbirinden ayıramıyordu. Bodrumdaki kapıya vardı. Başı dönüyor, duvarlar ve kapı zihniyle aynı anda, ama ters yöne dönüyordu. Uzanıp dengesini buldu. Oda daha hızlı dönmeye başladı. Nefesini tutunca kusma isteği geçti.

Charlie'yi düşündü. Bıçağı karnına saplayışını. Tam o anda bıçak yine karnında dönüyormuş gibi karnı alev alev yandı. İki büklüm olup dizlerinin üstüne çöktü. Hiçbir para buna değmezdi. Ayağa kalkmayı başarınca bodrumun kapısını açıp aşağıya indi. Kadın ona baktı. Cyris onun ağladığını görebiliyordu. Kadınların ağlamasından nefret ederdi. Erkeklerin suçluluk hissetmesi için ağlıyorlardı. Erkeklerin kendilerini berbat hissetmeleri için kullandıkları bir silahtı ağlamak. Cyris kendini kötü hissetmek istemiyordu. Aslında hiçbir şey hissetmek istemiyordu.

Bu kadar sersem olduğu için Charlie Feldman'dan nefret ediyordu.

Yakındaki tezgâhtan bir bıçak alıp kadına yaklaştı.

39

Tıslama bir saniye daha sürdü, sonra hat kesildi. Telefona bakakaldım. Sözlerimi geri almak, uzanıp hepsini geri çekmek istiyordum, ama artık onlar benim sözlerim değildi, Cyris'indi. Bu sözler telefondan süzülüp bu dünyanın başka bir yerine, Jo'yu öldürecekleri yere gitmişlerdi.

Nefesimden dolayı arabanın camları hafifçe sislenmişti. İçerisi elli derece gibiydi ve hava ağırdı. Elimi camda gezdirip buharda dışarıya doğru açılan bir kapı çizdim. Kathy ve Luciana kapıdan yalnızca birkaç metre ötede dikiliyordu.

Gözlerimi sıkıca kapadım, iki kıza gitmeleri için bir şans tanıyıp birkaç saniye kapalı tuttum. Gözlerimi tekrar açıp hâlâ orada olduklarını görünce yalnızca zihnimde olmadıklarından şüphelenmeye başladım. Onları son gördüğümden beri daha mutlu görünüyorlardı, sanki huzura kavuşmuşlardı. Tüylerim diken diken olurken derim karıncalandı. Holden'ın kliması gizemli bir şekilde kutup soğuğuna ayarlanmış gibi, ensemden aşağıya doğru soğuk bir rüzgâr esti. Kapıyı açmaya çalıştım, ama kollarım kıpırdamıyordu. Zorlukla nefes alıyordum. Dünya sallanıyordu ve ben bilincimi açık utamıyordum.

Kathy'nin üzerinde omuzsuz, uzun, beyaz bir elbise vardı. Kumaşı ince ve hafifti. Luciana küçük, kırmızı güller ve sarı begonvillerle kaplı yazlık bir elbise giymişti. Başında bir şapka da vardı. Teni bronzlaşmıştı. Orada dikilip bana gülümserken el ele tutuşuyorlardı. Bir an için Cyris'in telefonunu unuttum. Kollarımı deli gibi oynatıp camı indirmeyi başardım. Ağızları açılıp kapanıyor, ama ben ne dediklerini duyamıyordum. Kathy öne doğru bir adım attı. Saçları görünmez bir rüzgârla dalgalanıyordu. Luciana da onu takip etti. Gözlerim yanmaya başlamıştı, ama göz kırpmaya korkuyordum. Gözümü kırptığım an yok olacaklarından korkuyordum. Burada benim hayal gücüm ya da vicdanımla kontrol edilemeyen bir şey oluyordu.

Onlara üzgün olduğumu söylemeye çalıştım, ama anlamıyor görünüyorlardı. Konuşmayı bırakıp tekrar gülümsediler. Kapının kolunu açmayı denerken telefon çaldı. Telefona baktım. Tam o anda Kathy kayboldu, Luciana da onunla birlikte gitti. Ben arabanın içinde kendimi boş sokağa bakarken buldum. Cam kapalı, elimle bıraktığım iz hâlâ oradaydı. Yüzüm ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, alnımdaki yumru zonkluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum, ama Kathy ve Luciana az önce buradaysalar şimdi Jo'yu almaya gittiler demekti.

Telefonu açmaya çalışırken parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Uzanıp vitesin üzerinden eğilmeye devam ederken açtım. "Cyris?"

"Charlie, benim."

"Jo!"

"Ben iyiyim, Charlie."

Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür. "Canını acıttı mı?"

"Ben iyiyim. Seni yarın gece göreceğini söylememi istedi."

"Biliyorum."

"Bir şey denememeni söyledi, Charlie."

"Denemeyeceğim."

"Bizi bırakacak."

"Ona inanmıyorsun, değil mi?"

Jo tereddüt ettikten sonra, "Kapamalıyım," dedi. "Dikkatli ol, Charlie. Bana söz ver."

"Jo," dedim, ama hat çoktan kesilmişti.

Jo hayatta olduğuna göre hâlâ umudum vardı. İki hayaletin neden mutlu göründüğünü anlıyordum. Jo'yu korumak ve onlara adaleti getirmek için doğru yoldaydım. Ya umutla ölecek ya da umutsuzlukla yaşayacaktım.

Telefonu koltuğa bırakıp buraya yapmaya geldiğim işime, yani beklemeye geri döndüm. Kathy'nin kocasının ne yaptığını görmek için bekleyecektim.

Cyris bana bu gece meşgul olacağını söylemişti. Deneyimlerime dayanarak biliyordum ki son birkaç gecedir meşguldü, bu yüzden eğer bir ödeşme gerçekleşecekse onun bu gece olma olasılığının yüksek olduğunu tahmin ediyordum. Kathy ve Luciana bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Başka neden gelsinlerdi ki?

Jo'yla sekiz yıl önce bir hoş geldin partisinde tanıştığım zamanı düşündüm. Birisiyle tanıştırıldığınız ve kimyanızın tuttuğu o harika anlardan biriydi. Kişilik, mizah ve ilgiler, hepsi örtüşüyordu. Ertesi gün Jo'yu yemeğe götürmüştüm ve bunun sonucunda bu hafta içinde iki kez kaçırılmıştı. İlki ben olan bir deli, ikincisi Jo'nun ben olduğunu sandığı başka bir deli tarafından gerçekleştirilmişti.

Dakikalar geçerken camdan dışarı baktım. Gece gittikçe kararıyordu. Yanımdan geçen insan sayısı iyice azalmış, sonunda sokaktan kimse geçmez olmuştu. İnsanlar akşam için evlerine çe-

kilirken ışıklar yanmaya başlamıştı. Bir saat geçti. İki saat. Işıklar sönmeye başladı. İnsanlar yatıyordu. Benim teorimi zihnimde tekrar tekrar evirip çevirmekten başka yapacağım bir şey yoktu. Sorun şu ki, teorim kötü görünüyordu. Saatime baktıkça ve geçen zamanı gördükçe daha da kötü görünüyordu. Ödemenin bugün yapılacağını düşünürken yanılmıştım, geçen dakikalar bunu kanıtlıyordu. Kathy'nin kocasının bu işle ilgili olduğunu düşünerek yanılmıştım.

Her konuda yanılmıştım.

Kontak anahtarına uzandım. Cyris'e ödeme yapacak ve en iyisini dileyecektim. Hâlâ üzerinde çalıştığım Plan B'ye başvuracaktım. Ama ben arabamı çalıştırmadan başka bir arabanın çalıştığını duydum. Anahtarları bırakıp öne doğru eğildim. Bu olabilir miydi? Bekleyip Mercedes'in garaj yolundan sokağa inişini seyrettim. Frank. Aldatan koca Frank. Araba dönüp benden uzaklaşmaya başladı.

Holden'ı çalıştırıp takibe başladım. Farlarımı açmadım. O köşeyi dönerken elli metre gerisinden gidiyordum. Dolunay ve sokak lambaları yeterince ışık sağlıyor, bembeyaz parlayan yol tabelaları hariç yolları maviye boyuyordu. Gökyüzünde yıldızlar yanıp sönüyor, ışıkları milyonlarca mil ve yüzlerce yıl uzaktan geliyordu. Cyris gibi insanlar bu uzak, kayıp dünyalarda yaşasa nasıl olurdu, diye düşündüm. Bana doğru gelen birkaç kişi farlarını yakıp söndürdü, ama elli metre uzaktaki aldatan koca Frank bunu görmüyordu.

Uğraştığım teori bir kez daha iyi görünmeye başlamıştı. Frank'i suçlu taraf olarak belirlemek eve zorla giriş yapılmamasını açıklıyordu. Cesedin neden evde bulunmasını istemediğini açıklıyordu. Neden bir değil de iki kurban olduğunu açıklıyordu. İki kadının hayatına son vermek için ne kadar paranın

el değiştirdiğini merak ettim. Neden para mıydı? Frank'in evini görmüştüm. Arabasını. Karısını aldatıyordu. Boşanmak istiyor, ama her şeyinin yarısını karısına vermek istemiyordu. Bu yüzden onun sahip olduğu her şeyi almıştı.

Işıklarda sağa döndük. Cyris'le şehir dışında buluşmasına dair korkum, Frank alışveriş merkezinin yanındaki çıkmaz sokağa girince sona erdi. İlerlemeye devam edip karşı tarafa park ettim. Motoru kapatıp el frenini çektim. Dürbünün kapaklarını çıkarıp bakınca onu sol taraftaki park yerine girerken normalin sekiz katı büyüklükte gördüm. Park yerine girince ışıkları kapattı, ama ilerlemeye devam etti. Dar görüş açısı içinde onu takip etmek zorlaşmıştı. Sağa dönüp biraz düz gitti, sonra sola dönüp görüş alanından çıktı. Dürbünü cebime koydum. Bu alışveriş merkezini biliyordum. Fazla uzağa gitmiş olamazdı.

Saat on bir elliyi gösteriyordu. Frank bir ödeme yapacaksa bunun gece yarısı olması çok mantıklıydı. Bu da on dakikalık bir bekleme süresi anlamına geliyordu. İşlerin ters gidebileceği on dakikalık bir süre. Ne yapabileceğime karar vermek için on dakika.

Derin bir nefes alıp etrafta başka araba olup olmadığını kontrol ettim. Arabamı bırakıp yolun karşısına geçtim. Bu hafta verdiğim anlık kararlar işe yaramıyordu, ama bu noktada insanın sağa dönmesi gerekir diye düşündüm. Bu, rulet masasında sürekli kırmızıya para yatırmaya, kayıplarını takip edip sürekli siyah gelmesinin mümkün olmadığını düşünmeye benziyordu. İstatistiksel olarak çarkı elli yıl boyunca çevirip hiç kırmızı gelmemesi mümkün değildi.

Ama sonunda hep kasa kazanırdı.

Araba parkını yürüyüş yolundan ayıran alçak korkulukların üstünden geçtim. Ayağımın takılması utancını yaşamadan yere indim. Koşmaya başladım. Bu öğleden sonra gittiğim alışveriş

merkezinde olduğu gibi burada da vinçler, kazıcılar ve diğer bina ekipmanları ortalıktaydı. Yeni araba parkı ve yeni dükkânların iskeletleri oyun parkını andırıyordu. Çakıl ve toprak yığınları küçük tepeler oluşturuyordu. Arabanın kaybolduğu dönemece varmam yarım dakika sürdü. Çömelip köşeden baktım. Frank'in arabasını görebiliyordum, ama Frank yoktu. Bir şey mi olmuştu? Arabanın farları bana dönüktü, ama yanık değildi. Seyretmeye devam ettim ve biraz sonra Frank arabanın arkasından ortaya çıktı. Koltuğuna oturup kapıyı kapattı. Farları kapalı bir şekilde ilerlemeye devam etti. Kaçacak bir yer olmadığı için yere yatıp arabanın en az on beş metre uzağımda bir kavis çizmesini seyretti. Görüş alanından çıkmıştım. Araba oradan hızla uzaklaşırken farları yaktı. Araba parkından caddeye çıktı.

Hızla koşmak için sabırsızlanıyordum, ama o kadar aptal olmadığım için yirmiye kadar saydım. Ortalıkta bir hareket fark etmeyince tekrar yirmiye kadar saydım, sonra arabanın durduğu yere gittim. Görecek bir şey yoktu. Orada zaman kaybetmemek gerektiğini biliyordum. İlerideki süpermarketin neon ışıklarının elektrik tasarrufu için kapatıldığını görebiliyordum. Sol tarafımdaki alışveriş merkezinin duvarı yeni boyanmış, grafiti sanatçılarının son saldırılarını örtmüştü; tabii bir duvara sprey boyayla büyük harfler çizen birine sanatçı derseniz. Sağ tarafımdaki araba parkının sonunda bir çit vardı. Süpermarket, alışveriş merkezinin duvarından bu çite kadar olan mesafe boyunca uzanıyordu. Burası yoldan görünmüyordu. Süpermarketin geniş cam kapılarına doğru yürüdüm. İçeride yüzlerce alışveriş arabası, kutular ve torbalar, bir süpermarket penceresinden baktığınızda göreceğiniz türde şeyler vardı. Frank arabasından çıkıp arkasına geçmiş, buraya gelmişti. Burada bir yere.

Evrak çantasını bulmam bir dakikamı aldı. Süpermarket kapılarının sol tarafında, birkaç metre uzaktaki yere çivilenmiş bir

çöp tenekesinin üstündeydi. Çantayı açma zahmetine girmeden kiralık Holden'a geri dönüp çantadakileri yolcu koltuğuna boşalttım. Farklı miktarlarda para yığınları oluştu. Yepyeni banknotlar. Çok para harika görünüyordu. Kendinizi zengin hissetmenizi sağlıyordu, sanki bir şey başarmışsınız gibi. Aslında başarmış olmasanız bile. Ben de böyle hissediyordum. Çok az şey başardığım için kendimi zengin hissediyordum. Son birkaç gündür bir sürü hata yapmayı başardığım için kendimi zengin hissediyordum. Ayrıca Cyris'ten daha akıllı olduğumu hissediyordum ve bu tehlikeli olabilirdi. Belki de ilk kez kasa kazanmayacaktı.

Ama aynı zamanda öfkelenmiştim. Frank'e Cyris'ten daha fazla öfkeliydim. İki kızın ölmesinin nedeni Frank'ti ve bu nedenle Jo'nun kaçılmasının nedeni de o oluyordu. Her şey onun bu para yığınını karısının doğranması için biriktirmesine gelip dayanıyordu. Frank'in peşinden gidip onu yoldan çıkarmak istiyordum. Onu tekrar tekrar, ölene kadar yumruklayıp tekmelemeyi, hatta bıçaklamayı istiyordum. Aynı zamanda neler hissettiğini de sormayı istiyordum. Ne piç kurusuydu ama. Ne biçim bir pislikti. İçimin alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Bu beni rahatsız etti mi?

Hiç. Öldürme saati buna izin vermezdi.

Torpido gözünü açıp acentedeki adamın verdiği kalemi aldım. Para yığınından yüz dolarlık tek bir banknot çekip üzerine bir şeyler yazdım. Yazının okunması için üzerinden birkaç kez geçip evrak çantasının içine koydum. Kapağı kapattım. Çanta artık çok daha hafifti.

Etrafta hâlâ araba olmadığı için yoldan koşarak geçtim, bariyerin üstünden hızla atlayıp koşarak yere indim, çantayı önümde tutup hızla koşmaya devam ettim. Köşeyi dönüp çöp tenekesine ulaştım, çantayı aldığım yere bıraktım. Ben arabaya geri dönme-

den önce bir araba lastikleri gıcırdayarak park yerine daldı, farları çitlerin üstünden geçip bana doğru geldi. Tek şansım servis yoluydu. Arkamdaki farlar görüş alanına girerken tam zamanında sokağa daldım. Yere sertçe düşerken zincirle bağlı kapıya çarptım. Kapı biraz sarsıldı, ama Cyris'in duyabileceği kadar ses çıkarmadı. Yerde kalarak döndüm, köşeden baktım.

Cyris, Jo'nun Mazda'sını Frank'in yaptığı gibi döndürmek yerine doğruca çöp tenekesine sürdü. Arabadan çıkarken bana doğru bakmadı. Yüzündeki dağınık sakallara ve siyah giysilerine kadar bir gün öncekiyle aynı görünüyordu. Tek fark gözündeki güneş gözlüğüydü. Çöp tenekesine doğru gidip uzandı, evrak çantasını aldı. Çantayı çöp tenekesinin kenarına koyup başparmaklarıyla kapağını açtı. Duruş açısı kötü olduğu için yüz ifadesini göremiyordum, ama bir dakika boyunca orada hareketsiz ve sessizce durduğunu göremeyeceğim kadar kötü değildi. Çantayı kapatıp ellerinde döndürdü, bir dolandırıcılığa kurban gitmiş gibi yere koyup tekrar açtı. Sonra çöp tenekesinden uzaklaşıp yüz doları arabaya getirdi. Farların ışığında dikkatle inceleyip çevirdi, böylece ona yazdığım notu buldu. Sonunda parayı cebine sokup çantanın yanına gitti. Çantayı alıp çöp tenekesine doğru savurdu. Darbe gecenin içinde çınladı. İki darbe sonra evrak çantası çatırdamaya, çöp tenekesi içe doğru eğilmeye başladı. Farlar onu sahnedeymiş gibi karanlıktan ayırıyordu.

Cyris evrak çantasını vurmayı bırakıp havaya doğru fırlattı. Çanta süpermarketin çatısına çarpıp bir daha aşağıya gelmedi. Çöp tenekesinin üstünden eğilip sallamaya başladı, bir o yana bir bu yana çekti, sonunda vidalarından kurtulan çöp tenekesinin dibinde çentikli delikler kaldı. Cyris çöp tenekesini birkaç saniye başının üstünde tuttuktan sonra süpermarketin kapılarına doğru fırlattı. Çöp tenekesi metalik bir sesle kapıdan sekti, yere düşünce üzerindeki gedikler yüzünden yuvarlanmadı. Cyris te-

nekeyi alıp daha sert fırlattı. Bu kez cam çatladı. Üçüncü atışta teneke cam kapılardan geçti. Alarm çalmaya başladı.

Cyris geri çekilip arabaya yaslandı, süpermarketi seyretmeye başladı.

Ben dönüp servis yolundaki kapıyı inceledim. Üç metre boyundaydı ve tellerden yapılmıştı. Alarm sesi yüzünden sesim duyulmadan oraya tırmanabileceğimi biliyordum. İri bir örümcek gibi hemen tırmandım. Sokağı takip edip alışveriş merkezinin girişindeki mağazalara doğru döndüğü yere vardım. Başka bir çitten tırmanıp bir sanayi bölgesine indim; karanlık yüzünden nerede olduğumu tam olarak anlayamıyordum. Bir çitten daha geçip birinin arka bahçesine vardım. Bir parktan geçip tekrar arabama doğru döndüm. Ben oraya varana kadar iki polis arabası gelmişti, ama Cyris ortalıkta yoktu. Ön koltukta binlerce dolarla şu anda eve yürümediğim için şanslıydım. Cyris'in önüme geçmesine izin verdiğim için kendi kendime öfkelenerek U-dönüşü yaptım. Ama başka ne yapabilirdim ki? Camları kırmayı bırakıp arabasına dönmesini mi bekleyecektim.

Gaza basıp yetmişle seksen kilometre arasında gitmeye başladım. Geç kalamazdım. Cyris zaten benden on dakika öndeydi. Frank'in evine yavaş gideceğini hiç sanmıyordum. Şu anda oradan başka bir yere gideceğinden de şüpheliydim.

Şimdiden geç kalıp kalmadığımı merak ettim.

49

Hiç trafik olmadığı için kırmızı ışıklarda durmaya da gerek yoktu. Cyris'in durmadığı kesindi. Ben nasıl geçen akşam keder yüklüysem, o da bu akşam öfke doluydu. Bu ıssız caddelerden daha önce hızla geçmiştim, ama bana hız yaptıran şey, pazartesi akşamı damarlarımda dolaşan karışımdan farklıydı. Frank'in evine giderken pazartesi sabahı olduğu gibi kaybolmadım. Sokağa döndüğümde gördüğüm ilk şey hâlâ yolun kenarında park etmiş halde bulunan gümüş Mercedes'ti. Belki de araba yalnızca gösteriş için oradaydı.

Frank'in evinin önünden geçerken içeri baktım. Işıklar yanıyordu, ama Mercedes'i göremiyordum. Herhalde garajdaydı. İki ev ileriye gittim. Jo'nun arabası orada değildi, en azından ben göremiyordum. Ya Cyris gelip gitmişti ya da gelmiyordu. Motoru ve farları kapatıp beklemeye başladım. Bir hayat belirtisi olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım, ama bu pahalı sokaktaki hayat oraya son geldiğimden beri ölmüş gibiydi. Saatime baktım. Neredeyse bir olmuştu.

Ağır hareketlerin daha az dikkat çektiğini bilerek eve doğru yavaşça yürüdüm. Parke taşı döşeli yolda duraklamadan orada

yaşıyormuşum gibi yürümeye devam ettim. Ön kapı açıktı. İçeri zorla girme belirtisi yoktu. Buraya yeniden gelmek yakın dönemdeki hatıralarımı canlandırmıştı.

Ne bijon anahtarım, ne silahım vardı. Kazıkları da arabada bırakmıştım, bu yüzden kendimi savunacak bir şeyim olmadan yürümeye devam edip koridorun eşiğinde durdum. Pazartesi gününe dair anılarımın eşiğinde. Yaklaşan yeni dehşetin eşiğinde. Hareketsiz durup ortalığı dinledim, hiç ses yoktu, bu yüzden birkaç adım daha atıp yine etrafı dinledim, sonuç yine aynıydı. Bir şeye dokunmamak için ellerimi ceplerime koydum. Bir eve girdiğinizde boş olup olmadığını hissetmeniz mümkündü. Bu evde de böyle bir his vardı, ama Frank'in evde olduğuna emindim. Oradan dönüp gider ve haberi yarın gazetelerde okuyabilirdim, ama bunu yapmam gerekiyordu. Bunu görmeliydim; iki güzel kadının ölümünü ayarlayan bir adama neler yapıldığını görmeliydim.

Salondaki ışıklar yanıyordu. Onu orada buldum. Başı yana dönmüş, kolları öne doğru uzanmış bir şekilde yüzükoyun yatıyordu. Altındaki halı kanla kaplıydı. Bu görüntüyle nefesim kesildi ve birden nedenini anladım. Bu adamı ben öldürmüştüm ve bu duygu kendimi hasta ya da suçlu hissetmeme neden olmuyordu. Doğrudan olmasa da onu ben öldürmüştüm, göğsündeki metal kazığı oraya ben sokmuş sayılırdım. Biraz daha yaklaşıp diz çöktüm. Ona karşı hissettiğim öfke sırf öldüğü için azalmamıştı. Aslında onu tekmelemek bile istiyordum. Bu durum beni nasıl biri olarak gösteriyordu bilmiyordum ve bilmek istediğimden emin değildim.

Frank'in televizyondaki orta yaşlı doktorlarda gördüğünüz türde seçkin bir görünüşü vardı. Tel çerçeveli gözlükleri yana kaymıştı. Açık gözleri yeşilden çok sarı görünüyordu. Yüzünde ölümün sabit tutmayı başardığı haşin bir ifade vardı. Bu ifade

ölümünün çok da kolay olmadığını söylüyordu. Ağzının kenarından ince bir kan ve salya sızıyordu. Dudaklarının arasında bir kâğıdın ucu görünüyordu. Uzanıp kâğıdı tuttum, çektiğimde ağzı kıpırdamadı, ama alt dudağı birden geriye çekilince ortaya çıkan dişleri bir kafatasının gülümsemesini andırıyordu. Yüz dolarlık banknot ıslaktı. Parayı açarken ellerim ıslandı. Daha önce yazdığım not üzerindeydi. "Yanıma yaklaşırsan seni öldürtürüm."

Parayı ceplerimden birine koyup ellerimi başka ceplerime soktum. Dönüp odayı inceledim. Pahalı mobilyalar, pahalı araç gereçler ve güzel tablolar... Sanırım insanlar ölürken yanınızda bir şey götüremeyeceğinizi söylerken haklıydılar, ama Frank kollarını böyle iki yana açmışken her şeyi almayı denemiş gibi görünüyordu. Kathy'ye seslendim, ama cevap vermedi. Onun benimle birlikte olduğunu hissedemiyordum ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Daha kötüsünü hak ettin," dedim. Frank cevap vermedi. Söylediğimi kabul ya da reddetmedi. Yalnızca kızgın bir şekilde yatıyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Yarın geceye, rıhtımdaki randevuma kadar yapabileceğim bir şey yoktu.

Yavaşça eve gittim. Bir yere gitmek için acelem yoktu. Cyris'in yaşadığı düş kırıklığının acısını Jo'dan çıkarmaması için dua ettim. Bunu yapamazdı. Bu geceki alacağını kaybetmişti ve yarın benden alacağını sandığı elli bini kaybetme riskine giremezdi.

Arka kapı kilitleyebilmek için tokmağın altına bir sandalye koydum. Saat ikiye yaklaşıyordu. Bu gece planladığım gibi gitmemişti: Cyris'i Jo'ya giderken takip edecektim. Dün gece geri döndüğümde polise gitmeliydim. Cyris hâlâ yerde yatarken, çayırdan çıkar çıkmaz polise gitmeliydik. Camdan karanlık gökyüzüne baktım. İlk kez öldürme saatinin mor ışıklarını görmeden uyudum. Şafak sökecek ve ben görmeyecektim. Kötülük burada olacaktı ve ben onun en iyi çalışmasını henüz görmemiştim.

41

Cep telefonum beni rüyalar dünyasından çekip kâbus dünyasına götürdü. Örtülerin altından uzandım, parmaklarım telefonu bulana kadar konsolun üstünde dolaştı. Bulunca "alo"yla zaman kaybetmedim. Yalnızca tek bir kişi arıyor olabilirdi.

"Hey, sersem."

Cyris sabahları keyifli olan biri değildi. Frank'in cesedi aklıma gelince Cyris'in geceleri de keyifli olmadığına karar verdim. "Evet?"

"Para hazır mı?"

"Evet."

"O zaman gelsen iyi olur, yoksa..."

"Evet, anladım. Orada olacağım."

"Yüz bin."

"Ne?" diye sorup doğruldum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Beni duydun."

"Hayır, çünkü yüz bin dediğini sandım. Anlaşmamız böyle değildi."

"Anlaşmamız artık böyle, ortak."

"O kadar para bulamam."

"Bul."

"Ben banka değilim. Bir anlaşma yapmıştık."

"Ben de bir başkasıyla yapmıştım. Anlaşma bozuldu ortak. Buna alış."

"O benim hatam değil."

"Hayır, ama senin sorunun. Dinle, ben mantıklı bir insan değilim. Bu gece elli binle gelirsen sana ekstra birkaç gün veririm. Sen ödeme yaptığın sürece ben de malları tutarım."

Gerçekten bulmam gerekirse o kadar parayı nereden bulacağımı düşündüm. Gerçekten bir fikir bulmaya çalışıyormuş gibi yapıyordum, ama bu aslında bir sorun değildi. Frank bana bu konuda yardımcı olmuştu. "Evi tekrar ipotek ettiririm," diye yalan söyledim. "Yüz bini bulurum."

"Gördün mü? Artık sorun yok." Telefonu kapadı. Güne başlamam için düdük çalmıştı.

Perdeleri açıp tipik yaz gününü karşıladım. İçinde sağlıklı hiçbir şey bulunmayan kahvaltıyı hızlı bir şekilde edip naylon para torbasını oturma odasındaki masaya döküp saydım. Hepsini saymam otuz dakikamı aldı. Sonuç yüz binden yüz dolar eksikti. İkiye bölünen yüz bin dolar. Kathy'nin değeri o kadardı, Luciana'nın değeri de.

Parayı torbaya koyup yatak odama gittim. Çekmeceden yüz dolar ekleyip torbayı tavan arasına sakladım. Çekmecedeki paranın geri kalanını, Frank'in ağzında bulduğum yüz dolarla birlikte ceplerime tıktım. Kapıyı kilitleyip arka kapı için birini aramayı aklıma not ettim.

Neredeyse gün ortası olmuş, güneş bulutsuz gökyüzünde yükselmişti. Yüzümde ılık bir kuzeybatı rüzgârı esiyor, bu da

günün gittikçe ısınacağını haber veriyordu. Yaz havası beni öyle neşelendiriyordu ki sevincim vücudumdaki deliklerden dışarı sızıyordu.

Kiralık Holden'a binip çakmak düğmesine bastım. Garaj yolundan geri geri çıkıp evimin önünde durakladım. Son birkaç gündür postamı bile kontrol etmediğimi, dolayısıyla o çocuğun pazartesi günü posta kutuma ne tıktığını görmediğimi fark ettim. Posta kutumda bir sürü başka şey de vardı. Hepsi fatura, pizza kuponları, broşürler olmalıydı. Çakmak geri çıktı. Yüz doların ucunu çakmağa dokundurdum. Para erimeye başlarken arabanın yan tarafından dışarı çıkardım, siyah bir duman çıkararak iyice büzülünce yolun kenarına atıp üstünden geçtim.

Şehre inerken yol boyunca hayatın değerini düşündüm. Jo bana yüz bin dolara mal olacaktı, tam olarak Kathy ve Luciana'nın Frank'e mal olduğu kadar. Bir hayatı kurtarmak bir hayatı bitirmenin iki katı pahalıydı. Hepsi arz talep meselesiydi. Ekonomi. Ödediğinizin karşılığını alırdınız.

Ordu malzemesi satan tombul kollu adamın tavsiye ettiği silah mağazasının tam karşısına park ettim. Mağazaya girerken kimsenin beni takip edip etmediğini anlamak için durmadan etrafıma bakıyordum. Kimi aradığımı bilmiyordum. Belki Cyris olabilirdi. Ya da bir polis. Başka bir Landry. Kapıyı açıp içeri girdim. Tezgâhtarlara içeriye girdiğimi haber veren bir zil çaldı. Sanki bu dünyadaki bir sürü problemi çözebilirlermiş gibi heybetli görünen bir sürü silah sıra sıra dizilmişti. Havalandırma sonuna kadar açıktı. Arka planda bir motor uğulduyordu. İçeride hiç müşteri yoktu. Bir adam tezgâhın arkasında oturmuş, gazetede benim oluşmasına katkıda bulunduğum haberleri okuyordu.

Ona yaklaştım, ama ben tezgâha varana kadar bana bakmadı. Kırk yaşlarında görünüyordu. Uzun boylu bir adamdı.

Kaşlarının ortası birleşik olduğu için gözlüğünün ortasından sakal çıkıyor gibi görünüyordu. Üzerimdeki çalışmaları görünce gülümsemesi kayboldu.

"Günaydın efendim. Sizin için ne yapabilirim?" Aynı anda hem kibar, hem de yardım etmeyi istemez bir hava yaymayı başarıyordu. Parmağını kaldığı yere koymuştu. Belli ki doğruca habere geri dönmek istiyordu.

Beş yüz doların bana sağladığı ismi sordum.

"Arthur benim," dedi, ama bu konuda heyecanlı görünmüyordu. Kaşlarına bakınca onu suçlayamadım.

"Bir silah almak istiyorum."

"Ah? Avlanmak için mi?" Bir satış yapma olasılığıyla gülümsemesi canlandı, ama parmağını gazeteden kaldırmadı. Aklımdakini öğrenince gülümsemesi daha da canlanacaktı.

"Öyle bir şey. Ama hafif bir şey istiyorum. Kolayca taşıyabileceğim bir şey."

"Şu dolapta ideal olabilecek birkaç güzel silahımız var. Blaser R-93'ün üç atışlık fişekliği var."

"Daha küçük bir şey istiyorum."

"Şey, efendim, bu sizin ne avladığınıza bağlı. Kırk inç'in altında fazla bir şey yok. Şeyi sormamın nedeni..."

Sözünü kestim. "Dinle, beni Floyd gönderdi."

Bir saniye durdu, sonunda parmağını gazeteden çekti. Gözlüğünü düzeltti, gözleri kısıldı. "Floyd mu? Dün konuştuğu adam siz misiniz?"

"Sana verdiği tarife uymuyor muyum?"

"Ne istiyorsunuz, bayım?"

Duvardaki bir tabanca resmini gösterdim. Silah resimde soyulmuş, parçaları etiketlenmişti. Birkaç sözcüğü okuyabiliyordum. Ateşleme pimi. Şarjör. Emniyet mekanizması. Bu silahı bana resimde görünen haliyle verse mahvoldum demekti.

Satıcı dönüp resme baktı.

"O bir Colt Combat Elite," dedi, posterden okumadan. "Güzel bir tabancadır. Burada bulunmaz. Ruhsatı olmayan birine asla verilmez."

"Floyd bana ruhsat verdi."

Bana tuhaf bir şekilde baktı. Gözlerini üzerimde dolaştırdı. Beni baştan aşağı ağır ağır inceleyip'bu hafta yediğim dayakları ölçüp biçti. "Ne biçim bir belanın içindesiniz, bayım?"

Omuz silktim. "Bela yok. Yalnızca ev için bir tabanca istiyorum. Kendimi korumak için."

"Bunları poligon haricinde bir yerde kullanmak yasa dışıdır."

Tekrar omuz silktim. "Kalitesinin bedelini ödemeye hazırım."

Konuyu orada bıraktım. Kararı kendisi verecekti.

"Ruhsatınız olduğunu söylüyorsunuz?"

"Burada, cebimde." Ceketimin yan cebine vurdum.

"Görebilir miyim?"

Paranın bir kısmını çıkarıp bir iskambil ustası gibi desteyi taradım. Gözlerini paradan alamadı. Bütün parayı tezgâha koyup desteyi ikiye ayırdım. Yarısını oraya bırakıp yarısın elimde tuttum. Ağzının suyunun aktığını duyabiliyordum.

"Ruhsatın geri kalanını biz anlaşma yaptıktan sonra göreceksin."

"Ne kadar?"

"Toplam on bin. Floyd bu kadar aldığını söyledi."

Arthur iki yana baktı. Zihniyle kilitlemeye çalışıyormuş gibi kapıya birkaç saniye gözünü dikti. Sonra demir parmaklık kaplı pencerelerden dışarıya göz attı. Kimse yoktu. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. Arzusuna direnirken ben bir şey söylemedim. Sonunda açgözlülük kazandı. Gözlerini benden çekmeden parayı cebine attı. Polis olmadığıma karar vermişti. Polislerde bu kadar para olmazdı.

"Polis misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Eğer öyleysen bu bir tuzak."

Tuzak olup olmadığını bilmiyordum. "Sen ne diyorsan."

"Bekle burada."

Tezgâhın altından "on beş dakika sonra döneceğim" tabelasını çıkarıp kapıya astı. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Tezgâha geri dönüp etrafından dolaştı. Bir kapının arkasında kayboldu. On bin dolar bir silah için çok paraydı. Ama bir silah alacağımı garanti ediyordu. Elli dolar ve bedava hamburger kuponuyla gelsem aynı kalitede hizmet alamazdım.

Okuduğu gazeteyi çevirip manşete baktım. Frank McClory'ye ayrılmıştı. Frank bu sabah erken saatte ismi verilmeyen bir kadın tarafından bulunmuştu. Frank'in nasıl öldüğünden ve ölümünün karısının ölümüyle bağlantısı olup olmadığından söz edilmiyordu, ama gazeteye çıkmasına yetecek kadar erken bulunmuş olmalıydı. Haberin küçüklüğü gazetecinin ölüm hakkında çok az bilgisinin olduğunu, çarpıcı bir şeyler bulmak için daha da az zamanı olduğunu kanıtlıyordu. Küçük bir spekülasyon vardı; bu daha sonraki haber bültenlerinde ve yarının gazetelerinde çıkacaktı.

Polis şimdi Frank'in ilişkilerini didik didik edecekti. Sonra onun karısının cinayetiyle ilk düşündüklerinden daha fazla il-

gili olduğunu öğreneceklerdi. Bu durum polise gitmemi güvenli hale getirir miydi?

"O avukata yazık olmuş," dedi tezgâhtar, tekrar içeri girerek. Tahta bir kutuyu tezgâha koydu. İnce bir eldiven takmıştı.

"Genellikle bu kadar işe yaramıyorlar," dedim.

Arthur gülmeye başladı, sonra ciddi olduğumu görünce durdu. Benim silahım olmasının iyi bir şey olup olmayacağını düşündüğünü görebiliyordum. Cebini yokladı. Kendi kendine bunu neden yaptığını hatırlattı.

"Birini falan vurmayacaksınız değil mi, bayım?"

"Kendimi savunmak için alıyorum bunu. Son zamanlarda gazetelerde sürekli evlerine zorla girilen insanlar çıkıyor."

"Siz de hazırlıklı olmak istiyorsunuz."

"Kesinlikle."

Yavaşça başını salladı. Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Bu tarafa gelin. Burası daha kuytu."

Onu takip edip kapıdan geçtim. Duvarlarda silah ve kız posterleri vardı. Dört yıl öncesinin takvimindeki çıplak kız, dolu raflara ve dağınık tezgâhlara bakmamı engelledi.

"Bu bir Glock 18-C," dedi, paketi tezgâha koyarak. "Dokuz milimetrelik Parabellum mermi alıyor. Dokuz milimetre, dünyadaki en ünlü ve en sık kullanılan mermidir. Yarı otomatik tabancalarda ve yarı otomatik tüfeklerde kullanılır. Bu Glock'un," kabzasından bana doğru uzattı, "on yedi mermilik bir şarjörü var. Tabii ki şu anda boş."

"Tabii."

"Doğal olarak hedefe ateş etmek için tasarlanmamıştır. Tamamen kendini savunma silahıdır. Deniz aşırı ülkelerde hizmet sektöründe kullanılır."

"Ne yani, restoranlarda filan mı?"

"Evet, bu iyiydi," dedi. Bana bakarken yüzü gerildi. "Polis. Asker. Silahlı güvenlik."

"Tamam." Silahı kabzasından tutup silahlı adamların yaptığı gibi aşağı yukarı sallayıp silahı tarttım. Burada ateş edecek lastik olmaması çok kötüydü.

"Altı yüz gramdan biraz fazla," dedi Arthur. "Yüz seksen altı milimetre uzunluğunda, cebinize sığacak kadar küçük. Dâhili güvenliği var..."

"Yani?"

Bana birkaç saniye daha silahı anlatmaya devam etti. Aslında silahı almıştım. Bir tetiği, kabzası ve namlusu olduğunu görür görmez kararımı vermiştim.

"Glock 18-C tamamen otomatiktir," diye devam etti. Arthur tabanca hakkında saatlerce konuşabilecek gibi görünüyordu. "Şurada bir düğme var." Eldivenli parmağıyla oraya dokundu. "Yarı ve tam otomatik arasında seçim yapmaya yarıyor. Herhangi bir ülkede bir sivilin elinde bulunması son derece yasa dışıdır."

Tetiği bir çekişte on yedi mermi attığımı hayal ettim. Evet, kulağa pek yasal gelmiyordu. Bana silahı nasıl kullanacağımı gösterdi, şarjörü nasıl dolduracağımı, şarjörü yerine nasıl takacağımı. Sonra birkaç bilgi daha verdi. Sonra tabancayı elimden alıp kutuya koydu. Kutuyu da bir torbaya. Ona paranın geri kalanını verene kadar torbayı bırakmadı. Sonra torbayı bana uzattı, tekrar dükkâna girdik.

"Mermiye ihtiyacım var."

Yavaşça başını salladı. Merminin yasa dışı olup olmadığını bilmiyordum, ama almak için dükkânın arkasına gitmesi gerekti. Fiyata mermileri de dâhil etti. Onun cömert bir adam olduğunu

düşündüm. On bin dolar. Dünyanın en pahalı silahı. Uzanıp mermi kutusunu aldım, ama Arthur kutuyu bırakmadı.

"Bu konuşma hiç olmadı, dostum, anladın mı? Ben seni hiç görmedim ve bir daha da görmek istemiyorum."

Bir on bin dolarla daha geri gelirsem o başkaydı tabii. "Tabii."

"Seni bana bağlayacak bir kanıt yok."

Buraya geldiğimde ellerinde olmayan, ama elinde kutuyla arka taraftan geldiğinde takmış olduğu eldivenlere baktım. "Biliyorum."

"Ve bununla bir katliama girişmeyeceğine dair senden söz almak istiyorum."

Ona söz verdim. Cinayet eğilimli bütün manyakların vereceği gibi. Kutuyu kolumun altına sokup döndüm, sonra tekrar geri geldim.

"On bin karşılığında şunu da istiyorum."

Gazeteyi aldım. Bir şey söylemedi. Gazetenin üzerindeki parmak izleri aklına bile gelmedi. Gazeteyi de kolumun altına sıkıştırıp tekrar Christchurch sıcağına çıktım.

42

Yatakta yatıyor, yatıyordu. Yatak rahat ve sıcaktı, ama karnı acıyor, başı ağrıyordu. Dışarısı aydınlıktı, ama ışığa çıkmak istemiyordu, çünkü canı daha fazla acıyacaktı. Yatıyordu, çünkü yorgundu, çünkü bütün gece ayaktaydı ve karısı işteydi, bu yüzden kimse kendisine kızmadan, karnını bir arada tutan koli bandı konusunda sorgulanmadan yatakta kalabilirdi. Düşüncelerini bir arada tutabilmek için başına da koli bandı yapıştırabilmeyi diledi. Karısı henüz karnındaki yarayı görmemişti, ama görecekti. Birlikte yattıklarında görecekti, ama şu andaki işi onun geceleri dışarıda kalmasını sağlıyordu. Gerçi yaptığı iş, karısının sandığı iş değildi. Hafta sonu yaklaşıyordu ve hafta sonu birlikte yatmaları gerekecekti ve hafta sonu yaralarını karısına gösterecekti ve o zaman...

Frank McClory'yi düşündü. İntikam ne kadar tatlıydı, tatlıydı. Charlie Feldman'ı öldürmek daha da tatlı olacaktı. Kimseye güvenilmeyen korkunç bir dünyada yaşıyorlardı. İnsanların yaptığınız işin karşılığını ödemedikleri korkunç bir dünyada. McClory herhalde dünyanın dönmesini sağlayan şeyin para olduğunu düşünüyordu, ama yanılıyordu. Dünyayı döndüren şey

intikamdı ve dün gece dünya McClory için o kadar hızlı dönmüştü ki McClory dünyadan fırlayıp gitmişti. Adamın ağzına tıktığı yüz doları düşündü. McClory'nin o anda hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. O notu yazarken ne düşündüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. McClory gibi bir adam ilişkilerini bir tehditle bitirme cesaretini nereden bulmuştu acaba? Evde parayı arama zahmetine girmemişti, çünkü öyle bir para hiç olmamıştı. Eve öylece girip çıkıvermişti.

İnsanlar çıldırmıştı. İnsanlar aptaldı ve çıldırmıştı. Kendisi bunların ikisi de değildi, bu yüzden insanlar olayları farklı şekillerde görüyor olmalıydı. O bir profesyoneldi, öyle olduğunu biliyordu; ya da pazartesi gününe kadar öyleydi. Hayatta kalmak için öldürüyordu, para ve eğlence için. Ama şu anda yaşadıklarının hiç de eğlenceli bir tarafı yoktu, hem de hiç. Şimdi hiç parası da yoktu. Feldman'ın parayla geleceğinden de kuşkuluydu, ama deneyeceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Uykuya dalıp çıkıyor, radyolu alarm saatinin yeşil rakamları olması gerekenden daha hızlı değişiyordu. Cyris terliyor, oda dönüyor. İltihaplanmadan önce yarası için bir şey yapmalıydı, ama herhalde çoktan iltihaplanmıştı. Kesikteki kötülüğün yavaşça içine sızdığını, onu zehirlediğini hissedebiliyordu. Bu kötülük onun düşünme, hissetme ve hareket etme şeklini değiştiriyordu.

Örtüleri üzerinden attı. Nemlenmişlerdi. Onları yıkaması gerektiğini kendi kendine hatırlatmak için bir not yazmayı düşündü, ama örtüleri unuturken notu da unuttu. Banyoya girip suyu doldurdu. Sıcak suyun içinde yatmanın iyi bir şey olup olmayacağını bilmiyordu, çünkü sıcak su kısa sürede vücudundaki pislik ve bakterilerle dolacaktı. Bu yüzden tıkacı çekip duş almaya karar verdi. Yirmi dakika boyunca duşun altında durup suyun koli bandını ıslatmasını izledi. Bandın kenarlarını yavaşça kaldırmaya çalıştı. Bu büyük bir savaştı, ama sonunda Cyris ka-

zandı. Bant çıktı, bir bardağın dörtte biri kadar koyu kan yere döküldü. Kanama sızıntı şeklinde devam ediyor, ama kesilmiyordu. Bandın kalıntılarıyla birlikte toprak ve yaprak parçacıklarını bir bezle temizledi.

Koyu kanın iyi olabileceğini sanmıyordu. Karnının içindeki bir şeyin hasar gördüğünü düşündü. Oralarda bir yerde böbrekler yok muydu? Son birkaç gündür çok az şey yediğini ve yediği zaman da midesinin yandığını fark etti. Bunun nedeni neydi? Deriyi parmaklarıyla inceledi, çekip itti. Bazı yerleri kararmıştı, bazı yerleri beyazdı, ama her yeri sertti. Hangi rengin iltihabı gösterdiğini bilmiyordu. Sıcak suyla yarayı yıkadı.

Duştan çıkıp yere oturdu, sırtını küvete dayadı. Yaranın üstüne gazlı bez kapattı, bezin üstüne biraz destek koyup her şeyi yerli yerinde tutmak için koli bandını göğsüne doladı. Ayağa kalktığında umduğu gibi kendini yepyeni bir insan gibi hissetmiyordu, ama bu bile vücudundan koyu renk kanın döküldüğünü görmekten iyiydi.

Ev hâlâ karanlıktı, çünkü her tür ışık yine acı dolu spazmlara neden olacaktı. Kanlı havlu ve bezle birlikte yatak odasına gidip yatağın kenarına oturdu. Ellerini karnındaki bandaja sürdü. Yara temiz ve kapalıydı. Acı daha öncekinin bir gölgesi gibiydi. Konsolda bir paket aspirin ve uyku hapı kutusu duruyordu. İki kutu da neredeyse boştu. Her birinden iki tane alıp alarm saatini kurdu. Bezi havlunun içine sarıp bir torbaya koydu. Ya ikisinden de kurtulacak ya da karısına bin tane bahane uydurması gerekecekti. Tekrar yatağa girdi. Çarşaflar nemliydi. Onları yıkamayı not almayı düşündü, ama daha notu yazamadan neyle ilgili not alacağını unutarak uykuya daldı.

43

Sıcaklık yükseliyordu. Klimayı sonuna kadar açmıştım. Bu sıcakta iki gece önce soğuktan neredeyse donacağımı unutmak çok kolaydı, ama cehennemin köşe başında beklediğini hatırlamak çok kolaydı.

Bir kafeteryada durup kendimi yine normal görünümlü bir hayatın içine soktum. Normal insanların kan içermeyen normal şeyleri gündelik olarak yaptıkları türde bir hayattı bu. Burası iki gün önce oturduğum kafeteryadan daha seviyeli bir yerdi. Bütün mobilyalar parlak metalden ve parlak ahşaptan yapılmıştı. Duvarlara birbirinden eşit uzaklıklarda aynalar ve tablolar asılmıştı. Cam kenarına, arabayı görebileceğim bir yere oturdum, çünkü silah ön koltuğun altındaydı. Garsona öğle yemeği siparişimi verdim. Kız bir medyum olmalıydı, çünkü "gazete okuyorsunuz" ve "dışarıda çok güzel bir hava var" gibi şeyler söylüyordu. Bir kahve ve nadir gelen sağlıklı tüketim isteklerinden biri sonucunda bir bardak portakal suyu içtim. On bin dolarlık gazetemi okumaya başladım. Politika ve iflas eden şirketlerle ilgili haberler vardı. İnsanların Tanrı adına adam öldürdükleri yabancı savaşlarla ilgili yazılar vardı. Tanrı onlara yardım etmi-

yorsa bana hiç etmezdi. Kalemim olsa herhalde yarısını tamamlayabileceğim bulmacaya baktım. Kızarmış pastırma ve yumurtadan oluşan öğle yemeğim geldiğinde daha garson masaya bırakmadan neredeyse nefesimle hepsini içime çektim. Yemeğimi bitirince tabağın altına bahşiş olarak yirmi dolar koydum, çünkü kızın medyumluk yeteneği beni gerçekten etkilemişti. Özellikle bana savaştan çıkmış gibi göründüğümü söylemesini çok sevmiştim. Ona bu gece için ne düşündüğünü sordum, ama tahminlerinden hoşlanmayabileceğime karar verdim.

Dışarı çıkınca gördüğüm ilk şey Kathy oldu. Yolun kenarında durmuş bana bakıyordu. Gözüme güneş girdiği için yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. Nefesim kesilirken dünyam döndü, dengemi bulmak için yere baktım. Tekrar baktığımda Kathy benden uzaklaşıyordu. Hemen yola indim. Önümden geçen araba bana korna çaldı, ben de ona orta parmağımı kaldırdım. Sonraki arabanın önüne atlayıp karşıya geçmeyi başardım. Kathy benden yarım blok ilerideydi ve hâlâ yürüyordu. Ona seslendim, ama bana bakmadı, oysa beni duyduğundan, sesimi tanıdığından emindim. Onu takip etmemi istiyor olmalıydı. Koşmaya devam edip aradaki mesafeyi hızla kapattım. Ona neredeyse yetişmek üzereyken Kathy köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Benim onu terk ettiğim gibi Kathy de beni terk etmişti.

Normal bir hızla eve döndüm. Kalbim Kathy'yi görmenin etkisinden yeni yeni kurtuluyordu. Henüz bir yere varmak için acelem yoktu, ama delice bir hızla koşmuş gibi hissediyordum.

Glock'la evde mağazada olduğumdan daha rahattım, çünkü neye baktığımı biliyormuş gibi yapmama gerek yoktu. Onu ellerimde tutarken kendimi özgürleşmiş hissediyordum. Benim gibi insanların silah sahibi olmasını engellemek için tasarlanmış sistemi yendiğimi hissediyordum. Silahı elimde çevirip çizgilerini ve dokusunu inceledim. Arthur'a göre soğuk metal tam olarak

metalden değil, adını söylemediği sentetik bir malzemeden yapılmıştı. Glock'a "plastik tabanca" takma adını vermişti, ama yine de tabanca işlerin düzelebileceğini düşünmeme neden olan bir şiddet havası veriyordu.

Silahlar hakkında çok az şey biliyordum, ama daha önce bir kez ateş etmiştim. Colt gibi bir şeydi. Gürültülü ve güçlü. Bir öğretmen arkadaşımla birlikte atış poligonuna gitmiştim. Kulaklıklara rağmen silahın çıkardığı sesi hatırlıyordum. Arkadaşım altı el ateş ettikten sonra kulaklarım yirmi dakika boyunca çınlamıştı. Bana gösterilen duruşu ve tekniği de hatırlıyordum. Sağ elimle silahı sıkıca tuttum. Sol elimle sağ elimin altını kavrayıp başparmağımı, şarjörün geriye kayıp başparmağımla işaret parmağımın arasındaki ağı götürmemesi için aşağıda tuttum.

Şarjörü alıp boş olup olmadığını kontrol ettim. Silahın içine sokup kabzasına vurdum, yerine oturttum. Sonra oynamaya başladım. Mutfağa çevirdim, yemek odasına, salona. *Action Man* eğleniyordu. Bir süre için güvenlik kılavuzunun yapmamamı söylediği her şeyi yaptım. Eşyalara nişan aldım. Tetiği çektim. Şarjör geriye kayıp tekrar yerine oturdu. Her çekişte bir gümbürtü duymayı bekliyormuş gibi yüzüm gerilip gözlerim yarı kapandı. Savaşçılık oynayan bir çocuk gibiydim. Filmlerde yaptıkları gibi silahı alçaltıp köşelerden döndüm.

Silahı test etmem gerekiyor mu bilmiyordum. Karton kutuyu gömdüğüm yere gidip etrafta kimse yoksa birkaç el ateş edebilirdim, ama bunu yapmamaya karar verdim. Şu anda yakalanmayı programıma sıkıştıramazdım. Yakalanınca parmak izim alınırdı ve parmak izlerimin iki ölü kızın evinde bulunan izlere uyduğu hemen anlaşılırdı. Silahı ve şarjörü tekrar kutuya koyup bütün paraları sakladığım tavan arasına kaldırdım.

Üzerimi değiştirip şortumu ve tişörtümü giydim, rehberi karıştırdım. Bugün gelebilecek bir marangoz buldum. Adamın gelmesi için bir saat beklemem gerekiyordu. Yirmi yaşlarında genç bir adamdı. Bir ergen gibi konuşuyor, benim de öyle olduğumu düşünüyordu. Arka kapımı tamir ederken bana birkaç dakikada bir "dostum" diyor ve durmadan sörf tahtalarından bahsediyordu. Onu anlayacak kadar genç olduğumu düşündüğü için kendimi iyi hissetmeliydim. Ona nakit ödeme yaptım, faturamı verdi. Kapımı tamir ettirmiş olmamın bu işten gerçekten kurtulma şansım olduğu anlamına geldiğinin farkındaydım.

Kapıyı kilitleyip evden çıktım. Hâlâ erken olduğu için vakit öldürmem gerekiyordu ve nasıl öldüreceğimi biliyordum. New Brighton'a gittim. Radyoyu yol boyunca açmadım, çünkü kimse kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir söz, şarkı sözü ya da reklam sloganı söyleyemezdi. Trafiğin sesini ve kendi düşüncelerimi dinliyordum. İkisinden de hiç hoşlanmadım. Rıhtıma olabildiğince yakın bir yere park ettim. Güneş zirveye çıkıp alçalmaya başlamıştı. Umuyordum ki bir gün dünyanın ortasına düşüverecekti. Ama bu herhalde bugün olmayacaktı. Rüzgâr ılıktı, sıcaklık yirmi beş dereceye düşmüştü.

New Brighton'ın büyük bir hayranı değildim. Harika bir sahili vardı, ama hava tuz ve can sıkıntısı kokuyordu. Evler çoğunlukla deniz tuzuyla lekelenmiş bungalov ve kulübelerden oluşuyordu. Metalden yapılmış her şey ya paslanmıştı ya da paslanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Christchurch'ü ünlü yapan bahçelerin kökleri buraya kadar uzanmıyordu. Çok az miktarda olan yeşillik de kurumuş, ayak altında çatırdayan, her biri potansiyel kibrit olan kahverengi otlara dönmüştü. Alışveriş merkezinde tezgâhtarlardan daha fazla sayıda boş mağaza vardı.

Birkaç yıl önce buraya üç yüz metrelik betondan bir rıhtım yapılmıştı. Sanki bu, insanları ölmekte olan banliyöye geri getirecekti, ama şimdiye kadar rıhtımı bir tek balıkçılar çekici bulmuştu. Çevredeki blokları yenilemiş, palmiye ağaçlarını sökmüş, mağazaların cephelerini ve patikaları boyamışlardı. Rıhtım, patikadan beton merdivenlerle çıkılan iki kat yüksekliğindeydi. Alt kata kütüphane ve kafeteryalar yapılmıştı. Merdivenlerden çıktım. Aşağıdaki ılık esintinin yerini birkaç derece daha soğuk olan hava akımları almıştı. Arkamda kalan kütüphanedeki binlerce kitap bu gece yapmak zorunda olduğum şeye bir çözüm sunamıyordu. Dışarıya, yaklaşan dalgaların üstüne çıktım. Birkaç kişi kenardan aşağıya olta atmış, hâlâ buralarda oyalanacak kadar aptal olan hangi balık varsa onu tutmaya çalışıyordu. Birkaç metrede bir direk dikilmişti: Işıkları bu gece bana yardımcı olacaktı. Yosun kokusu buraya kadar gelmiyordu. Onun yerini kan, balık iç organları, çürümüş deri ve sigara dumanı kokusu almıştı. İnsanlar balıkların içini doğrudan asfaltın üstünde temizliyordu. Ergenler balık kafalarını arkadaşlarına atıyorlardı.

Uca kadar yürüdüm, boyaları soyulan tahta bankları ve paslanmış çöp tenekelerini geçtim. Balık tutulmaması gereken, ama insanların balık uttuğu küçük alana kadar yürüyüp korkuluklara yaslandım, suya baktım. Dalgaların aşağıdaki beton kaideye vuruşunu seyredip sütunlardan yükselen titremeyi hissettim. Parçalanan dalgalar havaya toz gibi su serpiyordu. Burada daha soğuk olan rüzgâr doğudan geliyor, yolda ölü balık kokularını toplamadan bana ulaşıyordu. Kıyıya yakın olan su gri renkteydi, ama dalgakıranların ötesindeki su maviydi. Yüzeyin altında dolaşan şekilleri aradım, ama hiçbir şey göremedim. Soğuk rüzgâr ceketimi ileri geri itip çekiyordu.

Anın tadını çıkarıyordum, ama fazla uzatmamalıydım. Jo belki de ölmüşken ya da neredeyse ölmek üzereyken benim bir şeyin tadını çıkarmam ahlaksızlıktı. Dönüp işsiz serserilere baktım. Sigara dudaklarından sarkıyor, çalıntı oltalar suyun üstünde asılı duruyordu. Yanlarındaki tabelada baş üstünden olta atmanın yasak olduğu yazılıydı. Ama bu adamlar için tabelalar da kurallar gibiydi; onlara aldırmamak gerekiyordu ve basit bir balık tutma eyleminde bile yasa dışı bir şey yapmaktan zevk alıyorlardı. Tişörtlü bir adam benden iyi bir yem olup olmayacağını düşünüyor gibi bana bakıyordu. Başım önde, gözlerim yerde, tacize uğramadan kütüphaneye vardım. Kumlara ulaşınca kuzeye döndüm.

Yüzenler, güneşlenenler ve birbirlerine eski bir futbol topu atan çocuklar, bunun bana deniz kenarına yaptığım bir geziymiş gibi gelmesine neden oluyordu. Rüzgâra doğru kırmızı bir frizbi atıp geriye doğru giderek onu yakalayan bir adam rahatlamaya çalışan insanları engelliyordu. Hafta sonları burası tıka basa dolu olurdu. Yüz metre gidip döndüm, rıhtımı incelemeye başladım. Rıhtımın altındaki temelleri, kumsalın rıhtımın temeliyle birleştiği açıyı, ikisinin arasında yükselen beton duvarı inceledim. Bu gece burada olacaktım. Duracağım yeri bilmek istiyordum. Kaçış rotamı bilmeliydim.

Caddeleri tanımak için arabayla etrafta dolaştım. Öğrenebileceğim her şeyi öğrendikten sonra eve döndüm. Evimin güvende olduğunu tespit ettikten sonra kapılara ve pencerelere ip geçirip uçlarını çeşitli tencere ve tavalara bağladım. Ucuz bir alarm sistemiydi, ama işe yarardı.

Silahı indirdim. Bir avuç mermi alıp şarjörü doldurdum, şarjörü yerine takıp yatağın kenarına oturdum. Gün artık sona eriyordu, ama hâlâ çok zaman vardı. Çok fazla enerjiye ihtiyacım olacağını düşünerek yatağın üstüne uzandım, alarm saatimi ye-

diye kurdum. Pencereden süzülen güneş ışığı tam üstüme düşüyordu. Bir güneş gözlüğü takıp başımın altına bir yastık koydum, gözlerimi kapadım.

Güneş harika gelmişti. Rahatlatıcıydı. Yeni bir öldürme saatinin yaklaştığını kolayca unutabilirdim. Bu sonuncusu olacaktı.

44

Bodrum soğuktu ve Jo durmadan titriyordu. Yorgundu, ama uyuyamıyordu. Zaman hissini kaybetmişti. Öğlen ya da alacakaranlık olabilirdi. Bu karanlık yerdeki beton zeminin soğuğu yavaşça ve zorla vücuduna sızarken sürekli gece olduğunu düşünmek çok kolaydı. Vazgeçmek de kolaydı. Uzun süredir neden vazgeçmediğini düşünüyordu, ama bir cevap bulamıyordu. Yalnızca kaderini kabul etse ölmek o kadar da zor olmayabilirdi. Bilekleri derisini kesen ipler yüzünden yanıyordu. Ödeme yakında gerçekleşecek miydi? Yoksa gerçekleşmiş ve Charlie ölmüş müydü? Cyris şu anda kendisini boşuna tutuyor olabilir miydi? Tabii eğer Charlie polise gittiyse bir ödeme olmamıştı ve...

O sırada üst kattan bir ses geldi: Bodrum kapısının kilidi açıldı. Kapı yavaşça aralandı ve odaya ışık doldu. Eliyle gözlerini örtmek istedi, ama ipler ellerini tutuyordu. Birisi ona doğru gelirken başını aksi yöne çevirip gözlerini sımsıkı kapaması gerekti. Gelenin Cyris olduğunu biliyordu; başkası olamazdı. Başka yöne bakmaya devam ediyordu, çünkü Cyris'e bakmak, ondan nefret etmek demekti ve bu nefret onu yalnızca öfkelendiriyor

bu adamla mücadele edebileceğine, ondan kaçarak hayatını kurtarabileceğine inanmasına neden oluyordu.

Cyris ona doğru eğilirken sabun ve ter kokusu boğucuydu. Bir an sonra Cyris bıçağı onu bağlayan iplere dokundurdu. Jo'ya ayağa kalkmasını söyledi, ama Jo'nun bacakları tutmadığı için yana düştü. Cyris tıslayarak komutunu tekrarladı. Bu kez bıçağın kenarını da uyarı olarak kullandı. İşe yaramıştı. Jo ayağa kalkınca Cyris ona bir şey fırlattı. Yere çarpana kadar Jo onun ne olduğunu anlamadı. Sonra kelepçeleri gördü. Belki de Cyris'in bir çekmece dolusu kelepçesi vardı. Ondan kelepçeleri almasını isteyince Jo itiraz etmedi. İtiraz, Cyris kelepçeleri takmasını isteyince başladı. Kelepçeli haliyle Cyris'le mücadele edemezdi. Cyris ona doğru bir adım attı. Gözlerinin ardında öfke ve delilik izleri belirmeye başlarken Jo kelepçeli ya da kelepçesiz de olsa aynı durumda olacağını anladı. Bu yüzden kelepçeleri hemen bileğine taktı. Soğuk metal yerine oturdu.

Cyris onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Jo bir yerlerden radyo sesi geldiğini duydu. Uzakta bir komşu çim biçiyor, bu iki sesin arasında bir yerde köpekler havlıyordu. Perdeler çekiliydi, ama kenarlardan solan gün ışığını görebiliyordu. Saat altı buçuk civarı olmalıydı. Belki de yedi. Belki Cyris'in karısı dışarı çıkmıştı veya bir varilin içine konup bahçeye gömülmüştü.

Cyris onu eve bitişik olan garajdan geçirdi. Garaj, sekiz floresan lambasının ışığı altında bembeyaz görünüyordu. Askılarda yepyeni aletler asılıydı. Hâlâ kutusunda olan bazı aletler de tezgâhın üstündeydi. Sanki bu aletler yalnızca gösteriş içindi, sanki Cyris aslında yaşamadığı bir hayatı varmış gibi yapıyordu. Jo, onun bu gösteriyi kimin için yaptığını merak etti. Sonra aletlerden birinin aslında kullanılmış olduğunu fark etti: Bir demir testeresi metal talaşların yanında duruyordu. Bir mermi kutusu yan yatmıştı.

Araba koyu mavi renkte, dört kapılı bir binek arabaydı. Jo bunun polislerin kullandığı türde bir araba olduğunu fark etti. Kendi arabası neredeydi? Cyris yolcu tarafındaki kapıyı açıp içeri girmesini emretti. Cyris sürücü tarafına geçerken Jo kapıları kilitlemeyi düşündü, ama bu yalnızca onu birkaç saniye için dışarıda tutar, Cyris camları parçalayarak içeri girerdi. Cyris arabaya biner binmez, Jo hiçbir şey söylememiş olsa da ona çenesini kapamasını söyledi. Karanlığın çökmesini beklerken Jo'dan hareketsiz durmasını istedi. Jo yavaşça başını salladı. Artık her zamankinden daha çok korkuyordu.

Karanlıktan korkuyordu.

Cyris'ten korkuyordu.

Charlie'den korkuyordu.

Floresan ışıkların aydınlığı altında beklerken Jo hiçbir şey söylemedi.

45

Uykuyla ilgili sorun şuydu ki insan kâbusların gerçek olup olmadığını hiç bilemiyordu. Kötü şeyler oluyordu. İnsanlar ölüyordu ve bunun nedeni bendim, ama kendimi uyandıramıyordum.

Doğrulup yatak odamın duvarlarına baktım. Birkaç gün ışığı hüzmesi tavana doğru yükseliyordu. Yorgunluğu üzerimden atmak için çabalıyordum, ama o kalmak için yalvarıyordu. Güneş gözlüğüm yere düşmüştü. Tişörtümle bedenimdeki teri sildim. Alarm saatimdeki rakamlara baktım. Kırmızı rakamlar işe başlama saatinin geldiğini söylüyordu.

Asker tulumumu giyerken yorgunluk kaybolmaya başladı, ama kâbuslar devam ediyordu. Yeleğimi giyip ceplerini doldurdum. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için aynaya baktığımda hiçbir şeyin yolunda olmadığını gördüm. Oraya GI Joe gibi gidersem Cyris bir şeyler olduğunu anlardı. Tekrar soyunup normal giyindim. Gece ılıktı, ama silahımı gizlemek için ceket giydim. Hem rıhtım zaten soğuk olurdu. İsviçre çakısını ceketimin cebine koydum. Parayı tavandan alıp oturma odasındaki masaya koydum.

Buluşmamıza iki buçuk saat vardı, bu yüzden bir şeyler yiyebilirdim. Dolaptan makarna paketini çıkardım. Yalnızca su, mikrodalga fırın ve sekiz dakikaya ihtiyacım vardı. Benim tarzımda yemek pişirme. Evimin sessizliğinde masaya oturup yavaşça yemeye başladım. Son yemeklerinden sonra gaz odalarına giden insanları düşünüyordum. Belki daha iyi bir şey pişirmeliydim. Kızarmış tavuk ya da pizza veya Çin yemeği sipariş edebilirdim. Makarnanın tadı iyiydi, ama şu andaki iştahımla gurme yemeğinin tadı bile kötü gelecekti. Tabakları lavaboya koyup yıkamak üzereyken bunun anlamsız olduğunu düşündüm. Yarına ölmüş olabilirdim.

Silahı alıp ceketimin cebine koydum, şarjörü yanına soktum. Bir avuç ekstra mermi alıp farklı bir cebe koydum. Yürürken mermiler birbirine çarpıyordu. Herhalde ekstra mermiye ihtiyacım olmazdı. Cyris'i ilk on yedi mermiyle vuramazsam onu sonraki on yediyle öldürme şansım da pek olmazdı. Fener, ip ve Landry'nin kelepçelerinden oluşan diğer takımlarımı aldım. Bir an için Dedektif Bill Landry'nin cesedinin nehir ile beni öldürmeye çalıştığı mağaranın arasındaki toprakta griye dönüştüğünü hayal ettim. Ama o griye dönmezdi. Herhalde benim hiç görmek bile istemeyeceğim bir renk alırdı. Beyaz ve mor arası bir şey. Güneş üzerine vururken gözleri açık ve süt beyazı görünüyordu. Derisi soyulacak, vücudu şişecek, böcekler...

Midemdeki makarnanın hareketlendiğini hissedebiliyordum. Hayal gücümü Landry'den uzaklaştırıp dikkatimi Cyris'e verdim. Cyris'i kesinlikle öldürmek istiyordum. A Planı buydu, ama aynı zamanda onu bağlayıp polise götürmeyi de istiyordum. Bu da B Planıydı. Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyordum.

Parayı koyu mavi kanvas torbaya koyup onu da arabanın arkasına attım. Vakit hâlâ erkendi, ama evde bekleyemiyordum. Programın bir saat öncesinden New Brighton'a doğru yola çıktım.

Arabayı yavaş kullandım, ama yine de zamanından önce orada oldum. Güneş ölmekte olan turuncu bir top gibi görünüyordu.

Parayı arabaya kilitleyip kumlu sahilden rıhtıma doğru yürümeye başladım. Kütüphane kapalıydı, ışıklar sönüktü. Rıhtımda hâlâ birkaç balıkçı, birkaç serseri vardı. Aralarından geçerken onlarla göz kontağı kurup cesurca yürümeye devam ettim. Bana baktılar, gözlerimi kaçırdım. Onlar da benim gibi içimdeki değişimi hissedebiliyorlardı. Bunu, bir köpeğin korkuyu hissedebildiği gibi hissediyorlardı. Bu yaratıklar yalnızca silahsız kişilere saldırırlardı ve bunu da yalnızca bir grup halindeyken yaparlardı.

Rıhtımın ucunda durup suya baktım. Deniz bu öğleden sonra olduğundan daha sert, betondan yükselen titreşimler daha güçlüydü. Havada tuz, soğuk rüzgârda unutulmuş zamanların tadı vardı. Sırtımı suya dönüp korkuluklara dayandım. Günü bırakmamak için direnen güneşi seyretmeye başladım, ama güneş de doğaya karşı koyamadı; yavaşça aşağıya kayıp gözden kayboldu. Yalnız başıma arabaya geri döndüm.

Dikkat: *Action Man* burada.

Ona beş kala kanvas torbayı ve takımlarımın geri kalanını kapıp tekrar kumlu basamaklara döndüm. Aklımdan buraya son gelişim olabileceği, yarın birisinin beni buradan taşıyarak indirmek ya da suda aramak zorunda kalabileceği düşüncesi geçti. Rüzgâr artık daha güçlüydü, dalgalar aşağıya çarpıyordu. Korkuluklara dayanıp şehrin ışıklarına baktım. Işıklar hayatı ve faaliyeti temsil ediyordu... ve de cehaleti. Rıhtım artık boştu ve bu benim için çok uygundu. Cyris'e de uygun olmalıydı. Yüz metre uzaktaki çöp tenekesine gidip ipi ve feneri yarısı gitmiş bir balığın üstüne koydum. Tabanca cebimdeydi. Rüzgâr gözlerimi sulandırıyordu. Yola doğru yürüyüp beklemeye başladım.

Öldürme saati bu gece erken başlıyordu.

46

Cyris, arabayı sessizlik içinde sürüyordu, çünkü sükût altındı. Zihninde deşifre edemediği bir sürü düşünce uğulduyor, hepsi birleşip tanımadığı bir melodi oluşturuyordu. Bu melodi karısıyla birlikte seyrettiği bir komedi dizisine ait olabilirdi. Karakterlerin aynı konuyu altı ay boyunca evirip çevirdikleri bir dizi. Bu sesten nefret ediyordu, canı acıyordu ve bunun altınla bir ilgisi yoktu.

Arabayı kenara çekip motoru kapattı. Kadına bakarken, onu ısırsa tadının nasıl olacağını merak etti. Aralarındaki nefret yüzünden tadının ekşi olacağı kesindi. Kadın ona bir deliymiş gibi bakıyor, bakıyor, bakıyordu ve Cyris bu bakıştan nefret ediyordu. Elini başına götürüp parmaklarını kulaklarının hemen üstündeki kemiğe bastırdı. Baş ağrısı bir an için hafifledi, ama yalnızca bir an için. Kulaklarında kurtulamadığı tiz bir ses vardı. Parmaklarını çektiğinde baş ağrısı geri geldi, her zaman geri gelirdi. Karnı iyiydi, karnı iyiydi. Başı ağrısa da en azından zihni buraya geliş amacını gerçekleştirebileceği kadar berraktı. Her şeyi hatırlıyordu. Daha iyisi anlıyordu.

Kadını arabadan çıkardı, Mazda'ya itmeden önce kapıları kilitleri. Kendi arabasından nefret ediyordu: Belki bütün bu iş-

ler bittikten sonra arabasını yakardı. Belki de kadın bagajdayken yakardı. Ya da yolcu koltuğuna bağlı bir şekildeyken. Bunu düşünecekti. Bunun için daha zamanı vardı.

Rıhtıma vardıklarında motoru kapatıp kadına baktı. Kendisinin söyleyecek çok az şeyi vardı. Belli ki kadının da öyle. Ağzındaki tıkacı çıkardı, kelepçelerin görünmesini engellemek için bileklerine bir havlu bağladı. Onu sürücü koltuğuna çekip dışarı çıkardı.

Charlie dışarıda bir yerlerdeydi, bunu hissedebiliyordu. Arabası orada değildi. Aslında oradaki tek araba... Holden'a benziyordu ve evet, tanıdık geliyordu, ama bir yerde gördüyse bile nerede gördüğünü hatırlamıyordu. Yolu geçtiler. Cyris durmadan Holden'a bakıyordu. Arabadaki bir şey Cyris'i rahatsız ediyordu.

Rüzgâr hızlanırken rıhtıma doğru yürüdüler.

47

Yolu geçerken Cyris dün gece alışveriş merkezinin dışında park etmiş olan Holden'a bakıyordu. Ben rıhtım boyunca okyanusa doğru yürüyordum. Etrafta kimse yoktu. Bütün planlarım boşunaydı. Ormana gitsek de olurdu. Üzerinde takımlarımın olduğu çöp tenekesinin yanında durdum. Cebimden tabancayı çıkarıp belime taktım. Rüzgâr hızlanıyor, kumla birleşip yakıcı hale geliyordu. Ceketime müteşekkirdim. Cyris ve Jo merdivenlerin üstüne vardı. Rüzgâr ceketini açınca altındaki tüfeği gördüm. Mossberg. Tüfek onu son gördüğümden beri daha kısaydı: Namlunun büyük bir bölümünü kesmişti.

Konuşma mesafesine gelince bana gülümsedi. "Gelebildiğine sevindim, dostum."

Jo'ya baktım. Belirgin bir saldırı izi yoktu. "İyi misin?"

"Mükemmel, mükemmel," dedi Cyris.

İkisi yan yana, ama benden beş metre uzakta duruyorlardı. Rüzgâr onları duymayı zorlaştırıyordu. Jo bileklerinin üstündeki havluyu bırakınca rüzgâr onu bir uçurtma gibi alıp gecenin içine bıraktı.

"Kelepçeleri aç," diye bağırdım, Jo'nun ellerine bakarak.

Cyris cebindeki anahtarları çıkarıp Jo'ya döndü, sonra tekrar bana baktı. Rüzgâr dağınık saçlarını havalandırıyordu. Cyris'in yüzündeki sırıtma beklemediğim bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını gösteriyordu. Anahtarları havaya kaldırdı, onlar da havlunun yolunu izledi.

"Seni piç kurusu," diye bağırdım, rıhtımın kenarına gidip aşağıya bakarak. Bütün görebildiğim siyah kumlardı. Su yoktu. Dalgalar çekilmiş olmalıydı. "Neden yaptın bunu?"

"Dalga geçmeyi bırak da paramı ver, ortak."

"Para burada. Onu bırak."

"Sanırım aramızda biraz güven geliştirmemiz gerekiyor." Cebinden bir bıçak çıkarıp kenarını Jo'nun yüzüne sürdü. O silahı ne kadar hızlı kullandığını görmüştüm.

Parayı yere koyup geri çekildim. "Hepsi burada. Yemin ederim."

"Hayatın üzerine mi?" Bir kahkaha attı.

Jo'yu çantayla aynı hizaya gelene kadar ileri itti. Jo'yu çömelip çantayı açmaya zorladı. Jo çantayı onun görebileceği şekilde tuttu. Güzelce dizilmiş yüz bin dolar ona bakıyordu.

Cyris bakışlarını paradan bana çevirdi. "Çok güzel."

"Şimdi bırak onu."

Cyris, Jo'yu sırtından itti. Ben düşmeden yakalamayı başardım. Onun yerine düşmesine izin verip tabancamı çekmem gerektiğini geç fark ettim.

"Bir şey daha var, serseri," dedi Cyris.

Ona bakmam gerekmiyordu, çünkü ne söyleyeceğini ve yapacağını biliyordum. Jo'yu yakalamanın ivmesinin bizi çöp tene-

kesine kadar geri geri itmesine izin verdim. Başımı kaldırıp bakınca bütün gördüğüm Cyris'in ceketinin altından çıkan tüfekti.

"Bir anlaşma yapmıştık," diye itiraz ettim, zaman kazanmak için.

"Bir anlaşma, hı hı, bir anlaşma yaptık ve ben ona uydum, ortak. Sana kadını verdim, onu sana tek parça halinde teslim ettim. Senin sorunun ne?"

Jo'yu arkama, tüfeğin namlusundan uzağa, çöp tenekesinin yakınına aldım. Onu iterken elimi arkama, silahıma doğru götürdüm.

"Ne kadar soylu bir davranış," dedi Cyris.

"Parayı aldın. Artık bizi rahat bırak."

"Hayır."

Parmaklarım silahın kabzasını kavradı. Yanlış bir hareketle kendimi popomdan vurabilirdim.

"Polisi aradım," dedim.

"Kahretsin."

"Şu anda beni seyrediyorlar." Silahı yavaşça çekip parmağımı tetiğe koydum. Aynı anda rüzgâr kumsaldan kaldırdığı kumları yüzlerimize savurdu.

"O zaman iyi bir gösteri yapsam iyi olur," dedi Cyris, tüfeği pompalayarak.

"Daha param var."

"Ne kadar?"

"Elli bin."

"Sana neden inanayım?"

İnanmak istediğini görebiliyordum. Başı, zihnindeki dolar işaretleri ağır geliyormuş gibi yana eğilmişti. Yüz elli bin do-

larla ne yapabileceğini düşünüyordu. Sonra gülümsedi. Düşünmeyi bitirmişti.

"Sana getirebilirim."

"Ne zaman?"

"Yarın sabah."

Tüfeği indirdi. Çok hafif bir şekilde, ama bana bu kadarı yeterdi. Bir de para mutluluğu satın alamaz derlerdi, ama yanılıyorlardı. Sahte elli bin dolar bana ihtiyacım olan bütün mutluluğu satın almıştı.

Kolumu öne getirirken halka açık bir yerde ateş etmek istemiyordum, ama başka hangi seçeneğim var bilmiyordum. Tabancam seri bir hareketle ortaya çıkınca Cyris'in gözleri irileşti. Silah patlayınca okyanus hariç her şeyi ıskaladım, mermi zararsız bir şekilde suya doğru uçtu. Hafif sekme kolumu biraz daha ileriye itti. Nişan alacak zaman yoktu, bu yüzden öylece ateş ettim. Beynim parmağıma Cyris'inkinden daha çabuk ateş etme emri gönderiyordu. Mermi sol omzuna girince Cyris yana savrularak tüfeği ateşledi. Tüfeğin sesi gök gürültüsünü andırıyordu. Fişekten dağılan saçmalar korkuluklara yayılırken metal bir yağmur başladı. Bir el daha ateş ettim, bu kez onu göğsünden vurdum, ama geriye doğru savrulmadı. Yalnızca olduğu yere devrilirken, Mossberg patırtıyla beton zemine düştü.

Sorun şu ki bu Cyris'i durdurmadı. Tüfeğe uzanıp pompaladı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Bir sonraki mermim onu sol kolundan vurdu, Cyris korkuluklara doğru sendeledi, tüfeği elinden bir kez daha düşürdü. Aramızdaki mesafeyi yarıya indirdim. Cyris öne doğru eğilip ellerini dizlerine koymuş, gözlerini yere sabitlemişti. Glock'u ona doğrulttum, ama kıpırdamıyordu. Silahı başının yan tarafına doğrultarak ona yandan yaklaşmaya devam ettim.

Birden doğrulup yumruğunu bana doğru savurdu, ama ben hazırlıklıydım. Tetiği çektim, ama çıkması gereken patlama sesi duyulmadı. Tek geri tepme ondan yediğim yumruk oldu. Şaşkın bir şekilde tabancaya bakarak geriledim. Şarjör bir şekilde geriye kaymış ve sıkışmıştı. Nasıl düzelteceğimi bilmeden bakıyordum. Cyris bana doğru geldi, ama yaraları yüzünden ağır hareket ediyordu. Yumruğundan kaçmayı başarıp tabancayı kafasının yanına indirdim. Yana doğru savrulan kafasında bir yara açılırken Cyris acıyla bağırdı. Aynı anda yumruğunu savurduğu için ivme yüzünden öne doğru kapaklanıp tüfeğin yanına düştü. Mossberg'i ileriye doğru tekmeledim. Bıçağı da ittim. Geri çekilip Cyris'i inceledim. Tamamen hareketsizdi. Onu tekmeledim. Kıpırdamadı.

Jo'ya doğru koştum. Otuz metre ileride, korkulukların yanında duruyor, olayların gidişine göre atlamaya hazır görünüyordu.

"Öldü mü?" diye sordu, ona ulaştığım anda. Rüzgâr ve uçuşan kumlar yüzünden bağırıyordu.

Başımı iki yana salladım. Landry'nin kelepçe anahtarlarını bulup çıkardım. Birkaç saniye uğraştık, ama anahtarlar uymuyordu. "Gidip anahtarları aramalısın."

"Sen ne yapacaksın?"

"Bir dakika içinde sana yardıma geleceğim, tamam mı?"

"Charlie?"

"Yapmam gereken birkaç şey var."

Jo yavaşça başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Charlie. Onu polise götürebiliriz."

"Eğer kurtulursa bizim peşimize düşer. Bunu biliyorsun, değil mi? Ya da on yıl sonra iyi hali yüzünden bırakıldığında ge-

lir. Ya biz ya o olacak, Jo. Ne yapmamı istiyorsun? Bunun olmasına izin mi vereyim?"

Jo cevap vermedi. Kelepçeli ellerini kaldırıp bana sarıldı. Ben gözlerimi Cyris'ten ayırmadan bir süre öyle kaldık. Cyris kıpırdamıyordu. Birbirimizden ayrıldık, Jo rüzgâr hızla eserken rıhtım boyunca koştu.

Kumlar yüzüme savrulurken ellerimle gözlerimi korumaya çalıştım. Havada o kadar çok kum vardı ki sahili görmüyordum bile. Anahtarları nasıl bulacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cyris'e doğru yürürken Glock'un şarjörünü itip çektim. Ne yaptığımı bilmiyordum, ama birkaç denemeden sonra şarjör yerine oturdu.

Cyris'i öldürme arzum çok büyüktü. Teslim olmak istediğim türde bir arzuydu bu. En az dört kişiyi öldürmesine karşılık gelecek miktarda hapis yattıktan sonra çıkınca bizim peşimize düşeceğini sanmıyordum. İpi ve Landry'nin kelepçelerini aldım. Frank'in bir çanta dolusu parayı bıraktığını gördüğümde hissettiğim öfke yeniden içimi yakmaya başlamıştı. Kelepçeleri bileğine taktım. İkinci kelepçe yerine otururken Cyris iki elini aniden havaya kaldırıp çeneme vurdu. Uzanıp ipi boynuna doladım. Çekince ip gerildi.

Cyris üzerime gelip beni vücuduyla lamba direği arasında sıkıştırdı. Başım direğe çarptı. Aşağıya bakınca iki takım ipe takılan dört bacak gördüm. Dengesini korumaya çalışıyordu, ama etrafına sarılı ip ve bileklerindeki kelepçeler bu işi zorlaştırıyordu. İpi tutup vücudunu döndürdüm, onu direğe doğru çektim. Sonra vücut ağırlığımı kullanıp onu korkuluklara kaldırdım. Onu yukarıda tutarken iki yöne de gidebileceğini ikimiz aynı anda fark etmiştik. Birden benimle mücadele etmeyi bıraktı, ben itmeyi bıraktım.

"Ortak olabiliriz," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var."

Düşerken ellerini uzatıp korkulukları yakaladı. Ben ipin ucunu lambanın direğine bağladım. Ne yaptığımı görmüştü. Ellerini bırakıp şansını suda denemesi gerektiğini biliyordu. Parmaklarını tekmeledim ve Cyris gitti.

Dört metre aşağıya düşerken hiç ses çıkarmadı. Ama aniden biten ip çatırdadı. Sonra korkulukların üstünde iyice gerilip küçük, ani hareketlerle ileri geri sallandı. Diş gıcırdatma gibi bir ses çıkıyordu. Kenardan aşağıya baktığımda Cyris'in iki yana sallandığını gördüm. Boynunu kurtarmak için bir kolunu ipe dolamayı başarmıştı. Beş metre aşağısında okyanus vardı.

Dönüp rıhtıma baktım. Cyris geldiğinden beri yaptığımız mücadele sonucunda uca doğru olan yolun üçte ikisini almıştık. Silahıma doğru giderken Cyris'in siyah çantasını gördüm. Bu gece bizim için neler planladığını merak edip çantayı açtım. İçinde Jo'nun anahtarları, içinde bir litre kadar benzin olan bir şişe, çakmak ve bıçak vardı. Gerisi benim hayal gücüme kalmıştı.

Cyris hâlâ sallanıyordu. Ellerine doladığı ip boynundan asılmasını engelliyordu. Boynundaki ipi çözmeye çalışıyordu. Benzin şişesini açıp dörtte birini çantaya döktüm, sonra yere yatıp elimi korkulukların arasından geçirdim. Artık otomatiğe bağlanmıştım. İzlediğim bu yoldan dönmeyi hiç istemiyordum. Şişeyi döküp içindekilerin rüzgâr izin verdiği ölçüde Cyris'in üstüne gelmesine çalıştım. Ayağa kalkıp cebimden çakmağı çıkarırken gözlerini görebilmek için aşağıya baktım. Çantanın sapını ipe bağladım, böylece kayarken bol bol yeri olacaktı. Çakmağı çaktığımda rüzgâra rağmen çanta hemen tutuştu. Çantayı bırakınca ipin etrafında dönerek Cyris'e doğru indi. Rüzgâr alevlere çarpıyor, ama söndürmüyordu. Cyris kelepçeli elleriyle boynun-

daki ipi çözmek için mücadele ederken daha hızlı sallandı. Kısa, kesik hareketler yapıyor, ama ipi çözmeyi başaramıyordu. Çanta eline çarptı, bir çığlık atıp ellerini çekti, ama ilmik onu boğmaya başladığı için ellerini tekrar geri getirmek zorunda kaldı.

Alevler giysilerine sıçrayıp benzini yutmaya başladı. Birkaç saniye için Cyris'in çığlıkları rüzgârın sesini bastırdı.

Ona neredeyse acıyordum.

Neredeyse.

Yangın onu tüketirken Cyris mücadele etmeye devam ediyordu. Neler hissettiğimi anlamak için içime baktım. Yaptığım şey yüzünden mutlu muydum? Olmadığımı umuyordum, ama açıkçası bilmiyordum. En azından şimdilik mutlu hissetmiyordum. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum.

Korkulukların üzerine eğilip hedefime nişan aldım.

Action Man: Bunlara bir son vermenin zamanı gelmişti.

48

Dön, dön, bu çok kötüydü, evet, evet. Acı o kadar yoğundu ki. Kelepçeler de bileklerine batıyor, onlardan kurtulamıyor, boynundaki ilmeği çözemiyor, ateşle mücadele edemiyordu ve eğer bu intikamsa tadı korkunçtu, hem de çok korkunç. Parmakları, vücudu yanıyordu. Rüzgâr ve yer çekimi bedenini çekiştirirken onun yanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu, yoktu, yoktu. Ölesiye yanıyor, kül olana kadar yanıyordu. Ateş gözyaşlarını daha düşmeden kurutuyordu. Bundan kaçmasının bir yolu, evet, bir yolu olmalıydı. Baş ağrısı tekrar başlamıştı ve zihni hiçbir fikrin baskısı olmadan zonkluyordu. Parmaklarındaki ve yüzündeki deri acıyor, çok acıyordu. Pişen etin, pişen derinin *cızır cızır* sesi. Ve koku, koku da en az acı kadar kötüydü.

Başını kaldırdı, etrafındaki gece alevlerin arasında titreşiyordu. Saçları yanıyordu. Ve çantası, işe giderken hep yanına aldığı çantası parmaklarını çekiştiriyordu. Ellerini çekince boğazındaki ip gerildi, yanan oksijenin içinde hava alma şansını yok etti. Gece kararıyor, kendisi düşüyor, düşüyor, ölümün onu bu acıdan kurtaracağı başka bir dünyaya düşüyordu.

Ama düşünce yalnızca serin bir karanlık buldu. Etrafı bunnla çevriliydi. Acıyı azaltacak kadar soğuk olmayan soğuk karanlık. Ateşin alevsiz şekilde yakmaya devam ettiği soğuk karanlık. Gözlerini açtı, ama bir şey göremedi. İp hâlâ boynundaydı, ama artık gergin değildi. Ayaklarıyla tekmeler atıp kollarını oynattı. Bir an sonra suyun yüzeyine çıktı. İpin geri kalanı hâlâ yukarıda, rüzgârda sallanıyordu.

Özgürdü.

Derin bir nefes alıp yüzeyin altına daldı. Soğuk su, sıcakla mücadele ediyor, acıyı biraz dindirmeye başlıyordu. Tuz, boynundaki ve yüzündeki kabarcıkları yakıyordu. Parmakları da yanıyordu, ama acı iyiydi, acı bir lütuftu, çünkü hayattaydı.

Karnındaki yara, pazartesi sabahından kalan bıçak yarası artık acımıyordu. Vurulduğu kolu acıyordu, ama kötü şekilde değil; bu, her şeyden öte bir farkındalık sağlıyordu. Et yarası. Diğer yaraları yalnızca sıyrıktı. Charlie'nin bir plan yapacak kadar zamanı olduğunu düşünerek giydiği kurşungeçirmez yelek onu aşağıya doğru çekiyordu. Yelek suyla ağırlaşırken Cyris burada boğulabileceğini düşünüyordu.

Suyu biraz daha sert bir şekilde tekmeleyip yüzeye çıktığında rıhtımdan biraz daha uzaktaydı. Sallanan ipi görmek mümkün değildi. Kendini suyun altına gizledi. Nefes almak için mücadele ediyordu, çünkü bedeninin üst kısmı mermilerin darbesi yüzünden acıyordu. Nefes almaya çalışıyordu, çünkü altındaki karanlığa doğru çekiliyordu. Suyu tekmeleyip sahile doğru ilerledi. Kıyıya varınca karın üstü düştü, yüzü kumlara gömüldü. Kumlar etrafında uçuşuyor, yaralarına batıyordu. Kendini zorlayıp dizlerinin üstüne kalktı.

Bir şey olmalıydı, yapabileceği bir şey, gidebileceği bir yer ya da ona yardım edecek birisi. Ama o yalnızdı, her zaman olduğu

gibi. Ayağa kalkıp kumsala doğru yürüdü. Hava kararlıktı. Nereye gittiği konusunda pek bir fikri yoktu, ama zihni şimdiden bir sonraki hamlesine odaklanıyor, odaklanıyor, odaklanıyordu.

Sonunda intikamı tatma fırsatı bulacaktı. İntikamın tadına bakacak ve bütün bu olanlardan sonra bu hiç de buruk bir tat olmayacaktı.

Vahşi bir iştahla kendini yola doğru sürükledi.

49

Su ve ateş. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? İpe baktım, sonra karanlık sulara, ama Cyris yoktu. İp yanmıştı. Ben bunu öngöremediğim için bir aptaldım. İpten bir parça daha koparak suya düştü.

Denize doğru birkaç el daha ateş edip rıhtımda koşmaya başladım. Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım acıyordu. Bildiğim şey çok ağırdı. Cyris'in boğulduğuna dair bahse giremezdim.

Merdivenlere doğru koştum. Hava biraz berraklaşmıştı. Hâlâ çok rüzgârlıydı, ama etrafı görebiliyordum. Rüzgâr tamamen kapalı olmayan kanvas torbadan beş bin dolar kadar uçurmuştu. Paralar kendi etrafında dönüyor, görünmeyen parmaklarla havada kayboluyordu. Torbayı kapatıp tüfekle birlikte aşağıya götürdüm. K-bar arka cebimde, sapı yukarı doğruydu. Kum tepelerinden kumlar savruluyor, alçak, tanecikli fırtına bulutları gibi yuvarlanıyordu. Cyris yaşıyordu. Bundan hiç kuşkum yoktu. Onu vurmuştum. Onu asmıştım. Benzinle canlı canlı yakmış, onu dönen bir muma çevirmiştim. Sonra da onu boğmaya çalışmıştım. Haftanın başında da bıçaklamıştım. Bu yüzden karşımdaki kişi Cyris değil, Rasputin'di. Ya da belki de Şeytan.

Hızla okyanusa, Kathy'ye doğru koştum. O beni durdurmak için kollarını kaldırdı. Durmayı başardım. Suçluluk duygumla sohbet edecek zamanım yoktu. Onun etrafından dolaşmaya çalıştım, ama önümü kesti. Saçları rüzgârda kıpırdamıyordu. Üzerinde dün gece gördüğüm elbise vardı.

"Üzgünüm," dedim. Rüzgâr tuzlu gözyaşlarımı saçlarıma savurdu. "Keşke her şey daha farklı olsaydı, bunu gerçekten diliyorum, ama şimdi zamanım yok."

"Kendini kaybetme, Charlie. İnsanlığını kaybetme."

"Ne?"

"En başa geri dön."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın."

Kathy'nin hayaleti kayboldu. Onu ya da mutlak soğukluğu hissetmek için ellerimi onun durduğu yere uzattım, ama hiçbir şey hissetmedim. Hava kum doluydu. Burada daha fazla kum vardı. Sanki Mısır'da ya da çölde çekilen bir filmde kahraman kum fırtınasının ortasında kalmış gibiydi. Elimi yüzüme koyup parmaklarımın arasından baktım. Buna rağmen kum parmaklarımın arasından geçiyor, gözlerimi sürekli kırpıştırmak zorunda kalıyordum. Jo'yu göremiyordum. Suyun kenarına ulaştım. Cyris'i de göremiyordum.

Hiçbir halt göremiyordum.

Rıhtıma geri döndüm. Bacaklarım kumda ağırlaşıyordu. Sol elim yüzümün önünde, silahım ilerideydi. Rıhtımın arkasına vardım. Kütüphane duvarı ve merdivenler yüzünden burası biraz daha korunaklıydı. Etrafta kimse yoktu. Jo yoktu. Cyris yoktu. Hayaletler yoktu. Bu işi de berbat ediyordum.

"Jo!"

Jo cevap vermedi. Suya geri döndüm. Silahı Cyris'in gelmesi gereken yöne doğrulttum, ama Cyris ortaya çıkmıyordu.

"Jo! Neredesin?"

Çarpan dalgalardan uzaklaşıp yola döndüm.

Jo'nun arabası yoktu. Kathy'nin bana ne anlatmaya çalıştığını şimdi anlıyordum.

Yola koşup parayı arabamın bagajına boşalttım. Polise gidebilirdim ve bu benim verdiğim en iyi karar olabilirdi ya da en kötü. Polise gitme zamanı pazartesiydi, şimdi değil, perşembe bitmek üzereyken değil. Benim verdiğim bilgilere göre harekete geçmeyecek, beni birkaç saat oturtup tekrar tekrar sorgulayacaklardı. Arabayı çalıştırdım. Cebimdeki K-bar etime batıyordu. Çıkarıp yolcu koltuğuna koydum. Yorgun zihnim, Cyris'i yakalatmak için polise yardım ettiğime dair hayaller üretiyordu. Ama zihnim aynı zamanda polisin beni bir daha geri getirmemek üzere ıssız bir yere götürdüğü hayallerini de kuruyordu.

Arabanın motoru gürültüyle çalışırken yola koyuldum. Aklıma pazartesi sabahı gelmişti.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki cennetin kapısını çalıyormuş gibiydim. Her şey olması gerektiği kadar keskin değildi, dünyayı bira, adrenalin ve korkunun bulanıklığı arasında görüyordum. Minibüsü çayırda, ölü bir adamın olması gereken yerde görmemek yeterince kötüydü, ama minibüsü Luciana'nın evinin önünde bulmak çok daha kötüydü. Bu çok geç kaldığımın işaretiydi. Minibüsün arkasında durmuştum. O anda oradan ayrılsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi. Kathy için, hepimiz için.

Sanki Cyris ölüp geri gelmişti. Hayal gücümün sınırları gerçekliğin yerçekimiyle sınırlıydı, bu yüzden korkmam gereken tek şey gerçeklikti. Ama çok fazla gerçeklikle karşı karşıya kalıyordum. Gerçek Dünya böyle bir şeydi. Arabadan inip feneri

yanıma almıştım. Fener bir silah sayılmazdı, ama bijon anahtarı da fazla bir işime yaramamıştı. Yavaşça minibüse yaklaşıp sürgülü kapısını açmış, Cyris içeride olabilir diye yana kaçmıştım. Ama içeride değildi. Minibüs boştu. Tavandan kelepçelerin ve deri kayışların sarktığı, köşelere kan ve saçların biriktiği yürüyen bir morg değildi. *Scooby Doo*'daki gizemli minibüs gibiydi. Bir saniye için hepsi orada gibiydi, sonra her şey kayboldu. Hayal gücüm yavaşça teslim olurken hepsi solup gitti.

Ön tarafa yürüdüm. Koltukta kan yoktu. Bunu o zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamıyordum. Cyris ölmüş olmalıydı. Kendimi kandırılmış hissediyordum.

Minibüsün anahtarları kontaktaydı. Anahtarı kırılana kadar büktüm. Anahtarı gövdesi içeride kalırken sapını minibüsün altına attım.

Garaj yolunda yürümeye başladım. Bütün ışıklar açıktı ve kapı kilitli değildi. İçeri girip mutfağa yöneldim. İçinde seri katil bıçaklarının bulunduğu bir bıçak seti bulacağımı umuyordum, ama boş fincanlar, bir kaşık, patates soyucu ve bir spatuladan başka bir şey yoktu. Cyris beni duyabilir diye çekmeceleri karıştırmadım. Bu yüzden feneri silah gibi kullanacaktım. Evin içinde hareket etmeye başladım. Salon koridoru yarıdan ikiye bölüyordu. Hızla yana baktım, bir hareket görmeyince o yöne gittim. Luciana'yı yatak odasında bulacağıma emindim, ama yanılmıştım. Kontrol etmem bile gerekmiyordu. Banyodan gelen kanlı ayak izleri onun nerede olduğunu karıtlıyordu. İzler birisinin bol miktarda kana bastığını gösteriyordu. Hiç görmek istemeyeceğiniz türde izler. En iyisini umuyor, ama en kötüsüne hazırlanıyordum. Kanlı izlerin bitişikteki garaja gittiği banyonun dışında dikilirken hiç umut olmadığını anlamıştım.

Kapıyı açtım, beklentilerimi karşılayan şeyler ve başka şeyler gördüm. Luciana oradaydı, ama ağzı tıkalı, elleri bağlı ve ağlar halde değildi. Ağzı tıkalı ve elleri bağlıydı, ama ölüydü. Cansız gözleri onu düş kırıklığına uğrattığım için hak ettiğim suçluluğa kilitlenmişti. Ebedi çığlığını bastıran ağzındaki tıkaç benim tişörtümden yırtılmıştı. Kısa süre önce yıkadığı saçları musluğa bağlanmış, küvetin içine daha fazla kayması engellenmişti. Bilekleri birbirine bağlıydı, bacakları küvetin ucundan sarkıyordu. Koyu renk kan petrol lekeleri gibi görünüyordu. Bütün vücudu kanla kaplıydı. Kan her yere sıçramıştı. Kazık göğsüne çakılmıştı.

Duvarlar.

Küvetin kenarı. Yerler. Tavının bazı yerleri. Her yerde kan vardı. İki büklüm olup kusmadan önce banyodan iki adım uzaklaşabilmiş, kanlı ayak izlerinin tam üstüne kusmuştum.

Kanlı izler bana bir harita veriyordu. Birkaç saniye sonra bu izleri takip etmeye başladım. Evin her yerinde benim varlığıma dair kanıtlar bulunduğunu biliyordum: giysilerim, parmak izleri, saç ve ter, bira şişesindeki tükürüğüm, ayak izlerim. Hepsini saklamak için orada günler geçirmem gerekirdi. O zaman bile geride daha fazla iz bırakırdım. Hiç sabıka kaydım olmadığı için polisin benim izimi süremeyeceğine güveniyordum.

Garaj kapısı açıktı. Kapı kolu kanla kaplıydı. Cyris, Luciana'nın arabasını çalmıştı. Minibüsün anahtarını kırmak anlamsız olmuştu. Cyris, Kathy'nin evine gidiyordu. Peşinde sökmek üzere olan şafak ve öldürme coşkusu vardı. İkisi de ona yetişecekti. Cebimde Kathy'nin numarasını aradım. Ardından telefonu aradım ve bir saat gibi gelen bir sürede buldum. Kaçan her saniyenin ağırlığı içime oturuyordu. Aldığım her nefes Kathy'nin bir nefes eksik almasına neden olacaktı. Arabama giderken telefonu tuşladım. Terli ellerim yüzünden neredeyse telefonu düşürüyordum. Ge-

len bip sesi olmayan bir numarayı aradığımı söylüyordu. Garaj yolunun sonuna varınca dişlerimle telefonun antenini çıkarmak zorunda kaldım. Bu kez doğru numarayı aramayı başardım. Tek problem hattın meşgul olmasıydı.

Polisi aradım. Telefonu kulağıma götürdüm, ama ıslak ellerimden kaydı. Telefonu kurtarmaya çalışırken feneri tutan diğer elimle müdahale edince ikisini birden düşürdüm. Telefon garaj yoluna çarpmadan hemen önce bir kadın polisin tiz sesini duydum. Belki Jo'nun konuştuğu polisti. Fener hâlâ çalışsa da telefon çalışmıyordu.

Orada oyalanmadım. Komşunun evine gitmeyi düşündüm, ama hangi komşu beni içeri alırdı ki? Evden uzaklaşırken arabamın lastikleri gıcırdadı. Hava hâlâ karanlıktı, ama gökyüzü soluk mora dönüyordu. Şafak yaklaşıyor, erken sabah her şeyin kasvetli görünmesine neden olan soğuk bir ışıkla başlıyordu. Yolda daha fazla araba vardı. Yalnızca çaresizlik içindeki bir adamın becerisiyle hızla yanlarından geçerken çalan kornalara ya da kalkan parmaklara aldırmıyordum.

Zorla aldığım sığ nefesler kusmuk kokuyordu. Kolumla durmadan alnımı silmek zorunda kalıyordum. Ter, derimi kaşındırıyor, gözlerimi gıdıklıyordu. Sertçe vites geçirirken gökyüzü aydınlanmaya devam ediyor, mor ışık öldürme saatini dolduruyordu. Gece kaybolurken, etrafımdaki yeni güne hayat enjekte ediliyordu. Ağaçlar, bitkiler, lamba direkleri; her şey mor görünüyordu ve renk olan yerde hayat var demekti, ama benim olduğum yerde yalnızca ölüm oluyordu. Dünyanın başka taraflarında insanlar pazar gecesini ve pazartesi gününün ilk saatlerini yaşıyordu. Işık ve karanlık. İyilik ve kötülük. Mor ışık beni cehenneme getirmişti. Etrafımdaki her şey yabancı bir gezegene benziyor gibiydi. Kötülüğün kol gezdiği ve orada tanrı olduğu bir

gezegen. Dünya, Kötülük yüzünden yalnızca karanlıkla kaplıydı: Kötülük karanlıktı. Sonra zaten o gezegende olduğumu fark ettim.

Kathy'nin evine varmam on dakikadan kısa sürdü. Daha önce orada olmayan siyah bir araba vardı. Garaj yolunda koşarken bahçeye baktım. Ağaçlar ve çalılar vardı. Cyris orada saklanıyorsa bile onu görmedim.

Bütün ışıklar kapalıydı. Bağırmayı düşündüm, ama bu yalnızca Cyris'in acele etmesine neden olurdu. Zemin kattan başladım, ama oradaki engeller yüzünden daha fazla zaman kaybettim. İkinci kata çıktığımda dışarıdaki araba çalışıp hızlandı. Ön kapıya vardığımda Cyris'in evden uzaklaştığını görebildim.

Kathy'yi yatak odasında buldum. Parmaklarım yavaşça açılırken, fener halıya düştü. İçeri girme zahmetine girmedim, çünkü eşikten gerekeni görebiliyordum. Merdivenlerden yuvarlanırcasına inerken ağlıyordum. İki kez düştüm, her seferinde tırabzanlara tutundum. Garaj yolunda düştüm, dizlerim ve ellerim yüzüldü, ama hiç acı hissetmedim. Arabamın yanında dururken kafam bomboştu. Bütün düşüncelerim ve korkularım bir kapaktan geçip kalbime inmişti. Yolcu koltuğunda şortum duruyordu. Kan içindeydi.

59

Jo'nun arabası tahmin ettiğim yerde park edilmişti.

Çayıra yaptığım yürüyüş pazartesi gününe hem benziyordu hem benzemiyordu. Korku hâlâ vardı; başarısız olursam ne olacağı korkusu, kimin öleceği korkusu. Geçen sefer bir yabancıyı kurtarmaya çalışıyordum. Bu kez eski karımı. Geçen sefer elimde bijon anahtarı vardı, silah değil. Bu kez tersiydi.

Değişmeyen şey şuydu ki bunu yapmak için doğru kişi ben değilim. Ve geçen sefer olduğu gibi başka kimse yoktu.

Dali'nin ağaçlarına doğru yürüdüm. Çayır bu hafta Jo'yla oradan geçerken olduğu gibi görünmüyordu. Ağaçlar ikinci sınıf bir bilim kurgu filmden alınmış gibi görünüyordu. Belki de benim içine düştüğüm filmdi bu. Her şey ürkütücü derecede sessizdi. Sanki ses teknisyeni daha önce gelmiş, böcekleri ve sinekleri bir kutuya koyup götürmüştü.

Tüfeği sıkıca tutuyordum. Gözlerimin kenarına durmadan ter iniyordu. Yaklaşık yüz saat önce dikildiğim açıklığa ışık huzmeleri düşüyordu. Jo bir ağaca bağlanmıştı. Başı yukarı kalkmış, boynu açıktaydı. Boğazındaki kablo ağaca bağlanmıştı. Gözleri

dışarı fırlarken yüzü moranıyordu. Nefes almaya çalışırken dudakları geri çekildi, dişleri acıyla sıkıldı.

Ona doğru koşarken bunun bir tuzak olduğunu biliyordum, ama alternatif onun ölümünü seyretmekti. Yaklaşırken tüfeği sağa sola çeviriyordum.

"Dayan," dedim Jo'ya. Ona ulaştığımda kabloyu çözmeye çalıştım, ama gevşemiyordu. Cyris'in her an bana saldıracağını bildiğim için aydınlıktan çekilip karanlığa girmeli, kabloyu ellerimle takip etmeliydim. Kablonun büküldüğü yeri buldum, ama gevşetmek için tüfeği yere bırakmalıydım.

O anda başımın arkasına sert bir şey çarptı.

Bedenim o kadar çok darbe almıştı ki, yere düşerken artık neler olduğunu anlamıyordum bile. Cyris beni tekrar aydınlığa, tüfekten, Jo'dan uzağa çekti. Jo'nun boynundaki kablo çıkmıştı. Jo'nun yanında, yerde Cyris'in yanmış silah çantası duruyordu. Ortası şişkin çantanın kumaşı plastiğe dönmüş, fermuarı bozulup açılmıştı. Cyris ayak bileklerimdeki ipi sıkarken onu tekmelemeye çalıştım. Kelepçeleri tekrar bileklerime geçirdi. İpi çekip beni yerde sürüklerken oturmaya çalıştım. Bir sürü şey yapmaya çalıştım, ama durmadan düşüyordum. Kökler sırtıma batıyor, derimi yüzüyordu. Cyris ipi dallardan birinin üstüne attı. Asılıp çekti. Ayaklarım havaya kalktı.

Dünyam altüst olmuştu. Tutunacak bir şey bulmak için kökleri, yaprakları ve toprağı yakalamaya çalıştım, ama zemin çok sert olduğu için bir işe yaramadı. Cyris ipe asılmaya devam ediyordu. Kısa süre sonra küçük kavisler çizerek ileri geri sallanmaya başladım. Ceketim başıma düştü, kollarımda asılı kaldı. Kelepçeler ceketin çıkmasını engelliyordu. Baş aşağı duruyordum. Ama en azından ilmek boynumda değil, ayak bileklerim-

deydi. Cyris çantasına gitti. Bir an sonra bir kutu çakmak benzini ortaya çıktı.

Ah, Tanrım.

Kutunun ağzını bana doğrulturken alevlerin neden olduğu yeni, çarpık gülümsemesi ay ışığında parlıyordu. Karşımda insana benzemeyen, canavar ya da yaratık sayılacak bir şey vardı.

"Nasılmış?" diye sordu.

Cyris'in elinde on bin dolarlık Glock vardı. Bana yine gülümsedi. Dişlerinde kan, kum ve toprak vardı. Nemli saçları geriye savrulmuş, rüzgârla taranmıştı. Saçlarının bir kısmı yandığı için eskisinden daha kısaydı. Kaba sakalı erimişti: Kısa sakalları yanıp derisine yapışmış, uzun olanlar balmumunu andıran yumrular oluşturmuştu. Yüzündeki deri kabarmış, bazı alanlar kızarmış, bazı yerler beyazlamıştı. Gözleri şiddetten kararmıştı. Kaşları gitmiş, geride mermi büyüklüğünde iki çıplak bölge kalmıştı. Giysileri ateş ve deniz suyuyla lekelenmişti. Üzeri yaprak, toprak ve kumla kaplıydı. Gazlı beze benzer pamuk parçaları derisine yapışmıştı. Kelepçeler yoktu: Bir yerlerde bir anahtar koleksiyonu olmalıydı.

Cevap vermedim. Beni benzinle ıslatmaya başladı. Uzanmaya çalıştım, ama kutuyu düşüremedim. Benzin kokusu gözlerimi sulandırıyordu. Jo'nun tarafına baktığımda yalnızca bulanık bir halde görebildim.

Ellerimi kaldırıp ceketimle gözyaşlarımı silmeye çalıştım. Gözlerim tekrar odaklandığında görebildiğim tek şey Cyris ve olacakların sevinciyle parlayan gözleriydi.

51

Evet, burayı seviyordu, evet, burayı çok seviyordu. Bu yüzden durmadan buraya geliyor, başarısızlık yuvasına, kâbuslarının yuvasına geri dönüyordu; yanlışları düzeltmek için geliyordu. Ve bu kez, bu kez bir yanlış olmayacaktı. Burayı seviyordu, ama nefret de ediyordu, çünkü burası hayatındaki bütün kötü şeyleri temsil ediyordu: karnındaki yarayı, baş ağrılarını, kaybettiği parayı. Zihni olması gerektiği gibi çalışmıyordu; düşünceleri dengeli değildi... yoksa dengeli miydi? Nefret ve sevme birbirini dengeliyordu, değil mi? Emin değildi ve bu onu korkutmalıydı, ama gece ılıktı, rüzgâr kesilmişti, çayır sessizdi ve intikam avuçlarının arasındaydı. Hayat güzeldi.

Şanslıydı, şanslı, şanslı, çok şanslı ve bunu biliyordu, gerçekten biliyordu. Daha önce hiç şanslı olmamıştı, gerçekten, çünkü hayat *sizin* ondan ortaya çıkardığınız şeydi, *onun* sizi yaptığı şey değil. Cyris becerilere inanırdı, bunca yıldır birlikte yaşadığı becerilere. Ama bir kez olsun işlerin onun istediği gibi gitmesi de güzeldi. Bir şeyin olacağını bilmek kendini iyi hissetmesini sağlıyordu, yoksa şans kaderden başka bir şey değildi.

Tek sorunu baş ağrısının tekrar başlamış olmasıydı. Başlamıştı ve kontrolden çıkıyordu. Hepsi Charlie Feldman'ın suçuydu. Charlie bunun bedelini ödeyecekti; hem de fazlasıyla. Ölmüş olmayı dileyecekti. Ölüm uzun sürüyordu, evet, çok uzun, ama Charlie için ölmek çok daha uzun sürecekti.

Vücudu mahvolmuştu ve karısına ne diyeceğini bilmiyordu, çünkü bir mazeret bulana kadar karısı dırdır edecekti, bu yüzden belki onu öldürmek zorunda kalacaktı. Ama bunu istemiyordu, karısını seviyordu, onu her şeyden çok seviyordu... ama dırdırından daha çok değil.

Okyanusa yolculuk acı vericiydi. Kurşungeçirmez yelek suyla ağırlaşmış ve neredeyse boğulmasına neden olmuştu. Belki de boğulurdu, ama bir dalga onu alıp kumsala atmıştı, kadının yalnızca birkaç metre uzağına. Düşündüğü şans/kader buydu işte. Ama o sırada acının ikisine de nasıl uyduğunu bilmiyordu. Eve geri döndüğünde tekrar ağrı kesici almaya başlayacaktı. Evde hiç ağrı kesici görmemişti, bu yüzden eczaneye gitmesi gerekecek, orada ona tuhaf bir şekilde bakacaklardı. Bu yüzden belki daha fazla insan öldürmek zorunda kalabilirdi.

Çakmak benzininin kutusu yarı yarıya boşalmıştı ve daha fazla getirmiş olmayı diliyordu. Charlie'yi saatlerce yakabilmek için birkaç litre getirseydi keşke, ama arabada bir tek bu kadarını bulabilmişti. Belki bir kerede yalnızca bir uzvunu yakmalıydı. Belki de önce kaltağı yakmalı, Charlie'ye onu seyrettirmeliydi. İkisini aynı anda yakmak olayı ziyan etmek demekti. Hem zaten ikisi için yeterli benzini yoktu. Seçebileceği çok sayıda olasılık olduğu için elleri titriyordu. Karar vermek için bol bol zamanı vardı. Uzun zamandır hissetmediği bir şey yaşıyordu; heyecan.

Başı zonkluyordu. Elini başına kaldırdı. Bu iş bittiğinde eve gidip ağrı kesici alacaktı. Ağrı kesicileri nereden bulacağını bil-

miyordu, ama bir yolunu bulacaktı. Ağrı kesicileri alıp kendisine her şeyin icabına bakıldığını, her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir not yazacaktı. O mutluluk hali içinde iyileşmeye başlayabilirdi. Daha iyi ne olabilirdi ki?

Zihni gezinmeye devam ediyordu. Charlie'ye baktı, elindeki benzin kutusuna baktı. Bütün tenekeyi kullanmaması paranın ziyan olması anlamına gelirdi.

Bir sürü seçeneği vardı. Hayat güzeldi.

52

Televizyonda o mekanizmalardan gördüğümü hatırlıyordum. Hani insanların özel ayakkabılarıyla bir çubuğa tutunup baş aşağı sarktıkları mekanizmalar. Bunun rahatlatıcı olması, insanın bedenine iyi şeyler yapması gerekiyordu; belki omurganızı ya da ruhunuzu düzeltmesi, pozitif enerjinizi dengelemesi gerekiyordu. Bunu ilk bulan kişinin çakmak benziniyle ıslanmış durumda olmadığı kesindi.

Cyris gözlerini üzerime sabitlemişti, ama gerçekte beni görmüyordu. Bence o bir yerlere gitmişti, zihninin bazen onu götürdüğü yere. Orası mutlu bir yer olabilirdi, ama böyle bir adam için mutlu bir yerin nasıl olacağını düşünmek hiç hoşuma gitmiyordu. Gözlerimi yeniden silip ipe baktım, ama duruma nasıl bakarsam bakayım başım beladaydı. Cyris'e baktığımda bana gülümsüyordu.

Üzerime döktüğü sıvı biten pil gibi kokuyordu. Üzerime keskin küçük spreyler halinde geliyor, yüzümü ıslatıyordu. Burnum yanmaya başlamıştı. Öksürünce sıvı sinüslerime kaçtı. Ağzımın arka tarafı paramparça olmuş gibiydi. Gözlerim kavruluyordu.

Acı, benzin havuzuyla dalga dalga yayılıyordu. Bağırıp ellerimi burnuma götürdüm. Başımı sallamaya başladım, ama o kadar hızlı sallamıştım ki yön hissimi kaybettim. Umutsuzca biraz daha hava almaya çalıştım, ama yapamadım. Cyris üzerime benzin dökmeye devam etti. İpin ucunda oltadaki bir solucan gibi kıvranıyordum. Ne kadar bağırırsam ağzıma o kadar sıvı dökülüyordu. Sonra Cyris birden durdu. Ya yorulmuştu ya da aklına bir şey gelmişti. Çantasının yanına gidip bağdaş kurarak oturdu. Sakin görünüyordu. Meditasyon yapıyor ya da iç sesinin bir sonraki hareketini söylemesini bekliyor gibiydi. Çantadan bir çekiç ve metal kazık çıkardı. Bunlar geçen gece kullandıklarına benziyordu.

"Hey, serseri. Nasıl oluyormuş?"

Nefesimde ateş tadı vardı ve hırıltılıydı. Çok kullanılmış bir keski yutmuşum gibi kesik kesik nefes alıyordum.

Boğulmaya başladım. Cyris de gülmeye.

"Yaktıktan sonra daha da acıyacak. Biliyorsun, değil mi?"

Bir şey söylemedim.

"Gerçek işkencenin beklemek olduğunu söylerler. Senin fikrini merak ediyorum."

Jo'ya baktım. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım, ama daha fazlası akmaya başladı. Genzimden beynime doğru keskin bir acı gidip geliyordu.

Dişlerimi sıkıp bir cümle söylemeyi başardım. Sözlerim benzinle birlikte çıktı. "Onları neden öldürdüğünü biliyorum."

Omuz silkti. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Frank McClory karısını öldürmen için sana para verdi." Buna şaşırdıysa bile belli etmedi. "Hayat sigortası vardı." Bunun iyi bir tahmin olduğunu düşünüyordum ve eğer yanılıyor-

sam bile Cyris'in bunu bilmesi mümkün değildi. "Karısından kurtulmak istiyordu. Onu boşamaktansa öldürmek mali açıdan daha kârlıydı. Boşanma yarım milyon filan tutardı."

"Devam et, Sherlock."

Başım zonkluyordu. Bir insan baş aşağı durarak ne kadar yaşayabilirdi. Ateşe verilmeden önce?

"Frank baş şüphelinin kendisi olacağını biliyordu. Bu yüzden Kathy'yi farklı bir şekilde öldürmeni istedi. Luciana'yı öldürmek dikkatleri Frank'ten çekti, çünkü kadınlar bir psikopatın eline düşmüş gibi görünüyordu. Onların evde öldürülmelerini istemedi, çünkü olay yerine ilk gelen kişi olmak istemiyordu. Onların birlikte bulunmalarını istiyordu, ama ben planlarını mahvettim."

"Planlar," dedi Cyris. Yanık yüzü çarpıldığı için sözcükleri tek bir öbek halinde çıkarıyordu. "Sadece-benim-planımlarımdan-çok-daha-fazlasını-mahvettin." Sonra birden rahatladı. Ellerini bir orkestra şefi gibi, küçük patlaması hiç olmamış gibi salladı. "Devam et."

"Kathy'nin evinde beni öldürebilirdin, ama polise gidemeyeceğimi biliyordun, çünkü benim yaptığımı düşünürlerdi. Bana şantaj yapma fırsatı eline geçmişti."

"Ve?"

"Bu sadist ve manyak görünüm aslında yalnızca senin gerçek yüzünü örten bir paravandı."

"Neymiş gerçek yüzüm?"

"Soğukkanlı bir katil. Kiralık katil."

Çekici ve kazığı yere koyup ellerini çırpmaya başladı. Sahne aktörlerini hasta edecek, ağır, küçümseyen alkışlardı bunlar. "Ba-

yanlar baylar," dedi. "Karşınızda eşi benzeri bulunmayan Charlie Feldman."

"Umarım yüz doların üstündeki el yazım çok kötü değildi."

Alkışları, görünmeyen bir güç kollarını yakalayıp havada dondurmuş gibi kesildi. Dudakları ince bir çizgi halini aldı. Birkaç saniye daha öyle kalıp sırıttı. Şeytanda görebileceğiniz türde bir sırıtmaydı bu.

"Parayı sen mi aldın?"

Başımı sallayınca bedenim küçük bir kavis çizmeye başladı.

"Parayı sen aldın." Kahkaha atmaya başlamıştı, ama bunu komik bulduğunu sanmıyordum.

"Frank'i bir hiç yüzünden öldürdün," dedim.

Bunu bir an düşündü. "Şansı kötüydü herhalde."

Galiba öyleydi. Kathy'nin ve Luciana'nınkinin de kötü olduğu gibi. Jo'nun ve benim şansımın kötü olduğu gibi. Buna karşı ne yapabilir insan? Dört yapraklı yonca mı taşır yanında? Yoksa silah mı?

"O parayı kazanmak için neler yaşadığımı biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum."

"Sence kolay mıydı?"

"Bence hoşuna gitti."

Cebine uzanıp çakmağını çıkardı. Parmağını metal çarkın üstünde gezdirdi; çark çakmaktaşına çarptı, bir kıvılcım, ardından alev belirdi. Cyris halinden çok memnun görünüyordu. Yaralı yüzündeki bakış ateşi kendisi bulmuş gibi gururluydu. Ayağa kalkıp Jo'nun yanına gitti. Jo'nun gözleri irileşti, kendini ağaca biraz daha bastırdı. Kamuflaj mucizesi Kathy için bir işe yaramadığı gibi Jo'nun işine de yaramıyordu.

"Onu rahat bırak."

Cevap vermedi.

"Onu rahat bırak, seni pislik."

Cyris alevi söndürüp çakmağı Jo'nun boynuna sürdü. "Erkek arkadaşın seni istediğim gibi alabileceğimi söyledi. Sanırım kendisi bana yalan söyleyecek pozisyonda değil." Cyris dönüp bana göz kırptı. "Sana son bir iyilik olarak izlemene izin vereceğim, ortak."

"Seni öldüreceğim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Evet, öyle düşünüyordum. Vücudumu döndürmeye başladım. Kollarım önümde deli gibi sallanırken küçük daireler çizmeyi başardım. Belime doğru kıvrılıp ayaklarıma uzanmaya çalıştım, ama uzansam bile yapabileceğim bir şey yoktu. Kollarımı ileri geri savurup yerinden çıkma noktasına getirdim. Başım patlayacak gibiydi.

Cyris çekici ve kazığı yere bıraktı. "Bu iyi değil. Sen böyle debelenip dururken dikkatimi dağıtıyorsun ortak."

Bana doğru gelirken çakmağı tekrar yaktı, bir rock konserindeki genç gibi iki yana salladı. Ben bu arada iple mücadeleme devam ediyordum.

"Onu kurtaramazsın," dedi.

Bunu biliyordum. Ve bu çok canımı acıtıyordu.

Cyris gömleğini kaldırdı, ıslak sargı bezini ve karnının etrafındaki koli bandını gösterdi. Sargı bezi kızarmıştı. "Gelecekte daha dikkatli olman gerekiyor."

"İnsanları bıçaklarken mi? Yoksa gerçekten öldüklerinden emin olurken mi?"

"Sence bu komik mi?" diye bağırdı. Yakınlardan geçen birisinin bizi duyup gelmesi için dua ediyordum. Tıpkı geçen gece benim yardıma geldiğim gibi. "Bir ölünün nasıl göründüğünü bilmek ister misin?" Burnuma biraz daha benzin döktü. "Ha?"

Başım zonklamaya başlamıştı. Saniyeler sonra ağzımdan kusmuk fışkırıp burnuma, gözlerime, alnıma ve saçlarıma püskürdü. Burnum kusmukla doluydu. Kusmuk tadı ağzıma hâkim olurken en azından çakmak benzini kokusundan kurtulmuştum. Hazmedilmiş makarna ve kahve topakları ağzımdan dökülürken boğulur gibi oldum. Bazı parçalar ağzımda, boğazımda ve dilimin altında kalmıştı. Ellerimle yüzümü sildim, parmaklarımı ağzıma sokup yakalayabildiğim kusmuk parçalarını çıkardım. Cyris pislikten kurtulmak için geriye kaçarken ayağı takılıp yere düştü. Bir eliyle yaralı karnını tutup diğeriyle yüzünü temizleyerek oturmaya devam etti.

Vücudumla büyük bir kavis çizerken bacaklarım kırılma noktasına gelmişti. Ben baş aşağı dursam da ceketim durmuyordu, bu yüzden kusmuklar içine doluyordu. Kusmuğun ceketin içine, Floyd'dan aldığım İsviçre ordu çakısının bulunduğu cebe dolduğunu gördüm.

Ceketi yukarıya çekip cebine uzandım. Kusmuk yüzünden bıçak kayganlaşmıştı, ama tırnağımı bıçağın üzerindeki küçük girintiye sokmayı başardım. Oyun programını yöneten adamı düşündüm. Yeterince iyiysem geriye kalan ödüllerden alabileceğimi söylüyordu. Onları alacak kadar erkek olup olmadığımı soruyordu.

Bıçağı uzattım. Karın kaslarımı sıkıp yukarıya doğru yükseldim. Bıçak ipe dokunduktan bir saniye sonra yerdeydim. Dönmeye çalışırken hava almak için çabaladım. Ceketim düzelmiş, tekrar üzerime oturmuştu. Cyris ayağa fırlamış bana doğru ko-

şuyordu. Dizlerimi göğsüme kaldırıp ilmeği kestim, böylece ayak bileklerim birbirinden ayrıldı. Ayağa fırladım, ama bacaklarım çok dengesizdi. Bıçağı uzattım, ama yalnızca bir çakı olduğu için savunma adına çok işe yaramıyordu. K-bar'ın elimde olmasını dilerdim. Yine de bıçağı görmek Cyris'i yavaşlatmıştı. Kendi ellerinde kusmuk parçaları dışında bir şey olmadığını fark etti. Ama bunu değiştirmek üzereydi, çünkü arkasına uzandı. Glock'u aradığını biliyordum. Ona doğru koştum. Tabanca ikimizin çarpıştığı anda ortaya çıktı. Patladı. Ama mermi karanlığa uçtu.

Çarpışma hızı yüzünden ağaca doğru gittik, tıpkı ölmeden birkaç dakika önce Dedektif Bill Landry'yle olduğu gibi. Cyris ağaca çarptı, ben Cyris'e. Silah yere düştü. Cyris beni geriye itip bir aparkat yapıştırdı. Yeni yıldızlar gökyüzündekileri solgun gösterecek kadar parlaktı. Bıçağı almak için bileğimi sıktı. Kalan çok az gücüm bıçağı almasına yetecek kadar değildi. Bıçağı bana savurup kolumun üst kısmını kesti.

Beni göğsümden yaralamasını engellemek için tam zamanında geriye kaçtım, ama omzuma saplamayı başardı. Bıçak altı ya da yedi santim boyundaydı, ama bir kılıçla yaralanmışım gibi hissediyordum. Bıçağı yaranın içinde çevirdi. Yara taze acıyla alevlendi, ama bu kendimi daha canlı hissetmemi sağlamıştı. Yaşamalıydım. Jo'yu kurtarmalıydım. Jo'yu düşünmek bana biraz daha güç verdi.

Ellerim birbirine kelepçeli olduğu için yumruğumu savurmam zordu, ama çenesinin altına bir darbe indirmeyi başardım. Cyris geriye doğru sendelerken bıçağı omzumda bıraktı. Uzanıp bıçağı çektim. Boğazım çok hassaslaştığı için çığlığım boğuldu. Bıçak dışarı çıkarken Gerçek Dünya titreşti ve kardı, sonra biraz daha kardı, ama kaybolmadı. Cyris bana bir yumruk atınca bıçak elimden düştü. Bana rahatlık veren tek şey gözlerimi kaparsam her şeyin sona ereceğiydi.

Ama öyle olmayacaktı. Canı cehennemeydi. Artık yenilmeyecektim.

Ya da belki de yanılıyordum, çünkü çakmağı benim benzinle ıslanmış ceketime dokunduruyordu.

53

Orman görüş alanıma bir giriyor, bir çıkıyordu. Birisi yanlardan itip dürterken dünyaya bir su balonunun içinden görmeye benziyordu bu. Başı Cyris'in onu arabaya sürüklerken aldığı darbe yüzünden acıyordu: Ağrının merkezi kafatasının arkasıydı. Onu ağaca bağlayan ip aynı zamanda ayakta durmasını da sağlıyordu. Aşağıya baktığında beyni göz yuvarlarının arkasında yatıyor gibiydi. Ama Jo uzun süre bağlı kalmayacağını umuyordu, çünkü Charlie kurtulmuştu. Tanrı'ya şükür.

Nefesini tutup tekrar ileri geri kıpırdanıp ipi gevşetmeye çalıştı. Kaderini Charlie'ye ve dövüş yeteneğine bırakacak değildi. Ağaç derisini yüzüyordu, ama Jo'nun umurunda değildi. Görüşü birkaç saniye için açılınca iki adamın dövüşünü seyretti. Sonra görüşü tekrar bulanıklaştı. Acı her yerini kaplarken başını yana eğdi. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Acı dalgaları birkaç saniyede bir geliyor, her yerini kaplayıp kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

Pazartesi günü Charlie bu ağaçların arasından geçerken ne hissettiğini söylemişti. Şimdi Kathy'nin neler yaşadığını hayal edebiliyordu. Güçlü bir acı dalgası yeniden vururken düşün-

celeri yüzeyin altında bulanıklaştı. Acı onu sıkıca kavradı, sonunda birkaç saniye için bıraktı. Jo bakınca sahnenin yine aynı olduğunu gördü. Kavganın sonu Jo'nun hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecekti. Jo biraz daha fazla mücadele etmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca ipin altından sıyrılmaya çalıştı, ama ip çok sıkıydı. Bacaklarını büker bükmez ip göğüslerini kesti. Ayaklarını kıpırdatıp ağacın etrafında dönmeye, gerilimi azaltacak bir boşluk bulmaya çalıştı, ama bunu bile yapamıyordu. Başı öne düştü. Zonklama çok derinlerdeydi. Mide bulantısı geri döndü. Dişlerini sıkıp geçmesini bekledi. Geçtiğinde iki adam birbirine o kadar yakındı ki dans ediyor gibi görünüyorlardı. Charlie'nin yüzü kusmukla kaplıydı.

Yeni bir mide bulantısı dalgası gelince yere bakmak zorunda kaldı. Ayaklarının altındaki yer sallanıyor gibiydi. Gözyaşlarıyla bakınca dallar hareket ediyor gibi görünüyordu. Hepsi dönüyor, birbirine karışıyordu. Başını tekrar kaldırdığında acı geçmişti ve tekrar görebiliyordu. Ama artık sahne aynı değildi.

Bu kez Charlie yanıyordu.

54

Alevler üzerimdeydi ve yapabileceğim bir şey yoktu. Bütün bunlara son vermek, her şeyi geri almak, hiçbir şey olmamış gibi yapmak için söyleyebileceğim bir şeyler olmalıydı, ama görünüşe göre... görünüşe göre böyle bir şey olmayacaktı.

Alevler ceketimi yalıyor, açgözlü bir şekilde yukarıya çıkıyordu. Alevleri benden uzaklaştırmak için elimi uzattım. Jo artık unutulmuştu, Cyris, Kathy ve Luciana da. Alevler beni başka bir dünyaya götürmüştü ve bu dünya cehenneme çok benziyordu. Cehennemin başka insanlar olduğunu biliyordum... ama şu anda yalnızca Cyris ve bendik. Kollarımı sallayıp alevleri söndürmeye çalışırken parmaklarımı yaktım. Kelepçeler durmadan bileklerime batıyordu.

Yere yuvarlanıp dönmeye başladım. Ceketimi parçalarken omzumdaki ve kolumdaki yara beni durdurmuyordu. Ceketi yukarı kaldırmayı başardım, alevler artık başımın üstündeydi. Saçlarım tütsülenirken gözyaşlarım kaynıyormuş gibi gelince gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Ceketi başımın üstünden geçirip kollarıma, oradan da kelepçelere kadar itmeyi başardım. Ceketi tekmeleyip üstüne bastım, alevler blucinimdeki benzini buldu.

Ayağımla ceketi ittim. Alevler ceketi iyice zayıflattığı içi kolay yırtıldı. Ellerimde yalnızca ucunda kocaman püsküller olan eldivenler kaldı. Alevden püsküller. Alevleri tekmeleyip toprağa sürdüm. Bu teknik işe yaradı ve alevler söndü. Kumaşın üstünde kırmızı közler kaldı.

Cyris bana sanki dünyanın en komik şeyiymişim gibi gülüyordu. Belki de öyleydim. Ama o gülerken odaklanmam zor oluyordu. Bu yüzden ben de dönüp koşmaya başladım. Hızla kaybolabileceğim karanlığa daldım. Cyris'in peşimden koştuğunu duyabiliyordum. Bir an sonra havada uçtuğumu hissettim. Bir şeye mi takıldım, yoksa arkamdan mı itildim bilmiyordum, ama ellerim ve ceket yere gömüldü. Omzumun üstünden geriye baktım. Cyris elinde bıçakla dikiliyordu.

"Ben böyle seviyorum," dedi, ama ben sanmıyordum. Bence karnından bıçaklanıp yakılmadan önceki zamanlarını tercih ediyordu.

Beni geldiğimiz yöne doğru sürüklemeye başladı. Belki de beni Jo'nun önünde öldürmek istiyordu. Parmaklarımı toprağa gömüp onunla mücadele edebileceğim bir şey aradım. Yapraklar, dallar, yosunlar, çimenler... hiçbiri işe yaramazdı. Ne uzun bir dal, ne taş, yalnızca bir sürü yeşillik...

Parmaklarım soğuk, sert bir şeye dokundu. L-biçiminde, ucunda bir delik olan, ağır ve metal bir şey. Açıklığın sonuna varınca Cyris beni bırakıp üzerime doğru eğildi.

"Bu çok hoşuma gidecek, ortak."

"Bundan şüpheliyim." Dirseklerimi, omuzlarımı ve bileklerimi kullanıp bütün gücümle bijon anahtarını savurdum. Cyris bu hareketimi görüp geri çekildi, bu da hedefin kafasından çenesine doğru değişmesine neden oldu. Bijon anahtarının delik kısmı ağzının ortasına indi. Bir anda iki dudağı da yarıldı, kanı üze-

rime boşaldı. Dişleri parçalanırken kırıkları diş etlerine yapıştı. Başı şiddetle geriye savruldu. Elleri ağzına giderken bıçak yere düştü. Parmaklarıyla hasar tespiti yapıp dudaklarını düzeltmeye çalıştı. Landry'nin parçalanmış dizini toparlamaya çalıştığı gibi o da her şeyi yerine koymaya çalışıyordu. Bana bakıp bir şey söylemeyi denedi, ama başaramadı. Birkaç dişini üzerime tükürdü. Kanlı salyasında birkaç diş sallandı. Gözleri yaşarmıştı. Sendeleyerek geri geri gidip çöktü, bacaklarını önüne uzattı.

Cyris'in üzerine çıktım. Bijon demirini çevirdim, jant kapağını çekip çıkaran kısmı ona döndürdüm. Aleti göğsüne vurdum, ama o uzanıp eliyle aleti sıkıca kavradı. Konuşmaya çalıştı, ama söylediği tek bir şeyi bile anlamıyordum. Ayağa kalkmayı denedi. Onu yere bastırdım. Büyük bir çabayla beni geriye itti, geriye düşüp başımı ağaca çarptım. Cyris yuvarlanıp öksürmeye başladı. Sonra ayağa kalktı. Bu kez karanlığa doğru kaçma sırası ondaydı. Onu takip etme içgüdüm yalnızca bir saniye sürdü, sonra hemen yönümü değiştirip Jo'ya döndüm.

Feneri kaptım. Yalnızca Jo'yu görebiliyordum. Işığın nüfuz ettiği gece, ışık yumruları halinde dağılıyor, her ağacın arkasında binlerce gölge varmış gibi gösteriyordu. Gözlerimi kısıp baktım, ama Cyris'i göremedim. Onu aradım, ama bulamadım. Jo'ya döndüm. İplerle mücadele ediyordu. Ağzındaki tıkacı çıkardım. Yaralı omzum zonkluyor, ellerim yanıyordu. Ama hayattaydım.

"Benim," dedim, feneri kendime doğrultarak. "Ben ipleri keserken dayan."

Bıçağım olmadığı gibi arayacak zamanım da yoktu. İpi kavrayıp çektim, ama çok kalındı. Dönüp bakınca yerdeki siyah çantayı gördüm. Çantayı alıp Jo'nun yanına döndüm.

"Tanrım, acele et, Charlie." Sesinde bir panik vardı.

"Onu görürsen bana söyle."

"Hiçbir şey göremiyorum."

"Yalnızca bak, tamam mı?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Şikâyet ettiğini. Çantayı karıştırıp küçük bir testere buldum. Cyris'in neden testeresi olduğunu biliyordum; uzuvları kesmek için ideal bir aletti. İp kesmek için de ideal olduğunu düşündüm. İpler bir yığın bağırsak gibi yere düştü. Jo öne çıkıp bana sarıldı. Ona birkaç saniye sarılıp ittim.

"Üzerinde kelepçe anahtarı var mı?"

Başını iki yana salladı. "Zinciri kesmeye çalış."

Birkaç saniye kelepçeleri kesmeyi denedi, ama ikimiz de işe yaramadığını görüyorduk.

"En azından ceketi kes."

Jo ceketimin kollarını kesip ellerimi ceketten kurtardı. Böylesi çok daha iyiydi.

"Çekici al," dedim. "Ben de kazığı ve feneri alayım."

"Ya silah?"

Feneri yerde dolaştırdım, ama bulamadım. Her zamanki dağınık pislik...

"Buldum," dedi Jo, feneri almak için eğilerek. "Sence o nerede?"

Homurtuyu ikimiz de duyduk. Aynı anda gecenin içinden fırlayan bir şey yüzüme doğru geldi. Yediğim tekme beni ayakta duran Jo'ya doğru savurdu. Devrildik, onun üstünde kaldım. Fenerin ışığı Cyris'i aydınlattı. Bijon anahtarım sağ elindeydi. Sol elinde bıçak vardı. Yüzünde kanlı ve parçalanmış bir gülümseme vardı. Bijon anahtarını bana fırlattı, başımın yan tarafına geldi. Bacaklarım jöleye, organlarım suya döndü. Ellerimi başıma kaldırdım, ama aşağıya düşüp göğsümde gevşek bir şekilde kaldılar.

Neden bir ormanda, yerde yattığımı merak ediyordum. Kimin yanında yattığımı merak ediyordum. Üzerimde siyahlar giymiş bir adam vardı ve durmadan bu yabancıdan yardım istiyordum. Umarım o neler olduğunu biliyordur. Bu adam bana doğru eğilirken korkunç derecede –*Ölüm gibi*– ciddi görünüyordu. Paçavrayı andıran yüzü, yanık ve kanlıydı. Ona olan şeyin bana da olduğunu tahmin ettim. Ona uzanmaya çalıştım, ama kollarımı göremiyordum. Ağır bir şeyin altına, hatta belki karanlığın altına gömülmüş olabilirlerdi. Yabancı bana doğru uzandı. Dağınık yüzündeki gülümseme, her ne olduysa, artık her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

55

Kulakları çınlıyordu. Kırık dişlerinden beynine doğru keskin ağrılar yükseliyordu. Birisini –herkesi– öldürmek istiyordu. Ellerinde ölümü hissetmek istiyordu. Bu kendi ölümü bile olabilirdi, çünkü böylece başarısızlığın acısı sonunda kaybolacaktı. Yüzü şişmiş, ağzı deforme olmuş, derisi yanmıştı. Artık bir tek intikam için yaşıyordu.

Tahrip olmuş ağzındaki intikam tadı safraya benziyordu. Charlie'ye bir tekme attı. Sevgili Charlie. Onu hemen şu anda öldürmek istiyor, ama aynı zamanda acı çekmesini de istiyordu. Bunu yapmanın en iyi yolu onun kız arkadaşını öldürmekti. Şu anda onu öldürecek ve yoldan kaldıracaktı. Aslında onun tadına bakmak istiyordu, ama onu hemen şu anda öldürmenin en iyisi, en iyisi olduğunu biliyordu. Tek sorunu şu anda her şeyi üç, hatta bazen dört tane görmesiydi.

Charlie'yi göğüs kafesinden gözlerine kadar yarmak istiyordu. Bunu da yakında yapacaktı, ama önce kadını yaracaktı. Charlie üstüne düştükten sonra kadın da düştüğü yerde kalmıştı. Kadının uzuvları kesilip yüzü parçalandıktan sonra nasıl görüneceğini şimdiden hayal edebiliyordu. Ama bu hayal onu

heyecanlandırmıyordu, hem de hiç. Onu öldürme işi tamamen mekanik olacaktı, ama en azından bitecekti. Oyalanmak, o anı uzatmak ve daha fazla başarısızlık riskine girmek yerine bıçağı alıp kadına sapladı.

Kadının göz kapakları kırpıştı. Cyris onun yüzünü inceledi. Ne kadar çekici olduğunu ilk kez fark ediyordu. Neden bunu daha önce fark etmemişti? Ama bunun önemli olmadığına karar verdi. Şu anda ihtiyacı olan tek şey onun nasıl acı çektiğine dair oluşturacağı hatıralardı. Kadın kendisine bakıyordu, ama Cyris yine de kendini iyi hissetmiyordu. Çok fazla acısı vardı.

Bıçağın sapını kadının karnında çevirip kadını hissetti. Onu Charlie'nin kendisini bıçakladığı yerden bıçaklamıştı. Ölümcül bir yara değildi, şimdilik, ama olacaktı. Kadın kendisine göre daha zayıftı. Önce kendisinin çektiği acının aynısını çekecekti, ama bu fazla uzun sürmeyecekti. Şimdiden kadının hayatının kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Hissettiği tatmin duygusu yeterli değildi. Bu kadınla, Charlie'yle, Frank'le karşılaşmak başına gelen en kötü şeydi. Elini kadından çekip kendi çarpılmış yüzünün yan tarafına dokunduğunda hayatın bir daha aynı olmayacağını biliyordu. Kadının gözlerine baktığında ölmek üzere olduğunu anladı. Ölüm nefesini teninde hissetmek için elini kadının ağzına koydu. Bu ona güç verdi. Ensesinin ürpermesine, kollarındaki ve bacaklarındaki kasların titremesine neden oldu, ama ağzındaki acı yok olmadı.

Kadının gözlerine baktı. Ellerini ağzından çekmedi. Nefesi zayıf ve ılıktı. Kadın gidiyordu. Cyris ayağa kalktı. Yere baktı. Kadının elleri pazartesi günü kendisinin ellerinin olduğu gibi bıçağın sapındaydı. *Benim dünyama hoş geldin, sürtük.*

Charlie'ye döndü. Onu hemen öldürmeliydi. Sonra arabasına binip uzaklaşabilirdi. Yaralarını açıklamak için bir elektrik direğine çarpardı, ama önce karnındaki sargıyı çıkarması gerekiyordu.

Yalnız daha önce ölmekte olan kaltağı Charlie'ye göstermeliydi, evet, önce bunu yapmalıydı, çünkü bu herhalde adama yapabileceği en acı verecek şey olacaktı. Yalnızca birkaç saniye sürecekti.

Belki de sonunda bu işten keyif almaya başlayabilirdi.

56

Bilincim tekrar yerine gelmeye başlamıştı. Ben *Action Man*'dim. Zihnim berraklaşmaya başlamıştı. Bir sürü görüntü rastgele bir şekilde bilincime üşüşmeye başlarken bunun bir rüya olduğunu düşündüm, ama başımdaki acı aksini söylüyordu. Dünyamda hayaletler vardı, ama eğer şu anda benimle birliktelerse, onlar da bu Gerçek Dünya'nın bir parçasıysa, o halde bana yardım etme zamanları bitmiş demekti.

Cyris etrafımda dolaşıyordu. Dolaşırken görüş alanıma bir giriyor, bir çıkıyordu. Feneri eline aldı, açtı kapadı, açtı kapadı. Ani karanlık ve ani ışık kusmak istememe neden oluyordu. Işık hüzmesi, onun darmadağın ve şişmiş yüzüne vurdu. İki dudağı da başparmağım kalınlığındaydı. Bu hasara neden olduğumu hatırlıyordum. Hasar o kadar büyüktü ki gülümsüyor mu, yoksa acı mı çekiyor belli olmuyordu. Zihnim her şeyi bırakmıştı. Soğuk bir umut hali içinde yatıyordum ve aradan ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordum. Fenerin ışığı benim düşünmeye başlamamla aynı andı yandı. Söndü. Yandı. *Klik. Klik-klik. Klik. Klik-klik.*

Klik. Aşağıya doğru eğilip ağzını açtı. Onu görebilmem için feneri açık bırakmıştı. Ağzından topak şeklinde kan döküldü;

yüzüme ve boynuma geldi. Dudaklarının arkasında üst dişlerinin birkaç tanesi vardı. Fener ışığı hepsini açıkça gösteriyordu. Bazı dişleri çarpıktı, bazıları damağına yapışmıştı. Bazıları kırılmış, ama çoğu düşmüştü. Diliyle gevşemiş olan iki dişine vurup yerlerinden çıkardı. Dilini dışarı çıkarıp bana gösterdi. Dişler tırnak gibi dilinin kenarındaydı. Dişleri bana tükürdü. Sertçe. Bir tanesi burnuma çarptı, diğeri uzun salya sıvısında asılı kaldı.

"O nerede?" Sözlerim ağır ağır çıkıyordu, ama ne dediğimi çok iyi anlamıştı. Geri çekilip gülmeye başladı. Jo arkasındaydı. Bana bakıyor, ama görmüyordu, çünkü artık benim dünyamda değildi, Kathy ve Luciana'ya katılmıştı. Bıçağın sapı karnından yükselip Tanrı'nın ya umursamadığı ya da meşgul olduğu için bu olanları fark edemediği gökyüzünü gösteriyordu.

Gözlerim yaşarırken boğazıma bir çığlık yerleşti. Vücudumdaki bütün kaslar yanmaya başladı, sonra hepsi gerildi. Çenem o kadar sıkılmıştı ki birbirine kenetlenebilirdi. Ellerimi yumruk yaptım. Bu hafta daha önce de öfkelendiğimi sanmıştım, ama esas öfke buydu. Gerçek durum buydu. Jo'nun karnında bir bıçak vardı ve benim bütün yaptığım orada yatıp öfkelenmek, iyi dostum Kötülüğü ve hayatımı nasıl yönettiğini, Gerçek Dünya'yı ve ondan nasıl kaçacağımı düşünmekti.

Cyris bana doğru döndü.

"Seni öldüreceğim." Bunu çok rahat söylüyordum, çünkü gerçekti. Karşı konulmaz bir gerçek. Ve en iyi kısmı da bunu ikimizin de bilmesiydi. Bunu söyleyebiliyordum, çünkü bana doğru yürümeyi bırakmıştı.

Ayağa kalktım. Tahrip olmuş yüzünde bile bir tereddüt belirtisi vardı. Bunu hemen tanıdım. Vücudum birdenbire bütün hafta olmadığı kadar güçlendi. Zihnim keskin bir şekilde odaklandı ve bunu o da fark etti. Devasa bir yükü üzerimden atmış-

tım. Dünyanın yükünü. İlgilenmenin yükünü. Birisi gelip bütün gökyüzünü sırtından alsa Atlas da böyle hissederdi.

Fenerin ışığında Cyris'in yüzünün çöktüğünü gördüm. Normalde vahşi ve siyah olan gözleri artık boştu. Kanayan ağzı hafifçe aralanmıştı. Sonra gözleri titreşti ve geriye doğru küçük bir adım attı. Gerçeği söylediğimi biliyordu ve ilk kez korkmuş görünüyordu.

Bütün öfkemle ona doğru koşmadım. Yavaşça yürüdüm. Bu onun kendini daha fazla tehdit altında hissetmesine neden oldu, çünkü geri gitmeye devam ediyordu. Güzel bir günde sahilde yürüyor gibiydim. Ama sahile kısa bir süre önce gitmiştim ve o deneyim beni çileden çıkarmıştı. Bu yüzden beni çileden çıkaran bütün duygularımı bir yöne kanalize ediyordum. Kathy ve Luciana'yı düşündüm. Kendimi düşündüm. En çok da Jo'yu düşündüm.

Kelepçeli ellerim önümdeydi. Cyris başının dertte olduğunu biliyordu. Yalnızca bunu kabul etmiyordu. Geriye doğru gitmeyi bıraktı. Aradaki mesafeyi kapadım. Sessizdik. Birbirimize bakarken ne olursa olsun bunun son olacağını ikimiz de biliyorduk. Bu haftanın cehennemi sona erecekti.

"Camdan fırlayan bir bebek gibi," dedim.

Ona iki elimle yumruk atacak gibi yaptım, ama onun yerine hayalarını tekmeledim. Cyris iki büklüm olunca yumruklarımı yüzüne geçirdim. Birkaç şeyin daha çatırdadığını hissedip bu sesin tadını çıkardım. Ellerimi boynunun arkasına koyup yüzünü dizlerime doğru çektim. Tahribat yumruklarımla yapabileceğimden çok daha fazlaydı. Bir adım geri çekildi. Ona baktım -o bir canavar değil, makineydi- ama sonra bir yığın halinde yere çöktü.

Jo'nun yanına gidip elimi bıçağın sapına koydum. Ona ihtiyacım vardı.

"Bu senin için, Jo."

"Charlie?"

"Jo?"

"Acıyor, Charlie. Çok acıyor."

"Tanrı'ya şükür. İyi olacaksın. Tamam mı? Tanrım. Beni duyuyor musun? Jo?"

"Charlie?"

Tıbbi bakıma ihtiyacı vardı. Ona bakarak zaman kaybetmemeliydim. Bıçağı incelemeye başladım. Çekip çıkarmak istiyordum, ama temel ilk yardım kuralları bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Çok gerekmedikçe yabancı bir nesneyi asla çıkarmayın. Bu yüzden bijon anahtarını buldum. Cyris'e doğru yürürken anahtarı ellerimde çevirdim. Gülümsüme, son bir istek ya da son bir alaycı ifade zahmetine girmedim.

Action Man, işini yap.

Bijon anahtarının delik kısmını Cyris'in yüzüne indirdim, sonra başının yan tarafına. Sonra bir daha, bir daha, bir daha. Bu adam, benden çok daha iri, çok daha güçlü, çok daha kötü olan bu adam şimdi titreyerek karşımda yatıyordu. Ona acımıyordum. Yalnızca ondan tiksiniyordum. Yukarıya doğru irkildi, ağzından kanlı kabarcıklar çıkarken boğazından bir hırıltı geldi. Birden şiddetle sarsılmaya başladı. Başının yan tarafındaki yara istiridye yarığına benziyordu.

Havada ölüm vardı. Ölüm bütün gece buradaydı, hatta belki bütün hafta, ama şimdi benim terli yüzüme dokunup veda sözcükleri fısıldıyordu. *Kendini kaybetme.* Kathy'nin sözleri aklıma geldi. *İnsanlığını kaybetme.*

Ona bir daha vurdum, bir daha, bir daha. Her seferinde daha sert. Kafatası gürültüyle birkaç yerinden kırıldı. Bijon anahtarı

arada bir kafatasındaki bir deliğe sıkışıyordu. Kan havada bir kavis çiziyordu. İşim bittiğinde her yerim kan olmuştu. Kan sıcak, yapış yapıştı ve kokusu her yerimi kaplamıştı. Kelepçelerin anahtarlarını bulmak için ceplerini karıştırdım. Beni durdurmaya çalışmadı. Bir şey yapmaya çalışmadı, çünkü onun için her şey bitmişti.

İnsanlığını kaybetme.

Feneri kullanıp çakmak benzininin gerisini buldum. Tenekeyi Cyris'in üzerine boşalttım, sonra kendi çakmağını kullanıp onu ateşe verdim. Alevlerin arasında patlamaya başladı. Şişteki bir et gibi. Sanırım artık bundan başka bir şey değildi.

Jo bütün bu süre zarfında sessiz kaldı. Yaptığım şeyden tiksinti duymayan bir kadın vardı karşımda. Cyris'in yanışını seyrettik ve bu bize iyi geldi. Cyris kıpırdamıyordu. Biz bir şey söylemiyorduk. Küller küllere, tozlar tozlara. Oyun sona ermişti. Öldürme saatinin mor ışığı buradaydı. Kötülük gitmişti. Kötülük ölmemiş, ama benim adımı unutmuştu.

Kathy ve Luciana'nın beni seyrettiğini hissedip başımı kaldırdım, ama Jo'yu arabaya taşırken onları göremedim.

TEŞEKKÜR

Temizlikçi'nin basılmasından benim bu teşekkürü yazmama kadar geçen sürede olanlar çılgıncaydı... ama iyi anlamda. Bu yolda beni destekleyen pek çok harika arkadaşım var ve bu benim onlara ne kadar minnettar olduğumu söylemem için iyi bir fırsat; üstelik isimlerini basılı halde görünce ailelerine Noel armağanı olarak daha çok kitap alırlar.

Dan Myers bir kez daha ***Killing Hour'u*** potansiyeline ulaştırmada en büyük teşekkürü hak ediyor. Dan benim bir numaralı hayranım, eleştirmenim, telif hakları temsilcim ve arkadaşım. Hastalıklı mizah anlayışı ve moral veren konuşması bir yazar olarak yıllardır işimi sürdürmemi sağlıyor. Bu kitap ve sonrakiler onun kitaplarım üzerinde yaptığı çalışmalardan kaynaklanıyor. Yardımları için Rebecca Kary'ye ve Anna Rogers'a teşekkür ederim. Düzeltmeleri beni büyük bir tehlikeden kurtardı.

Paul Waterhouse ve karısı Tina taslaklarımı çeşitli aşamalarda okudular ve yine de arkadaş kalmayı başardık. Daniel ve Cheri Williams bugüne kadar beni çok cesaretlendirdi. Ve henüz birkaç saat önce biten bölümleri almak için eve gelen David Batterbury'ye teşekkür ederim. Cesaretlendirmeleri neredeyse tacize yaklaşıyordu. Sizin gibi insanlar olmasa hayatım nasıl olurdu bilmiyorum. Amanda Harris'e teşekkür ederim. Bana kadınlar hakkında birkaç şey anlattığı için bazı konuları onların bakış

açısından yazabildim, ama biraz karmaşık olduğu için bazı şeyleri uydurdum.

Daha kutudan çıkmadan *Temizlikçi*'yi almak için kitapçıya giden Nathan ve Samantha Ambrose'a teşekkür etmek istiyorum. Aaron Fowler'a, Joseph Purkis'e, David Mee'ye, Kim McCarthy'ye ve Philip Hughes'a (Dr. Phil) çeşitli aşamalarda çeşitli yazılarımı okudukları için teşekkür ederim. Nicky Covich ve Gill Watson'a arkadaşlarına daha fazla kitabımı almaları için rüşvet verdikleri için teşekkür ederim. Müsveddeleri buruşturup hepsini farklı sırada geri getiren ve herkesin bir "psikopata" benzediğimi söylediği yazar fotoğrafını çeken Jo Richards (Oddgy) teşekkür ederim. Rahatsız mizah duygusu onu tanıdığım en hasta (ve komik) adam yapan Ray-Charles Smading'e teşekkürler.

Harriet Allan ve Random House'taki harika insanlara teşekkür ederim. Harriet bana destek, tavsiye ve pek çok fırsat verdi.

Ve son olarak da Anna Maria Covich'e teşekkür ederim. Bana on dokuz yaşımdayken hayatta ne yapmak istediğimi sormuştu, yazar olmak istediğimi söyleyince devam etmemi söylemişti. Bu yolda çok çaba harcamış ve buraya ulaşmamda katkıları büyük olmuştur.

Paul Cleave

Ekim 2006